

Giới thiệu Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ

Thể loại: Hiện đại, sủng, 3s

Cô vốn chỉ là một trợ lý bình thường không thể bình thường hơn. Thế nhưng một người chỉ biết ăn vờ ngủ như cô lại khiến cho nam thần trong lòng cô động lòng.

Khi đó, anh chỉ lạnh nhạt một câu: "Mạch Nham, lại đây" liền trở thành một con sói háo sắc, vurun trào ra mà làm chuyện "đòi bại".

Ôi! nếu như đây chỉ là một giấc mơ thì hãy mau mau cho cô tỉnh lại đi, cô sợ rằng trái tim của mình đứng trước sự cám dỗ của anh mà lung lay mất.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ảnh đế ăn cô (h)

Mạch Nham sợ hãi nhìn thân thể cao lớn của Dịch Tử Hiện đang tiến lại gần. Gắng gượng giữ lại trái tim đang đập mạnh của mình, cô lên lút nuốt nước miếng xuống cổ họng, đôi mắt không chút che dấu nào ngắm nhìn người đàn ông trước mắt. Các cúc áo lần lượt bị anh cởi ra, lộ ra ngoài không khí làn da trắng nõn săn chắc, cơ bụng sáu múi hiện ra trước mắt Mạch Nham, đôi môi mỏng dính hơi câu lên, mắt phượng hẹp dài hơi híp lại. Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của người đàn ông vang lên:

"Mạch Nham, lại đây"

Thân thể Mạch Nham theo bản năng đứng dậy, đôi mắt vẫn không rời khỏi cảnh đẹp đang lộ ra của anh, nhanh chóng tiến lại gần.

Đột ngột, chiếc eo nhỏ nhắn của cô bị một bàn tay ôm lấy, đang định hét lên thì cái miệng nhỏ cũng bị chặn lại. Dịch Tử Hiện ném cô lên giường, thân thể theo đó cũng đè lên cô, chiếc lưỡi ấm nóng mạnh mẽ chui vào miệng cô, xâm nhập khoang miệng của cô, lấy hết hương vị ngọt ngào của cô. Chưa kịp lấy lại hơi thở, anh đã nhanh chóng mút mất đôi môi đầy đặn của cô.

Bàn tay không an phận chui vào làn váy ngủ của cô, chiếc đầu đen nhánh đột nhiên ngẩng lên, đôi mắt thâm thúy bị bao phủ bởi dục vọng nặng nề nhìn cô. Giọng nói khàn khàn như đang đè nén điều gì:

"Mạch Nham, ngoan nào, không đau đâu"

Giọng nói trầm ấm như kích thích tế bào thần kinh của Mạch Nham khiến cô một thoáng an lòng. Chỉ là một tiếng ừm trả lời lại thôi lại khiến người đàn ông đè trên người Mạch Nham bộc phát, anh nhanh chóng cởi váy ngủ của cô ra. Đôi đồng tử co rút lại, thờ dốc. Đôi chân thon dài trắng nõn bị bại lộ ra không khí, Mạch Nham xấu hổ co rụt chân lại thì bị bàn tay xấu xa của người nào đó giữ lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm nơi tư mật bị bịt kín của cô.

Có thể nói rằng, bây giờ khuôn mặt của Mạch Nham đã bị nướng chín rồi. Giọng nói như muỗi kêu vang lên:

"Nam...thần"

Dịch Tử Hiện khẽ động, bàn tay nhanh chóng thoát ly các chương ngại vật của mình và Mạch Nham. Mạnh mẽ kéo chăn trùm lên người, anh thật không muốn cô gái nhỏ này sẽ xấu hổ đến cháy khét rồi không cho hắn "làm việc" tiếp.

Trên chiếc giường Kingsize, hai bóng dáng nam nữ ở trần nhanh chóng quấn lấy nhau, người phụ nữ khuôn mặt ửng đỏ kiều mị đang kêu lên những tiếng kêu như gãi ngứa vào lồng ngực trái người đàn ông, khiến cho anh ngày càng mạnh mẽ hơn. Khuôn mặt anh tuần cũng bị bao phủ bởi màu đỏ, đôi mắt bị dục vọng che lấp, hắn nhanh chóng co người lại, mạnh mẽ cắm phập vào nơi sâu nhất trong tư mật của cô, khiến cho Mạch Nham kêu lên một tiếng đầy thỏa mãn.

"Ừm...Ừm..."

Và cứ thế, một đêm xuân nóng bỏng trôi qua, hòa vào tiếng rên rỉ thỏa mãn của người phụ nữ là tiếng gầm nặng nề của người đàn ông.

--- ----

Ánh nắng sớm dịu nhẹ chiếu lên chiếc giường Kingsize to lớn, dưới lớp chăn mỏng kia là một nam một nữ mới "tập thể dục" mệt mỏi. Làn mi cong vút của người phụ nữ khẽ động, đôi mắt đen láy lơ mờ mờ ra, bàn tay trắng muốt theo phản xạ che đi ánh nắng mặt trời chói lóa. Nhìn những vết đỏ hồng âm muội ở tay, Mạch Nham sợ hãi. Không phải chứ??? Chẳng lẽ hôm qua là, là thật???

Thôi, tiêu rồi. Cuộc đời tràn đầy ánh sáng của Mạch Nham kết thúc rồi. Cô đường đường là một trợ lý nhỏ bé bên cạnh Ảnh đế. Chuyện này, làm sao có

thể xảy ra???

”Ring...ring...ring”

Tiếng điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ của Mạch Nham. Cô sợ hãi nhìn màn hình điện thoại, nhắc tào tháo là tào tháo đến, vị giám đốc này thật hết việc làm rồi mà.

”Giám đốc”

Cố gắng cho giọng nói đỡ run rẩy, Mạch Lam trả lời. Người ở đầu dây bên kia có lẽ không để ý gì về giọng điệu khác thường của cô, trầm giọng nói:

”Lịch trình hôm nay của Ảnh đế như thế nào?”

Trên danh nghĩa hắn không chỉ là giám đốc của Lạc thị - nơi mà kí hợp đồng với Dịch Từ Hiên, mà hắn còn là tai mắt của ông cụ Dịch gia, mỗi ngày hắn đều phải hỏi cô thư kí ngu ngốc này về lịch trình, thời gian làm việc của Dịch Từ Hiên để báo cáo.

”Hôm nay Ảnh đế có...”

Mạch Nham rung mình cảm nhận hơi nóng từ chiếc lưỡi của người nào đó đang cắn cắn mút mút tai cô. Nhanh chóng quay người lại, hai khuôn mặt dán sát nhau, chiếc lưỡi không an phận bắt đầu chui vào khoang miệng cô mà mút mát

”Chào buổi sáng, Nham Nham”

Mạch Nham nhanh chóng hít sâu một hơi, nhìn nụ cười lộ trên khuôn mặt tuần tú kia, khiến cô không khỏi đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Li Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Người của hắn

“Chào, chào buổi sáng”

Mạch Nham áp ứng trả lời Dịch Từ Hiên. Nhìn khuôn mặt ửng đỏ ngại ngùng của cô gái nhỏ, anh thỏa mãn mỉm cười. Bây giờ anh thật lòng cảm nhận được sự quan trọng của khuôn mặt, ít nhất là khi có khuôn mặt đẹp trai mà anh luôn cho là vô dụng này sẽ làm cho anh dễ dàng mở cửa trái tim của cô gái nhỏ hơn. Có lẽ bởi vì ý nghĩ đó mà Dịch Từ Hiên không tiếc mình mà bán sắc, anh quay người đối diện với cô rồi nở nụ cười khuynh thành trăm hoa nở.

Mạch Nham cảm thấy sống lưng lạnh toát, đôi mắt cô không tự chủ được mà trốn tránh, khi cô có ý định dịch người ra xa thì bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy, Dịch Từ Hiên không an phận mà cắn vào đôi tai ngọc ngà của cô.

” Từ Hiên, cậu ở đó sao? “

Thôi chết, sao cô có thể quên mất vị giám đốc này cơ chứ? Chết cô rồi, nếu như bị người ta phát hiện ra cô và ảnh đế đã “làm” thì...ôi, cô thật sự không muốn nghĩ nữa, thế giới tươi đẹp tràn đầy ánh sáng của cô sắp biến mất rồi.

Hàn Thiên ở đầu dây bên kia làm sao có thể biết được những ý nghĩ trong lòng Mạch Nham, hắn bây giờ đang nghĩ đến việc những tiếng kêu “xèo,xèo” kì lạ phát ra từ đầu dây bên kia là gì và vì sao mới sáng sớm tinh mơ Mạch Nham và Dịch Từ Hiên đã ở bên cạnh nhau. Cho dù hắn không muốn nghĩ lung tung cũng không được.

Mạch Nham run run đưa điện thoại cho Dịch Từ Hiên, trong lòng thầm chửi 18 đời tổ tông tên đã “ăn” cô và tên đang suy nghĩ linh tinh ở đầu dây bên kia.

” Có chuyện gì?”

Đang làm việc mà bị xen ngang chính là thứ mà Dịch Từ Hiên ghét nhất. Lạnh nhạt trả lời 1 câu bằng thái độ khó chịu cùng nghiêng răng nghiêng lợi, Dịch Từ Hiên tiếp tục công việc cắn cắn mút mút cổ Mạch Nham.

” Tôi, tôi muốn hỏi là hôm nay cậu có thời gian rảnh không? “

Hàn Thiên ở đầu dây bên kia mồ hôi chảy đầm đìa, giọng nói của Dịch Từ Hiên thật giống như oán phụ vậy, thật là đáng sợ. Có lẽ, hai người này thật sự đã xảy ra chuyện không nên “xảy ra” rồi, thôi, hắn can thiệp làm chi vào việc này cơ chứ? Chỉ cần báo cho ông cụ biết là được rồi.

” Không rảnh “

Đối với Dịch Từ Hiên bây giờ, thời gian quý báu của hắn là phải dành cho công cuộc theo đuổi vợ. Hắn bỏ lỡ một ngày chính là khổ thêm một ngày.

”Cái này, ông cụ...”

”Tút...tút...tút”

Dịch Từ Hiên nhăn mí đập luôn lời nói sắp sửa tuôn ra của Hàn Thiên sau một tiếng “tút” kéo dài.

Dịch Từ Hiên mặt dày ôm lấy vùng eo thon nhỏ của Mạch Nham, đầu vùi vào hõm cổ cô, mắt lơ đãng lướt qua người cô.

”Aaaaaaaa”

Vì cảm thấy lạnh lạnh, Mạch Nham mới cúi đầu xuống nhìn, đập vào mắt cô là thân thể ngọc ngà không một mảnh vải che thân. Mạnh mẽ đẩy Dịch Từ Hiên ra xa, mặt cô nhăn tít lại, nước mắt chực trào ra. Cô thật không ngờ ảnh để lại là người...là người...là người...

Nhẹ nhàng dựa người vào thành giường, Dịch Từ Hiên bày ra bộ dáng lười biếng quyến rũ, thân thể để trần bại lộ ra trước mắt, mắt phượng hẹp xinh đẹp nhìn cô.

Đây nhất định là quyến rũ.

Ngày nào cũng vậy, chỉ cần lúc nào cô tức giận, ảnh để liền bày ra bộ dáng quyến rũ mị hoặc để làm cô xiêu đổ, nhưng lần này lại khác, anh đây là đang khóa thân a. Cho dù không muốn thừa nhận nhưng cô thật sự cô rất muốn ngắm nhìn ảnh để lúc khóa thân. Thật đúng như tác giả Đinh Mặc - thần tượng yêu quý của cô đã ghi trong: “Dục Vọng của kẻ chinh phục”: Đàn ông không mặc quần áo là đẹp nhất. Cô cảm thấy việc làm này rất chi là bỏ mắt.

”Nham Nham, ngắm đủ chưa? “

Anh nở nụ cười. Nụ cười dương dương đắc ý kia khiến Mạch Nham cảm thấy cực kì đáng ghét.

”Nếu như ngắm chưa đủ vậy chúng ta sẽ cùng nhau đi tắm uyên ương, đến lúc đó em cũng không cần ngắm nữa, chúng ta sẽ...”

Chưa kịp nói hết câu, một ngọn gió đã mang theo Mạch Nham biến mất sau cửa phòng tắm.

”Mới không cần đâu”

Mạch Nham, từ giờ, em đã là người của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Li Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mạch Nham, em đúng là điên rồi!!!

Tắm xong, Mạch Nham mới nhớ ra một chuyện rất hệ trọng, đó là cô không có quần áo để thay. Không kể đến quần áo mà ở đây ngay cả một chiếc khăn tắm cũng không có. Đồi mắt hơi liếc qua phía cánh cửa, nơi người đàn ông đang ưu nhã ngồi uống trà mà ánh mắt nóng bỏng vẫn dán chặt lấy cánh cửa không rời.

Dịch Từ Hiên cảm thấy việc làm của mình là vô cùng đúng đắn, cô bây giờ đang tắm phòng tắm của hắn, sử dụng xà phòng mang mùi của hắn...vậy nên việc anh nhìn cô như thế này không phải là quá đáng chứ?

Thời gian nhanh chóng trôi qua, sự khẩn trương trong lòng Dịch Từ Hiên càng lớn. Anh chỉ là muốn trêu đùa cô một chút thôi, nhưng tại sao trong lúc anh đi mua quần áo cho cô, cô gái nhỏ này vẫn không bước ra khỏi phòng tắm vậy? Bàn tay to lớn nắm chặt lấy bộ váy của cô trong tay, giọng nói mang theo vẻ lo lắng ngập tràn.

”Nham Nham, em mau ra ngoài đi “

Không có tiếng đáp lại. Cấn chặt môi, anh dùng sức đập bay cánh cửa đang chắn lối kia, đập vào mắt anh là thân thể đang run rẩy của cô, đôi môi đỏ mọng, mắt nhắm chặt. Ngay lúc này, Dịch Từ Hiên mới cảm thấy hối hận về việc làm của mình.

Nham Nham, em không được có việc gì.

Nhanh chóng mặc bộ váy cho cô, ôm cô chạy ra ngoài. Sợ hãi ôm lấy thân thể yếu ớt không ngừng run rẩy của Mạch Nham, Dịch Từ Hiên cảm thấy trái tim mình như ngừng đập. Mạch Nham, cả thế giới của hắn, cô nhất định không được có việc gì.

Chiếc Ferrari đỏ vọt qua trên tuyến đường cao tốc. Nó điên cuồng tiến về phía trước, đằng sau là hàng loạt chiếc xe cảnh sát. Nó, giống như chủ nhân của nó vậy, sự tự chủ đã mất hết.

”Bác sĩ, bác sĩ đâu? Các người ra đây hết cho tôi “

Dịch Từ Hiên điên cuồng gào thét làm cho tất cả những người ở đây đều sửng sốt. Vị tiên sinh này là ai vậy?

”Dịch tiên sinh ngài đây là...”

Vị bác sĩ trưởng đang trong thời kì thăm quan bệnh viện liền dừng lại. Người đàn ông tuần tú quần áo xộc xệch không chính tề trước mắt này không phải là Ảnh đế Dịch Từ Hiên đồng thời là Tổng giám đốc của Dịch thị đây sao? Nhưng chuyện đang xảy ra trước mắt này là gì? Người phụ nữ bí ẩn kia là ai?

”Còn đứng ngây ra đó làm gì? Tất cả còn không mau cút ra đây cho tôi “

Không để ý đến việc máy quay đang sát lại mình, đầu óc Dịch Từ Hiên bây giờ đang quay cuồng, hình tượng Ảnh đế là gì cơ chứ? Nó có ăn được không? Có thể quan trọng hơn tính mạng của Mạch Nham hay không? Câu trả lời tất nhiên là không rồi.

”Mau, mau mang vị tiểu thư này đi chữa trị “

Chỉ cần nhìn thôi cũng biết người phụ nữ này rất là quan trọng với Dịch Từ Hiên, ông ta nhìn ra người phụ nữ này chỉ là bị ngã đi chốc lát mà thôi, nhưng ông đâu dám nói.

Nhìn chằm chằm vào thân thể yếu ớt của Mạch Nham. Dịch Từ Hiên cảm thấy đau lòng thay cho cô, đã mấy ngày không ăn cơm sao? Chuyện này làm sao có thể? Rõ ràng ở trước mặt hần cô luôn tinh nghịch chạy nhảy và nở nụ cười thật tươi cơ mà, không ăn vậy sức lực của cô ở đâu mà sinh ra cơ chứ?

Mạch Nham, em đúng là điên rồi.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 3: Mạch Nham, em đúng là điên rồi!!!

Tắm xong, Mạch Nham mới nhớ ra một chuyện rất hệ trọng, đó là cô không có quần áo để thay. Không kể đến quần áo mà ở đây ngay cả một chiếc khăn tắm cũng không có. Đột ngột nhìn qua phía cánh cửa, nơi người đàn ông đang ưu nhã ngồi uống trà mà ánh mắt nóng bỏng vẫn dán chặt lấy cánh cửa không rời.

Dịch Từ Hiên cảm thấy việc làm của mình là vô cùng đúng đắn, cô bây giờ đang tắm phòng tắm của hần, sử dụng xà phòng mang mùi của hần... vậy nên việc anh nhìn cô như thế này không phải là quá đáng chứ?

Thời gian nhanh chóng trôi qua, sự khẩn trương trong lòng Dịch Từ Hiên càng lớn. Anh chỉ là muốn trêu đùa cô một chút thôi, nhưng tại sao trong lúc anh đi mua quần áo cho cô, cô gái nhỏ này vẫn không bước ra khỏi phòng tắm vậy? Bàn tay to lớn nắm chặt lấy bộ váy của cô trong tay, giọng nói mang theo vẻ lo lắng ngập tràn.

”Nham Nham, em mau ra ngoài đi “

Không có tiếng đáp lại. Cẩn thận môi, anh dùng sức đập bay cánh cửa đang chặn lối kia, đập vào mắt anh là thân thể đang run rẩy của cô, đôi môi đỏ mọng, mắt nhắm chặt. Ngay lúc này, Dịch Từ Hiên mới cảm thấy hối hận về việc làm của mình.

Nham Nham, em không được có việc gì.

Nhanh chóng mặc bộ váy cho cô, ôm cô chạy ra ngoài. Sợ hãi ôm lấy thân thể yếu ớt không ngừng run rẩy của Mạch Nham, Dịch Từ Hiên cảm thấy trái tim mình như ngừng đập. Mạch Nham, cả thế giới của hần, cô nhất định không được có việc gì.

Chiếc Ferrari đỏ vọt qua trên tuyến đường cao tốc. Nó điên cuồng tiến về phía trước, đằng sau là hàng loạt chiếc xe cảnh sát. Nó, giống như chủ nhân của nó vậy, sự tự chủ đã mất hết.

”Bác sĩ, bác sĩ đâu? Các người ra đây hết cho tôi “

Dịch Từ Hiên điên cuồng gào thét làm cho tất cả những người ở đây đều sửng sốt. Vị tiên sinh này là ai vậy?

”Dịch tiên sinh ngài đây là...”

Vị bác sĩ trưởng đang trong thời kì thăm quan bệnh viện liền dừng lại. Người đàn ông tuần tú quần áo xộc xệch không chính tề trước mắt này không phải là Ảnh đế Dịch Từ Hiên đồng thời là Tổng giám đốc của Dịch thị đây sao? Nhưng chuyện đang xảy ra trước mắt này là gì? Người phụ nữ bí ẩn kia là ai?

”Còn đứng ngây ra đó làm gì? Tất cả còn không mau cút ra đây cho tôi “

Không để ý đến việc máy quay đang sát lại mình, đầu óc Dịch Từ Hiên bây giờ đang quay cuồng, hình tượng Ảnh đế là gì cơ chứ? Nó có ăn được

không? Có thể quan trọng hơn tính mạng của Mạch Nham hay không? Câu trả lời tất nhiên là không rồi.

”Mau, mau mang vị tiểu thư này đi chữa trị“

Chỉ cần nhìn thôi cũng biết người phụ nữ này rất là quan trọng với Dịch Tử Hiên, ông ta nhìn ra người phụ nữ này chỉ là bị ngất đi chốc lát mà thôi, nhưng ông đâu dám nói.

Nhìn chằm chằm vào thân thể yếu ớt của Mạch Nham. Dịch Tử Hiên cảm thấy đau lòng thay cho cô, đã mấy ngày không ăn cơm sao? Chuyện này làm sao có thể? Rõ ràng ở trước mặt hắn cô luôn tinh nghịch chạy nhảy và nở nụ cười thật tươi cơ mà, không ăn vậy sức lực của cô ở đâu mà sinh ra cơ chứ?

Mạch Nham, em đúng là điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Li Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Ánh nắng dịu nhẹ của buổi sáng len qua cánh cửa, chiếu lên chiếc giường êm ái mà Mạch Nham đang nằm. Có lẽ bởi vì ngủ quá nhiều, cô cảm thấy người mình nhẹ nhõm hơn, chỉ là cái bụng đói vẫn ọc ọc liên hồi. Bàn tay xoa nhẹ cái bụng đang kêu khóc ầm ĩ kia.

”Cạch“

Cửa phòng nhanh chóng bị mở ra. Dịch Tử Hiên tay bê tô cháo lặng lẽ tiến vào. Anh không ngạc nhiên gì khi nhìn thấy cô đã tỉnh dậy mà chỉ nhẹ nhàng nói:

”Tỉnh rồi à?“

Mạch Nham cảm thấy tim mình như ngừng đập khi nhìn thấy bát cháo trên tay Dịch Tử Hiên. Đây là nam thân của cô đó, anh vậy mà có thể vì cô mà nấu cháo. Ôi, cô cảm thấy cuộc đời này mình sống thật không uống chút nào.

”Ăn“

Dịch Tử Hiên không mặn không nhạt đưa thìa cháo lên miệng Mạch Nham khiến bụng cô vang lên tiếng trống. Ưc, dù là rất thơm nhưng Mạch Nham vẫn muốn giữ hình tượng trước mặt thần tượng, cô áp đi con thèm khát của mình mà nói.

”Nam thân, anh đây là nấu cho tôi sao?“

Hỏi xong Mạch Nham mới cảm thấy có điều gì đó không đúng, câu hỏi của cô giống như là mình vào nhà hàng xóm nhìn thấy bà thóc chát đầy lại hỏi một câu: Nhà bác gặt chưa ạ?

Thật là ngu người.

”Ừ, tôi nấu cho em“

Dịch Tử Hiên không để ý đến câu hỏi ngu ngốc của cô mà thành thật trả lời. Để bát cháo xuống bàn, anh nhìn Mạch Nham rồi nói:

”Hôm nay em cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, làm việc xong tôi sẽ quay lại“

Đấy, nam thân của nhà cô tốt tính thế đó, chỉ là một trợ lý bị ốm thôi mà anh cũng đến chăm sóc.

”Vâng“

Dịch Tử Hiên gạt đầu, anh hài lòng đi ra ngoài. Bàn tay thon dài nhanh chóng rút điện thoại từ trong túi quần ra, lạnh nhạt nói:

”Chuyển quần áo của Mạch Nham đến nhà tôi“

Sau đó liền cúp máy. Người đầu dây bên kia hơi sững người, đầu óc vận hành một cách nhanh nhất để nghe ra vấn đề mà Dịch Tử Hiên vừa nói. À, Anh để nói chuyển quần áo của Mạch Nham đến nhà của anh ấy.

Hả???Chuyển đến nhà của anh ấy sao???

o0o...o0o...

Việc quan trọng nhất bây giờ là phải tạo ra ổ chuột. Dịch Tử Hiền tao nhả cầm quần áo, giày dép, cả vạt trong tủ ra vứt. Anh lôi hết tất cả các đồ có thể bày được ra rồi cho nó lẫn lộn vào nhau. Sau khi hoàn thành xong công việc tạo ra ổ chuột, Dịch Tử Hiền thoải mái gặt đầu.

Đã xong.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Dịch Tử Hiền, cậu nói lại cho tôi xem”

Đạo diễn ở đầu dây bên kia đầu đã bị bốc khói rồi. Ông cũng có thể nói là một người có chỗ đứng trong giới Showbiz, không nói đến diễn viên đóng phim mà mấy người cùng ngành cũng phải lấy lòng ông. Chưa bao giờ có người dám ra điều kiện với ông, vậy mà thằng nhãi này lại...

“Tôi nói, một là ông phải thay đổi vai nữ chính, hai là tôi sẽ cho bộ phim này của ông ngừng quay.”

Dịch Tử Hiền cười nhẹ, anh dường như không để ý đến câu nói nghiêng rằng nghiêng lợi của người nào đó.

“Dịch Tử Hiền...được, tao sẽ cho mày thấy sự ngu ngốc của mình ngày hôm nay, từ giờ trở đi vai nam chính sẽ không phải là mày nữa.”

Tức giận nói một hồi xong ông ta liền đập luôn máy. Tất cả mọi người xung quanh thấy vậy liền lạng lẽ lùi về phía sau, những nữ diễn viên thì tiếc hận vì ảnh đế sẽ không làm nam chính nữa, còn mấy nam diễn viên thì vui vẻ cười lớn.

Ấy, nhưng mà sự tình ra sao thì ai mà biết được.

Dịch Tử Hiền lắc nhẹ cốc rượu vang trên tay, chiếc lưỡi dao qua liếm quanh đôi môi đỏ quýt rữ. Anh đã nói rồi, không phải sao? Nhưng ông ta không biết điều như vậy thì anh cũng chẳng cần phải rộng lòng tha thứ. Đã không có tác dụng thì giữ lại làm gì nữa.

Sáng hôm sau là một ngày Hiền Viên hội dậy sóng, tin tức nam diễn viên chính của “Người đàn ông của em” là Hà Phong đã bùng nổ. Không phải là ảnh đế đứng đầu Dịch Tử Hiền, hay Thiên Vương Phong Dịch mà lại là một diễn viên mới nổi, Hà Phong.

Người bên Phong Hà hội thì hả hê khi vai nam chính thuộc về nam thần nhà mình, còn Hiền Viên hội và Phong Dạ hội thì tức giận bất bình. Chi là một nam diễn viên còn con con có gì mà đòi so sánh với nam thần nhà họ chứ?

“Đạo diễn Trần, ông làm thật sao?”

Mấy diễn viên cùng phó đạo diễn lo lắng hỏi. Cho dù là đạo diễn Trần có quyền làm như vậy, nhưng sự dậy sóng từ các cộng đồng Fan hâm mộ của ảnh đế trên toàn thế giới thì sao?

“Nếu có chuyện gì thì tôi cũng chỉ cần nói lí do ra là được, không phải sao?”

Đạo diễn Trần cười cười. Ông không tin rằng khi nghe xong chuyện này mà bọn Fan ấy còn có thể điên cuồng như thế. Nhưng, thật xin lỗi là trên đời này còn có cái gọi là Fan nào tàn.

“Trần đạo diễn, Trần đạo diễn, không xong rồi”

Một trợ lí nhỏ chạy vào, anh ta chạy vội vàng, hơi thở cũng theo đó mà gấp rút. Thấy vậy, Trần đạo diễn liền nhíu mày, nếu như ông tìm ra được trợ lí này là của người nào thì ông nhất định sẽ tìm nam (nữ) diễn viên đó để tính sổ. Như thế này còn đâu là mặt mũi của đoàn phim nữa chứ?

“Trần...đạo diễn...tất cả các công ty đầu tư vào bộ phim đều phá sản hết rồi”

“Cái gì?????”

Nghe được tin này, đại não của mỗi người như bị ong lên. Không phải chứ? Công ty đang yên đang lành làm sao có thể bị phá sản được? Hơn nữa lại vào đúng lúc này.

Trong đầu Trần đạo diễn bây giờ chỉ nhớ đến Dịch Tử Hiền, ông nghĩ người làm ra việc này chính là thằng nhãi đó, nhưng, nó làm bằng cách nào cơ chứ? Theo như thôn tin thì hẳn cũng chỉ là một ảnh đế không danh, không phận, không người chống lưng thôi mà. Hay là...một ai khác.

“Theo như thôn tin thì người đã làm sập các công ty là Dịch thị”

Dịch thị, không phải chứ? Chắc chắn nó không phải của thằng nhãi con ấy đâu, nhất định là không phải.

”Các người gọi Mỹ Ngọc tới đây cho tôi”

Ông ta bây giờ như bị điên, đôi mắt đỏ ngầu. Nếu như bây giờ không còn chỗ dựa nữa, vậy không phải bộ phim tâm huyết của ông thật sự sẽ bị đóng máy sao? Không, không được. Bây giờ ông phải tìm một chỗ dựa khác tốt và có ích hơn để có thể giúp cho bộ phim khỏi máy trở lại.

”Nghe theo lời tôi, tìm ra địa điểm của Phong tổng, nhất định phải tóm gọn được con rùa vàng này.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lý Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhưng, là chuyển đến nhà của tôi

Trái lại với bộ dạng lo lắng sầu muộn của lũ người kia, Dịch Từ Hiên mang theo tâm trạng rất vui vẻ để tiến đến phòng bệnh của Mạch Nham. Kể từ ngày đó đến nay đã 3 ngày rồi, bây giờ là lúc thích hợp để đưa cô xuất viện.

Ngay khi mở cửa phòng bệnh ra, đập vào mắt hẳn là khung cảnh thân mật của Mạch Nham và TÊN ĐÀN ÔNG KHÁC. Tay kia của người con trai nhanh nhẹn gọt cho quả táo sáng bóng rồi đưa đến bên miệng của Mạch Nham. Mà cô dường như cũng rất vui vẻ ăn hết nó. Điều này khiến Dịch Từ Hiên quả thật muốn phát điên lên, anh nhanh chóng tiến lại gần, nghiêng răng nghiêng lợi:

”Hai người quả thực rất vui vẻ?”

Phong Từ Dạ quay người lại. Đối diện với ánh mắt sắc bén như muốn giết người của Dịch Từ Hiên khiến anh thoáng chốc sửng sốt. Đã mười năm ở cùng với nhau, đây là lần đầu tiên anh thấy bộ mặt đỏ ửng vì tức giận này của Dịch Từ Hiên. Có lẽ, thằng bạn này của anh đã phải lòng cô tiểu trợ lý này rồi.

”Nam...thân”

Tình cảnh này thật giống như là vợ ngoại tình bị chồng bắt gặp vậy, người ta nhìn vào có lẽ sẽ hiểu lầm nho nhỏ. Ngay khi nhận ra Dịch Từ Hiên ở bên cạnh Mạch Nham đã không tự chủ được mà bối rối. Ngay khi cô định giải thích thì Phong Từ Dạ đã nhanh hơn một bước mà cướp lời.

”Thế nào, Từ Hiên, cậu đây là đang ghen sao?”

Tự dưng anh lại cảm thấy cái bộ dạng hiem hoi này của Dịch Từ Hiên thật đáng yêu. Cả thế kỉ mới thấy biểu hiện này của Dịch Từ Hiên vậy nên anh phải trêu đùa cho thật tốt, nếu như bị đánh chết thì cũng được cấp cứu luôn, vì đây là bệnh viện mà.

”Ghen ư?”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Mạch Nham, Dịch Từ Hiên hơi trầm xuống. Muốn bắt thỏ thì phải đến gần hang, bây giờ sói vẫn cách hang của thỏ rất là xa, chưa thể manh động được.

Phong Từ Dạ cười cười, có lẽ sâu trong thâm tâm của cô gái nhỏ này không muốn bị Dịch Từ Hiên hiểu lầm và câu nói vừa nãy của anh đã kích thích tế bào thần kinh của cô bé.

”Thôi, tôi có việc rồi, lần sau gặp lại. Bye bye, Mạch Nham”

Lúc đi Phong Từ Dạ còn không quên tặng cho Mạch Nham một nụ hôn gió thật ngọt ngào và ánh mắt khiêu khích cho Dịch Từ Hiên. Sau khi làm xong chuyện này Phong Từ Dạ nhanh chóng chạy đi, ôi, anh vẫn còn trẻ, nhà còn mẹ già, con trẻ anh mới chưa muốn chết dưới móng vuốt của bình dấm nào đó đâu.

Trả lại yên tĩnh cho căn phòng xong, một cuộc mặt đối mặt không nói câu nào lại diễn ra. Mạch Nham như đưa trẻ làm sai chuyện bị người lớn bắt, cô cúi thấp đầu xuống, chờ sự phán xét của Dịch Từ Hiên.

Anh thờ dài một hơi, chậm rãi đi đến bên giường.

”Còn dờ người ra đây làm gì? Nhanh thu dọn đồ đạc đi, chúng ta xuất viện”

Mạch Nham vui vẻ nhảy xuống giường, có thể nói là chỉ vì một căn bệnh nho nhỏ mà cô phải ở trong bệnh viện này hẳn 3 ngày. Ôi, cuộc đời thật u tối a.

”Nhưng, là chuyển đến nhà của tôi”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lý Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lâu Vũ Tình

Phong Tư Dạ mỉm cười cầm chiếc điện thoại trên tay. Anh biết lí do tại sao người ta luôn nói là mình có thể chết vì tình yêu rồi, giờ đây anh chỉ cách Lâu Vũ Tình một phút thôi khuôn mặt cô lại hiện lên trong tâm trí hắn. Hắn muốn gặp cô

Có thể nói Phong Tư Dạ là tên đầu cẳng, chuyên gia đi trêu hoa ghẹo nguyệt, vậy nên chỉ cần thấy anh đang dờ người nghiêm túc suy nghĩ là tất cả mọi người sẽ cảm thấy mặt trời hôm nay mọc ở phía tây. Lúc trước khi còn trái ôm phải ấp thì ngày nào hắn cũng ngả ngón cười, đi đâu cũng trêu ghẹo con gái nhà lành khiến cho con nhà người ta tim đập mạnh. Nhưng giờ đây thì sao? Anh yêu phải một cô gái tâm tính lạnh như băng, cô ấy lên giường với anh cũng là vì lợi ích, xuống giường thì là người làm ăn, ở ngoài đường thì là kẻ xa lạ.

Phong Tư Dạ bắt đầu dĩ cười. Có lẽ đây chính là hậu quả của việc trêu hoa ghẹo nguyệt của anh.

”Hắt xì”

Phong Tư Dạ cảm thấy mũi mình như bị bao phủ bởi mùi “phân chó” nào đó rất là nồng nặc.

”Phong tổng”

Phong Tư Dạ cau mày quay người lại. Mỹ Ngọc đáng người yếu điệu, chỉ cần đi thôi móng cũng đã lác trái lác phải rồi. Ặ cười một cái ngọt lịm, khuôn mặt bị cả đồng phấn dày cộm bao phủ cũng nở rộ. Ặ nhanh chóng đến bên cạnh Phong Tư Dạ, đôi tay mềm mại cầm lấy bàn tay của anh, cả người đều tỏa ra phong thái mị hoặc.

Nhưng Phong Tư Dạ là ai cơ chứ? Cho dù anh không phải kẻ tốt đẹp gì, nhưng cũng chẳng phải tên ăn tạp, người phụ nữ như con rắn đang trườn trên người anh này thật hôi hám.

Anh bị dị ứng mùi nước hoa mạnh, chính nó cũng có thể giết anh trong tức khắc.

Dù nhìn có kinh tởm đến đâu Phong Tư Dạ cũng không thể đẩy cô ta ra được, anh đầu hàng với loại nước hoa diệt “côn trùng” này.

”Phong tổng, người ta đến đây là có chuyện muốn nói”

Không phải là người quen thân gì, nhưng Trần Mỹ Ngọc chắc chắn rằng anh sẽ không chối bỏ lời đề nghị của cô mà nhanh chóng đầu tư cho đoàn phim mà thôi. Bởi vì Phong Tư Dạ chính là một kẻ trăng hoa, cùng lắm thì lên giường với anh ta là được chứ gì? Nhìn người đàn ông tỏa ra sức hấp dẫn lạ thường trước mắt này khiến ả ta không khỏi mơ mộng:Nếu như bám được vào người đàn ông này có lẽ cô sẽ thăng hoa, một bước lên trời, không phải tiếp đã cho những ông già xấu xí kia nữa mà được ung dung ở nhà làm Phong phong phu nhân người người hâm mộ.

Đó chính là ý nghĩ của những loại cứ coi mình là ai.

Phong Tư Dạ kinh tởm nhìn bàn tay đang đặt trước ngực mình của cô ả, ngay khi anh định mở miệng thì cửa phòng Tổng giám đốc bị mở ra. Lâu Vũ Tình hơi giật mình với tình cảnh trước mắt, cả nụ cười lẫn đôi mắt có một tia ánh sáng cũng mau chóng vụt tắt. Cô mỉm cười dịu dàng, giọng nói thanh lạnh lạnh lùng như chiếc dao cứa vào trái tim hắn:

”Thật xin lỗi vì đã làm phiền, hai người cứ tiếp tục”

Sau khi mỉm cười nói xong Lâu Vũ Tình nhanh chóng đóng cửa lại. Có ai có thể chịu được đôi mắt lạnh lùng của cô gái mình yêu khi bắt gặp cảnh người đàn ông theo đuổi mình bấy lâu nay đang mật mờ với một người phụ nữ cơ chứ? Sâu trong thâm tâm cô có lẽ hắn chỉ là người như vậy.

Đẩy mạnh người phụ nữ đang cỡi nững nịu cỡi cúc áo trên ngực mình ra, đôi mắt lạnh như băng nhìn ả.

”Bộ dạng này của cô thì nên vào quán bar hơn”

Khi anh định bước đi thì Trần Mỹ Ngọc đã tóm lấy cổ chân anh. Rồi hề hề gọi:

”Phong tổng”

Sự kìm nén trong lòng như bị bộc phát, anh dơ cao chân mình lên, đá thật mạnh vào bộ người nây lửa của Trần Mỹ Ngọc khiến cho ả bắn ra xa.

”Con mẹ nhà nó”

Sự theo đuổi bấy lâu nay của anh chắc là công cốc rồi. Không được, anh phải mau chóng đi khử trùng toàn thân rồi tìm người phụ nữ không có trái tim ậy.

Lâu Vũ Tĩnh, tôi không nghĩ là tôi không thể làm cho em thích tôi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Mạch Nham, đối với em, tôi là gì?

Nhìn đồng hồ điện trước mắt Mạch Nham cảm tưởng như mình vừa mới bước vào một thế giới khác vậy. Trên dưới căn nhà đều bừa bộn quần áo, dày dếp, trong phòng ăn còn tỏa ra mùi hương “ngon lành” của những cái bát “chưa được rửa”. Nhất định là bọn khủng bố vừa mới ghé thăm nhà nam thần của cô rồi.

“Đó chính là lí do tôi muốn em chuyển đến nhà tôi”

Mạch Nham mở to miệng. Nam thần nhà cô muốn cô vừa làm trợ lí của anh kèm theo đó là người hầu sao? Thôi được rồi, dù sao thì những việc dọn dẹp nhà cửa này cô thành thạo hơn bất cứ thứ gì.

Nhanh chóng gom hết đồng quần áo ở dưới đất lên, Mạch Nham liền để nó xuống ghế, còn chính mình thì đi tìm đồ để dọn dẹp.

Dịch Tử Hiền đau lòng đứng ở một bên nhìn bộ dáng bận rộn của cô gái nhỏ. Bởi vì muốn tạo ra một căn phòng bản thủ nhất để có sức thuyết phục cô đến ở nên anh đã không nương tay mà vò cả đồng quần áo lẫn lộn vào với nhau, rồi phụt nước tương lên nó. Và bộ bát đĩa chưa rửa ở kia cũng là do anh một tay hất bắn. Bây giờ nghĩ lại anh liền cảm thấy hối hận, nếu như cô không đồng ý ở cùng nhà với anh thì anh sẽ dùng sức quyến rũ của mình để giữ cô ở lại không phải được rồi sao?

Chỉ trong vòng thời gian ngắn căn nhà rộng lớn của Dịch Tử Hiền đã sạch bóng. Đây chính là kết quả của tinh thần làm việc vì nam thần của Mạch Nham.

Tự nhiên ngồi xuống ghế Sofa, Mạch Nham lau đi mồ hôi trên trán mình, thở hồng hộc.

“Nam thần, hay là hàng ngày em đều đến nhà cửa dọn dẹp cho anh được không? Còn việc chuyển đến nhà anh hay là thôi đi?”

Mạch Nham thật sự rất muốn được ở cùng rồi một tay dọn dẹp nhà cửa cho nam thần nhưng làm sao có thể được cơ chứ? -Mạch Nham đau đớn mỉm cười. Cô là ai mà có thể ở cùng với anh chứ? Cô không muốn xây dựng lên chuyện tình của lọ lem và Hoàng tử hay là con vịt nhỏ xấu xí và thiên nga trắng cao quý sinh đẹp đâu. Cô chỉ muốn cuộn người lại mà sống ở thế giới của chính mình thôi.

Dịch Tử Hiền giặt mình. Bàn tay đang cầm cốc nước của anh khựng lại, gân xanh nổi lên mu bàn tay trắng như tuyết. Cô ấy vậy mà lại từ chối lời đề nghị ở cùng nhà của anh?

Đặt cốc nước lên trước mặt Mạch Nham. Đôi đồng tử đen tuyền nhìn thẳng vào đôi mắt của cô như muốn tìm ra sự trêu đùa trong nó.

Mạch Nham không cho rằng mình có thể trèo cao đến vậy. Không phải người ta thường nói trèo càng cao ngã càng đau sao? Nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc của anh, Mạch Nham càng cảm thấy quyết định của mình quá đúng đắn. Anh là ai cơ chứ? Là anh để bao người thích, còn cô, cô chỉ là một người chị làm việc kiếm tiền để cho 3 người em trai đi học thôi.

“Mạch Nham, em không định suy nghĩ lại sao?”

Dịch Tử Hiền nhào người ra ghế, bộ dáng lười biếng xuất hiện. Anh mỉm cười nhìn cô, nụ cười hiện lên tia không vui.

“Đúng vậy. Em không muốn thay đổi quyết định của mình”

Đã 4 năm rồi, lần nào hấn và cô xa nhau cũng là vì lí do đó. Cô luôn tìm cách tránh xa hấn, luôn mỉm cười thật xinh đẹp mà nói với hấn là: “Tớ sẽ đợi cậu quay trở lại”. Nhưng cuối cùng thì sao? Giờ đây khi gặp lại trong đầu cô đều không có hình bóng của hấn. Là hấn, yêu đơn phương sao?

Đôi môi nhỏ nhắn đột nhiên bị chặn lại khiến Mạch Nham sợ hãi không thôi, không thể nào, nam thần đây là hôn cô sao? Nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, lồng ngực Mạch Nham như muốn ngừng đập, khuôn mặt ửng đỏ vì khó thở. Dịch Tử Hiền mở mắt, lau đi hàng nước trên khuôn mặt thanh tú của Mạch Nham, cô nhanh chóng đẩy anh ra, chạy một mạch ra ngoài.

Dịch Tử Hiền thần thờ ngồi trên ghế. Lúc đó bác sĩ đã nói với anh rằng đã có một đoạn kí ức mà Mạch Nham không muốn nhớ đến, đoạn kí ức được gọi là con ác mộng của cô đã bị mất đi. Vậy ra đó là thời điểm anh và cô lên giường sao?

Mạch Nham, có thật sự như lời mọi người nói, em yêu tôi không? Hay đơn giản chỉ là tình cảm mến mộ của Fan với thần tượng?

Mạch Nham, đối với em, tôi là gì?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Lâu Vũ Tinh kẹp chiếc điện thoại vào giữa vai và tai, giọng nói lạnh nhạt:

”Alo”

Mạch Nham đôi mắt bây giờ đã đỏ hoe, sau khi nghe được giọng nói của Lâu Vũ Tinh liền không kìm được mà khóc òa lên

”Vũ Tinh, là tớ...hức”

Lâu Vũ Tinh sững sốt, nhanh chóng vứt túi quần áo xuống đất, lo lắng hỏi

”Nham Nham, sao vậy?”

Đây là lần đầu tiên cô thấy Mạch Nham khóc, ai cũng biết Mạch Nham là một cô bé vô ưu vô lo, luôn luôn vui vẻ cười đùa chứ chưa có chuyện gì có thể làm cô khóc.

”Nham Nham, nói cho tớ biết, có phải là người trong đoàn phim bắt nạt cậu không?”

Mạch Nham là một cô gái hiền lành sẽ không làm gì được nếu như bị bắt nạt. Điều này chính là nỗi sầu muộn của Lâu Vũ Tinh.

Về bề ngoài cao quý lạnh lùng của Lâu Vũ Tinh hoàn toàn biến mất, cô xắn tay áo, hùng hổ như muốn đánh người.

”Không, không ai cả”

Mạch Nham bịt miệng lại, cố che đi tiếng nấc của mình.

”Nói hay không?”

”Không nói”

Nghe giọng nói kiên quyết của cô, Lâu Vũ Tinh thờ dãi bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ cô phải nói là chính mình bị nam thần cường hôn sao? Như thế thật không ổn chút nào.

”Vậy bây giờ cậu hãy đến Cửa hàng S đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp.”

Lâu Vũ Tinh vui vẻ nhìn bộ váy đỏ rực, cô cảm thấy Mạch Nham sau khi mặc bộ váy này lên chắc chắn sẽ rất đẹp. Ngay khi Mạch Nham vừa đi đến cửa thì một cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy trắng hung tợn hích vào người cô một cái rồi thoải mái đi vào.

”Tôi muốn chiếc váy đó”

Lâu Vũ Tinh nhú mi, đôi mắt lạnh lùng quét qua cô gái, giọng nói tràn đầy sự khinh miệt:

”Chỉ với cô mà đòi dành đồ của tôi?”

Lâu thị ở Trung Quốc không phải là tập đoàn đứng đầu nhưng cũng không phải là nơi mà ai cũng có thể động đến, nhất là mấy dạng nhà giàu mới nổi như thế này.

”Cô biết tôi là ai không?”

”Cô là ai, tôi đây nhất định phải biết chắc?”

”Cô...”

Ngay khi cái tát sắp rơi xuống một bên gò má của Lâu Vũ Tinh thì bị một bàn tay chặn lại. Phong Tư Dạ nâng mi, đôi mắt từ trên cao nhìn xuống tràn đầy sự tức giận

”Dám động vào người của tôi, thật muốn chết”

Từ khi bước vào Mạch Nham đã nhìn thấy người đàn ông đang xem kịch vui nào đó ở phía xa, đó là lí do mà cô vẫn không nhúc nhích từ đầu tới giờ. Cô thật sự muốn được người đàn ông khí phách như thế này bảo vệ a, trông thật là ngầu.

”Aaaaaaaa”

Không nhưng không dừng lại mà cánh tay rắn chắc của Phong Tư Dạ còn muốn bóp nát cổ tay mảnh khảnh của cô gái. Mạnh mẽ hất cô gái ra một bên, anh hừ lạnh một cái

”Vứt cô ta ra ngoài cho tôi, trông thật chướng mắt”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hai tên vệ sĩ lực lưỡng nhanh chóng lôi cô gái “đáng thương” ra ngoài. Từ đầu tới cuối Mạch Nham chỉ thấy Lâu Vũ Tinh ở một bên đứng đưng một biểu cảm

”Bộ váy này rất hợp với cậu, mau thử đi”

Lâu Vũ Tinh quay người lại, đôi má núm đồng tiền lại nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, điệu bộ vui mừng. Mạch Nham cau mi, do dự cầm lấy bộ váy trên tay Lâu Vũ Tinh

”Cái này...”

”Cậu mau thay đi, còn chần chờ gì nữa”

Phong Tư Dạ ngây người nhìn nụ cười xinh đẹp của Lâu Vũ Tinh vụt tắt. Từ đầu tới cuối khi anh xuất hiện, tầm mắt của Lâu Vũ Tinh đều không dừng lại ở trên người anh. Đúng vậy, câu nói mà anh nói với Mạch Nham lúc trước là thật chứ không phải đùa, anh thực sự...rất ghen tị với Mạch Nham. Lâu Vũ Tinh nở nụ cười đẹp như thế chỉ có khi ở bên Mạch Nham mà thôi, còn anh, như là được hưởng kẻ vậy.

”Vũ Tinh, chuyện vừa nãy thật sự không phải như vậy đâu.”

Phong Tư Dạ mang theo đôi mắt trân thành nhìn Lâu Vũ Tinh, chờ xem phản ứng của cô.

”Phong Tư Dạ, chuyện anh đang nói là cái gì?”

Lâu Vũ Tinh chau mày lại, đôi mắt xinh đẹp khó hiểu nhìn anh.

”Đó là chuyện...”

Phong Tư Dạ đỡ người, câu nói đang sắp phát ra chợt thu lại. Bây giờ chẳng lẽ anh lại nói là lúc đó anh bị người phụ nữ đó bám chặt lấy là chuyện hiểu lầm và cùng lúc ấy vị hôn thê xuất hiện bất gian tại trận sao? Mà nếu như nhớ không lầm thì anh và cô đính hôn chỉ là vì cô đến đường cùng nên mới phải đồng ý. Một cuộc đính hôn thương mại.

”Đàn ông phong lưu là chuyện rất đổi bình thường, Phong Tư Dạ, anh không cần quan tâm nhiều vậy đâu.”

Nói xong một câu dài ngoẵng với Phong Tư Dạ, Lâu Vũ Tinh nhanh chân sai bước đến bên người Mạch Nham

”Nham Nham, cậu mặc bộ này thực sự rất đẹp”

Xương quai xanh mê người lộ ra, bộ váy đỏ ôm sát lấy thân hình nhỏ nhắn gầy gò của Mạch Nham làm cho cô xinh đẹp đến ngừng thở. Nếu như phóng đại lên thì đúng là bộ váy này sinh ra để dành cho Mạch Nham, chỉ đáng tiếc là thân hình nhỏ bé kia ra khỏi bộ quần áo thùng thình trông yếu ớt đến lạ thường.

”Nham Nham, cậu thực sự quá gầy”

Sau khi quan sát hết cả người Mạch Nham, Lâu Vũ Tinh liền khó chịu nói. Cô biết nhà của Mạch Nham rất nghèo, vì muốn lên đây để kiếm tiền nuôi em nên Mạch Nham mới ở lại thành phố H. Nhưng trông bộ dáng gầy yếu của Mạch Nham có lẽ là cô một ngày mai chạy đi chạy lại không ăn được 1 bát cơm từ tế mất.

”Đến nhà mình đi.”

Chẳng cần suy nghĩ Lâu Vũ Tình liền khoác tay Mạch Nham, nghiêm túc nói. Dù công việc của cô rất nhiều nhưng nó có là gì khi so sánh với Mạch Nham cơ chứ?

”Không được.”

Giọng nói trầm ấm ngắt quãng nhanh chóng chui vào lỗ tai của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tình địch nặng kí, lâu vũ tình

Dịch Từ Hiên mang theo khuôn mặt đen như đất nồi đi đến. Anh không thể tưởng tượng nổi nếu như mình không xuất hiện thì Mạch Nham sẽ ra sao? Đối với Mạch Nham thì việc này là một chuyện rất vui mừng, cô còn đang nghĩ cách trốn Dịch Từ Hiên một thời gian, nhưng Dịch Từ Hiên thì khác, anh cảm thấy cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt Mạch Nham như tình địch của anh vậy. Anh vô cùng ngứa mắt với tư thế bấy giờ của hai người.

Ngay khi tiếng lòng vui vẻ gào thét thì bị Dịch Từ Hiên cho đứt mạch cảm xúc. Tâm trí của Mạch Nham bây giờ toàn là hình ảnh mà Dịch Từ Hiên hôn cô, dù muốn quên cũng không được. Hazz, thật khó chịu

”Nhâm Nhâm, em phải ở cùng nhà với tôi?”

Lâu Vũ Tình nâng mi, bàn tay đan chéo nhau để trước ngực, khuôn mặt thanh lãnh hiện lên một tia ngoan tuyệt. Dám dành người với cô sao? Tên đàn ông này...

”Nham Nham, anh ta là ai?”

Dịch Từ Hiên giật mình, đôi mắt thâm thúy chuyển lên người Mạch Nham. Bởi vì muốn chứng tỏ cô và anh rất thân nhau nên anh đã đổi cách xưng hô từ “Mạch Nham” sang “Nhâm Nhâm” nhưng lại không biết rằng cô gái thanh lãnh lạnh lùng trước mắt này cũng có mối quan hệ tốt với Mạch Nham như vậy, điều này đáng lo đây. Anh không bao giờ để một kẻ ngáng chân mình trên con đường cướp lấy trái tim của Mạch Nham, kể cả phụ nữ cũng không được.

”Anh ấy là nam thần của tớ...không, không phải, anh ấy là anh để và hiện tại tớ đang là trợ lí của anh ấy”

Có lẽ bởi vì thói quen nên khi mở miệng Mạch Nham không thể tránh được câu “Nam thần“. Đối với Mạch Nham, nam thần của cô là một người ông hoàn mỹ, cao cao tại thượng khiến cho người khác phải ngưỡng nhìn chứ không phải là người có bộ dáng dịu dàng như lúc đó. (A Hiên: Mọi người hãy đọc lại chap 9 và tưởng tượng ra bộ dáng dịu dàng của Từ Hiên).

”Nam thần của cậu?”

Lâu Vũ Tình hí mắt, đôi môi cong lên thành một đường xinh đẹp, cô quay người lại đối diện với Mạch Nham. Giọng nói cao vút:

”Mạch Nham, tớ và anh ta cậu chọn ai?”

Lâu Vũ Tình cảm thấy tình bạn mà cô dành cho Mạch Nham đã vượt quá giới hạn rồi. Dù chưa đến mức độ yêu, nhưng nếu như nói thích thì không phải là phóng đại. Con người ai cũng có thể xảy ra tình trạng yêu song tính mà, kể cả cô cũng không ngoại lệ.

Chọn? - Đầu óc không nếp nhăn của Mạch Nham giờ đã xoay mòng mòng rồi, làm sao cô có thể chọn được cơ chứ? Một bên là tình bạn vĩnh cửu không vết nứt, một bên là nam thần yêu quý của cô. Làm sao cô có thể chọn được cơ chứ?

Ngay khi vừa đưa mắt cầu cứu ai đó thì Mạch Nham đã bị ánh mắt giết người dọa cho chết khiếp. Từ khi Dịch Từ Hiên xuất hiện, Phong Tư Dạ đã hoàn toàn bị trở thành không khí, anh đứng đó, ngọn gió mát thổi qua, và không có ai để ý đến cả.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Mạch Nham liền cắn răng nhắm mắt lại đi đến chỗ Phong Tư Dạ. Tay cô bám lấy tay áo của Phong Tư Dạ, quyết định nói:

”Tôi sẽ ở cùng nhà với Phong Tư Dạ”

Ngay khi câu nói của Mạch Nham vừa chấm dứt, Phong Tư Dạ đã bị chết đứng bởi bốn cái mắt đáng sợ của Lâu Vũ Tình và Dịch Từ Hiên rồi. Chết tiệt, Mạch Nham cô muốn giết tôi à?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bệnh

Dịch Tử Hiền cau mày, bàn tay sỏ vào túi quần cũng bỏ ra, anh nở nụ cười thân thiện để gần nhìn Phong Tư Dạ

”Phong Tư Dạ”

Cảnh cáo, nghiêm túc cảnh cáo. Phong Tư Dạ cười cười, nhanh chóng hất bàn tay đang bám lấy vạt áo của mình ra. Mạch Nham cảm thấy việc này thật chẳng vui chút nào, cô thà ăn mì tôm sống qua ngày còn hơn là sống với nam thần ngày ngày trải qua những việc không tưởng hay bị cô bạn thân nuôi thành một con heo lăn.

”Nham Nham, em là trợ lý của tôi, sống cùng tôi sẽ giúp em dễ làm việc hơn.”

Quá đúng, quá chuẩn. Nam thần một like

”Nham Nham, cậu là thư kí riêng của tớ, việc sống cùng tớ sẽ giúp cậu dễ dàng làm mọi việc hơn.”

Dễ dàng làm mọi việc hơn? Cái này cô không hiểu

”Ác ma gọi...ác ma gọi...ác ma gọi”

Tiếng chuông điện thoại của Mạch Nham reo lên cắt đứt cuộc nói chuyện không hồi kết của bốn người. Ngay khi Mạch Nham đang vui vẻ thờ phào một cái thì lại nhìn lên màn hình: Ác ma, không phải là vị giám đốc rồi việc nào đó sao?

”Alo, Giám đốc”

”Mạch Nham, cô mang Tử Hiền đi đâu vậy, còn không mau bảo cậu ấy về đoàn phim?”

Mạch Nham dơ chiếc điện thoại ra xa. Giọng nói này thực sự quá là kinh khủng, cô mới không muốn điếc đâu. Dịch Tử Hiền nhanh chóng tiến lên phía trước, cầm lấy chiếc điện thoại trên tay Mạch Nham.

”Tôi về ngay.”

Trả lời một câu rồi tắt máy đúng là phong cách làm việc của Dịch ảnh đế. Tầm mắt nhanh chóng chuyển qua người Lâu Vũ Tinh và Phong Tư Dạ. Giọng nói không giấu nổi đắc ý:

”Như hai người đã thấy, chúng tôi phải về đoàn phim rồi”

Mạch Nham cảm thấy việc này thật kinh khủng, vậy kết cục là cô phải sống cùng nhà với nam thần rồi. Theo như ngôn tình cô đọc thì đây là tình tiết mà luôn luôn xuất hiện trên người nam nữ chính, điều này sẽ làm cho cóc ghẻ biến thành phượng hoàng.

Dịch Tử Hiền tất nhiên sẽ không đưa Mạch Nham về đoàn phim rồi. Bởi vì nó đã bị chính tay anh phá hủy, nhưng có lẽ vì danh dự của chính mình mà vị đạo diễn nào đó không dám tiết lộ thông tin của đoàn phim ra ngoài.

Mạch Nham tất nhiên sẽ không nghi ngờ về con đường mà nam thần nhà mình đang đi. Cô một môi tựa người vào ghế sau mà ngủ thiếp đi.

Dịch Tử Hiền liếc mắt về phía sau, đôi mắt toát ra vẻ ưu thương nhân nhật, bàn tay không tự chủ được mà vuốt nhẹ vào mái tóc óng mượt của Mạch Nham. Hắn thích cô, nhưng kết cục sẽ là gì nếu như cô không thích hắn?

”Nói với Hàn Thiên, trong thời gian này lịch trình đều hủy hết cho tôi.”

Hắn cảm nhận được Mạch Nham đang có khoảng cách với mình, trong lòng cô dường như vẫn không thể quên được lần hôn đó. Có lẽ, đối với cô, nó là một con ác mộng.

Một ác mộng không thể xóa nhòa.

Khi Mạch Nham tỉnh dậy cô đã biết mình không còn ở trong thành phố nữa. Hít vào một hơi, Mạch Nham cảm tưởng như mình được lên thiên đường vậy. Không khí trong lành, bầu trời trong xanh, nơi cô đang đứng đúng là căn nhà nhỏ gần biển rồi. Sự dễ chịu này, cô thích nó.

”Nham Nham, đói không?”

Dịch Từ Hiên đẩy cửa vào, bàn tay bê tô cháo nóng hổi mang theo từng mùi hương thơm phức vào, Mạch Nham ngửi là thèm.

Nhanh chóng nuốt ngụm nước bọt xuống cổ, vẫn giữ hình tượng mà hỏi Dịch Từ Hiên

”Nam thần, anh đây là nấu cho em sao?”

Mạch Nham ôm đầu, những kí ức miên man hiện lên khiến cô đau đớn ngã ra. Việc này, đã từng xảy ra. Nhưng, là ở đâu?

Dịch Từ Hiên chạy đến, day nhẹ vầng trán nhăn nhó của Mạch Nham. Không phải bác sĩ chỉ nói cô chỉ quên đoạn kí ức “đó” thôi sao? Việc này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bệnh (2)

“Cậu nói cái gì cơ?”

Dịch Từ Hiên điên cuồng lắc vai Minh Nguyên. Minh Nguyên thở dài, anh cầm lấy bàn tay bạn mình, vỗ nhẹ lên mu bàn tay, anh nhẹ nhàng trấn an một con thú dữ điên dại.

“Có lẽ đã lâu lắm rồi, não của cô ấy đã bị chấn thương, gây đến ký ức mơ màng lẫn lộn. Đó chính là lý do mà những kí ức về cậu trong khoảng thời gian ngắn đã bị cô ấy xóa bỏ hoàn toàn.”

Bàn tay thon dài vô lực trượt ra khỏi vai Minh Nguyên. Rõ ràng trước lúc đó tất cả “lũ” bác sĩ kia đều không khám ra được kia mà, bọn họ chỉ nói Mạch Nham vì không ăn cơm nhiều ngày nên mệt mỏi. Chẳng lẽ lũ người đó muốn giấu hẩn cái gì?

Vừa nghĩ đến trường hợp này, đôi mắt Dịch Từ Hiên liền híp lại, lộ ra một tia ánh sáng rồi vụt tắt. Nếu như chuyện này thật sự liên quan đến sự tình năm đó, vậy thì...

“Nam thần...nam thần”

Trong cơn mơ u ám tràn đầy bóng tối, Mạch Nham vô định đứng đó, vì quá sợ hãi mà Mạch Nham đã kêu lên theo quán tính. Và tất nhiên người được gọi phải là Dịch Từ Hiên rồi.

“Nham Nham”

Giọng nói yếu ớt của Mạch Nham nhanh chóng chặn đứt suy nghĩ của Dịch Từ Hiên. Đối với anh, cô là tất cả, quan trọng hơn mọi thứ.

“Nam thần”

Mạch Nham sợ hãi cầm chặt cánh tay đang đưa ra của Dịch Từ Hiên. Cô sợ, cô rất sợ bóng tối.

Dưới bóng cây phong đỏ là hai đứa bé. Bé gái với khuôn mặt lem nhem ngơ ngác ôm lấy thân hình gầy gò của bé trai, đôi mắt đen láy tràn đầy nghi hoặc

“Nham Nham”

Mạch Nham sững người. Đứa bé đó gọi là gì cơ? Nham Nham?

Không đợi cô định thần lại, bé gái đã nghiêng đầu, giọng nói nhỏ nhẹ:

“A Hiên, sao vậy?”

Đứa bé trai ngẩng đầu, bên khóe mắt rơi xuống giọt lệ nóng bỏng. Cậu mỉm cười, đôi mắt tràn ngập ánh sáng

“Nham Nham, cậu nói xem, cậu thích người như thế nào?”

Bé gái không hiểu gì cả, ngược mắt lên trời, làm ra điệu bộ suy nghĩ rồi nói

”Các bạn của tớ luôn nói lớn lên sẽ thích một người phải thật là đẹp trai. Và phải có nụ cười xinh đẹp nữa, nụ cười có thể sưởi ấm lòng người đó, đúng vậy.”

“Nụ cười có thể sưởi ấm lòng người sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy được, Nham Nham, cậu hãy đợi tớ, tớ nhất định sẽ quay trở về và gặp cậu.” Đến lúc đó mình sẽ nở nụ cười đẹp nhất của mình cho cậu xem – thẳng bé nghĩ trong đầu.

“A Hiên, cậu nhớ phải quay lại đó, phải quay lại đón tớ.”

“Được”

Đầu óc Mạch Nham đột nhiên quay cuồng, con đau dữ dội liên tiếp ập đến. Khung cảnh trước mắt cô đột nhiên biến đổi. Giờ ở đó chỉ còn lại mỗi một người, đó là ai?

Cậu ta đã khóc, nhìn đôi mắt sưng đỏ cùng tiếng khóc đau đớn, Mạch Nham cảm thấy tim mình như thất lại. Bàn tay cô dơ ra không trung, cô muốn nhìn rõ khuôn mặt ấy, con người ấy. Người con trai đó là ai, tại sao khi thấy người đó khóc, cô lại đau lòng như vậy?

“Nham Nham, Nham Nham.”

Dịch Từ Hiên điên cuồng gào thét, cô ấy bị sao kia chứ? Tại sao lại không tỉnh lại?

Mạch Nham, đừng dậy nữa, hãy mở mắt ra nhìn tôi. Mạch Nham, đừng sợ, tôi vẫn ở đây. Vẫn đợi em quay trở lại, đợi em mở mắt nhìn tôi và...đợi em yêu tôi.

“Từ Hiên, cậu đừng lắc cô ấy nữa, để tớ xem”

Minh Nguyên hất tay tên bạn điên khùng của mình ra, nhanh tay lấy dây xích khóa cổ tay Nham Nham lại. Ông tiem nhanh chóng được tiem vào làn da trắng bệch của Mạch Nham. Chỉ thấy cô giật nảy người lên một cái rồi cả người trở lại trạng thái bình thường.

“Như thế này không được rồi, phải dùng cách khác thôi.”

“Cậu nói cái gì không được cơ? Minh Nguyên, mau nói cho tớ biết.”

“Tớ đang định dùng tất cả các kĩ ức để thúc đẩy cô ấy có thể nhớ lại được và theo đó tớ sẽ chữa căn bệnh mê man như ngủ như thức này cho cô ấy. Nhưng...không được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Mạch Nham mơ màng mở to đôi mắt. Thứ ánh sáng chói lọi của buổi sáng sớm truyền vào khiến cho Mạch Nham nhăn tít mày lại, khẽ dụi dụi tay, liếc nhìn bàn tay to lớn đang cầm chặt lấy tay mình, Mạch Nham không thể không nghĩ miên man.

Không phải hai đứa bé kia đích thực là cô và anh thời thơ ấu chứ? Tại sao cô lại không thể nhớ lại được khuôn mặt của hai đứa bé ấy, rốt cuộc cô bị làm sao vậy?

“Nham Nham”

Dịch Từ Hiên mở mắt, đôi đồng tử sâu không thấy đáy nhìn thẳng vào Mạch Nham. Đột nhiên, anh nở nụ cười tươi rói, đôi mắt tràn đầy cung chiêu nhìn cô.

“Nham Nham, nếu như đã tỉnh dậy, vậy đi làm vệ sinh cá nhân đi. Chút nữa tôi sẽ dẫn em đi ra ngoài, hôm nay thời tiết rất tuyệt.”

Nhìn bóng dáng của Dịch Từ Hiên, Mạch Nham không tự chủ được mà dơ tay ra phía trước. Cô rút tay lại, đôi đồng tử co rút lại. Tại sao nụ cười đó, ánh mắt đó, cô lại thấy quen như vậy? giống như cô và anh đã biết nhau từ rất lâu rồi vậy. Tất cả mọi thứ đều quen thuộc đến kì lạ.

Mạch Nham đỡ người bước chân xuống giường. Đôi chân trần không hề cảm nhận được cái buốt giá toát ra từ sàn nhà. Cô như cái xác không hồn lặng lẽ đi chuyển vào phòng tắm.

Sau khi làm xong tất cả thủ tục cũng là lúc Dịch Từ Hiên nhìn thấy Mạch Nham chân trần đứng ở cửa phòng. Dịch Từ Hiên sai bước chân đến bên cạnh người Mạch Nham, ôm cả người cô lên rồi nói với giọng điệu lo lắng

“Nham Nham, em có biết trời rất lạnh không? Em muốn mình bị cảm hay sao mà”

Thấy Dịch Từ Hiên như vậy Mạch Nham mới để ý tới thời tiết hôm nay. Cho dù trời không ẩm ướt như mấy hôm trước mà tòà nắng ầm ập, nhưng bây giờ đang là mùa đông, cái rét cắt da cắt thịt của nó không thể mất đi cho dù trời đã khá quan hơn.

“Em xin lỗi, Nam thần”

Bàn tay đang ôm lấy người Mạch Nham khẽ run lên, anh theo bản năng rúc vào tóc cô

“Ngốc, cần gì phải xin lỗi chứ.”

Mạch Nham, em xin lỗi vì đã tự tổn thương chính mình, hay là bởi vì em đã làm trái tim tôi đau?

Nhẹ nhàng xoa chiếc đầu rối tung của Mạch Nham lên, Dịch Từ Hiên chậm rãi ôm Mạch Nham đến trước gương, bàn tay thon dài cầm lấy chiếc lược, từ từ chải. Anh không phải là người biết quan tâm đến người khác, vậy nên công việc chải tóc này anh chưa làm bao giờ. Nhưng hôm nay, vì người anh yêu, anh có thể làm tất cả.

Mạch Nham nhìn vào gương. Từng lọn tóc theo cánh tay Dịch Từ Hiên chải đều đầu vào đấy, cho dù có hơi đau, nhưng cô vẫn rất cảm động, Nam thần.

“Được rồi.”

Khuôn mặt nhỏ thanh tú của Mạch Nham cực kì hợp với kiểu tóc này. Nó được bao bọc trong mái tóc búp bê mà Dịch Từ Hiên đã chải, đằng sau tóc được anh bện lại khiến cho nó phồng lên, bên má còn có vài lọn tóc mà Dịch Từ Hiên để lại.

Nhìn vào trong gương, Mạch Nham thần thờ một hồi lâu. Cô như thay đổi thành một người khác vậy, xinh đẹp đến kì lạ.

“Cạch”

Chiếc kẹp tóc hình bông hoa xinh đẹp nhanh chóng được cặp lên mái tóc của Mạch Nham. Khẽ nghiêng đầu ra trước gương, Dịch Từ Hiên dịu dàng nở nụ cười

“Nham Nham, đẹp không?”

“Đẹp”

Đẹp, thật sự rất là đẹp. Đưa tay vuốt nhẹ lên nó, Mạch Nham ngửa đầu. Cô giật mình khi thấy khuôn mặt Dịch Từ Hiên gần sát vào mình, hơi thở ấm nóng của anh phả lên khuôn mặt cô, khiến cho nó hiện ra một mảng đỏ ửng.

Ngay khi Mạch Nham định mở lời, Dịch Từ Hiên đã cướp trước. Đôi mắt nhìn thẳng vào cô, nhẹ nhàng cười:

“Không cần nói gì hết, đây là tôi tặng em.”

Sau khi nói Dịch Từ Hiên còn không quên thom nhẹ lên khóe miệng đang giương ra của cô rồi nhấc chân đi thẳng ra bên ngoài.

“Tôi đợi em ở ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vụ việc năm đó

“Có chuyện?”

Hân Thiên ở đầu dây bên kia người run lên một cái. Hân cực kì ghét giọng điệu này của Dịch Từ Hiên, nó gây cho người ta cảm giác áp bức nặng nề.

“Tôi đã tìm ra chuyện cậu nhờ tôi điều tra.”

Dịch Từ Hiên híp mắt. Bàn tay nhẹ nhàng đóng chiếc cửa phòng lại, tựa người vào. Giọng điệu của anh cao vút, nếu như nghe rõ sẽ thấy trong đó còn chứa một chút run rẩy.

“Thế nào?”

Dù không muốn chuyện này có liên quan đến sự việc năm ấy, nhưng...

“Vào năm Mạch Nham 10 tuổi, trong nhà đã xảy ra vài biến cố. Người cha đã chết bởi nghiện ma túy đã lâu, người mẹ thì vì bị tông xe mà chết. Và trong đó, Mạch Nham cũng có phần. Theo như thông tin mà tôi đã tra thì lúc đó Mạch Nham chạy theo người mẹ của mình và đã bị tông cùng với bà ấy. Người mẹ tắc thở và đứa bé phải nằm liệt giường trong vòng 3 năm.”

Dịch Từ Hiên thở hắt ra. Bàn tay đang cầm điện thoại đột nhiên nắm chặt, gân xanh nổi lên đầy đặc. Anh không biết bây giờ mình đang nghĩ gì nữa, có lẽ, nếu như năm đó anh không đồng ý sang nước ngoài du học, sự việc đã không thành ra thế này.

“Tôi biết rồi.”

“Từ Hiên, việc đạo diễn Trần là như thế nào vậy?”

“Ông nghĩ thế nào thì là thế vậy.”

Hàn Thiên sững sờ. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, đôi mắt hiện lên một tia ánh sáng rồi vụt tắt. Nhanh chóng cất điện thoại vào túi quần, Hàn Thiên mang theo khuôn mặt âm trầm bước ra ngoài. Chẳng lẽ phu nhân cùng ông chủ có điều gì giấu cậu chủ sao?

“Nam thần.”

Mạch Nham thấy Dịch Từ Hiên trầm tư nên cũng hơi sợ. Bình thường đối với tất cả mọi người anh luôn mỉm cười hài hòa, nhưng cuộc điện thoại vừa nãy có điều gì rất kì lạ.

“Nham Nham, không có gì. Tôi bây giờ đang có một việc rất quan trọng, em cứ ra biển trước đi, chút nữa tôi sẽ quay lại.”

Dịch Từ Hiên giật mình, anh quay người lại, bàn tay xoa nhẹ chiếc đầu nhỏ của Mạch Nham để tránh cho nó bị xù.

“Được.”

Mỉm cười nhìn khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Mạch Nham. Anh gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi sai bước chân đi.

Mạch Nham nhìn theo bóng lưng cao lớn của Dịch Từ Hiên, trong lòng dâng lên cảm giác bồn chồn khó hiểu. Lúc cô xoay người bước đi cũng là lúc Dịch Từ Hiên quay đầu lại. Đôi mắt dõi theo bóng dáng nhỏ bé của Mạch Nham. Nham Nham, rốt cuộc, đã có chuyện gì xảy ra với em trong quá khứ?

Hoa Lệ hát cầm đứng trước khu tiếp tân thuộc tổng cục Dịch Thị. Cô chống tay lên bàn, giọng nói lạnh lạnh:

“Nói, bây giờ Từ Hiên đang ở đâu?”

Nhìn điệu bộ công chúa của Hoa Lệ, tất cả mọi người đều phì nhỏ. Hống hách như thế chỉ có thể là Thiên kim nhà giàu mà thôi. Nói đi nói lại thì chủ tịch nhà bọn họ không phải là người mà ai cũng biết. Chủ tịch của tập đoàn Dịch Thị thần bí là một trong những con rùa vàng mà ít ai biết đến, nhưng hôm nay, cô gái không biết từ đâu chui ra này không những quen chủ tịch nhà bọn họ lại còn gọi thẳng tên như vậy. Chắc hẳn đối với Chủ tịch phải rất quen thuộc

“Cái này, chúng tôi cũng không biết nữa.”

Nhân viên quầy tiếp tân bị câu nói của Hoa Lệ dọa sợ. Cô gái này chắc hẳn rất quen thuộc với chủ tịch. Biết là người không thể trêu vào nhưng điều mà Hoa Lệ hỏi thật sự làm cho cô không biết phải trả lời ra sao. Cô thật sự không biết mà.

“Cô thật sự không biết?”

“Đúng...đúng vậy.”

“Đúng là lũ người vô dụng. Hừ”

Hoa Lệ quay lưng bước đi, trên mặt bùng bùng lửa giận. Ngay cả việc chủ tịch đi đâu cũng không biết, thật đúng là vô dụng quá mà.

“Bác gái”

Hoa Lệ nhẹ giọng gọi. Người ở đầu dây bên kia hình như rất vui vẻ khi thấy cô gọi điện đến. Giọng nói ngọt lịm như pha đường

“Lệ nhi, sao vậy?”

Hoa Lệ phụng mặt, đôi môi trề ra, oán giận nói

“Bác gái, lũ người kia thật xấu xa, họ dám không nói cho con biết Từ Hiên đang ở đâu.”

Người phụ nữ giờ đã hiểu ra vấn đề. Bà khẽ mỉm cười đầy cung chiều

“Lệ nhi, việc này bác đã điều tra rồi, hiện giờ Hiền nhi nó đang ở www đó.”

“Vậy sao ạ?”

Hoa Lệ vui vẻ lên tiếng. Cô đã trở về, bây giờ sẽ không có ai có thể cướp Từ Hiền từ tay cô.

Bởi vì cô yêu anh. Cô sẽ làm mọi thứ để có anh

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cô gái tên Hoa Lệ

Mạch Nham mở chiếc tủ ra, muốn tìm cho mình một bộ quần áo phù hợp để đi ra biển. Dù biết rằng ở đây chỉ có một mình cô, nhưng Mạch Nham cảm thấy thật sự không thể mặc bộ quần áo kín mít trên người mình mà xuống biển được.

Mạch Nham không biết được trong tủ có thật sự có quần áo mình muốn tìm không. Bởi vì Nam thần dẫn cô ra biển chơi là phúc khí cho cô lắm rồi, anh cần gì phải mang theo mấy bộ quần áo của cô tới làm gì chứ.

Trong tủ có mấy chục chiếc váy hoa lệ xinh đẹp, phía dưới là những chiếc dép lê cùng đôi guốc tương ứng. Nếu như không nhầm thì bộ váy xanh dương xinh đẹp ở giữa này chính là bộ váy số một không hai trên thế giới vừa mới ra từ hôm qua. Để có được những bộ váy này, người mua phải dày công. Vừa phải có tiền, có quyền và có chức. Vậy nam thần lấy đâu ra bộ váy này?

“Ting”

Mạch Nham giật mình, cô đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại ở túi quần. Nhanh chóng đọc dòng chữ dài vừa gửi đến

Nam thần nói cô mặc bộ váy màu xanh này sao? Khẽ đưa tầm mắt xuống, Mạch Nham thần thờ nhìn màn hình điện thoại.

“Đây là tôi mua cho em, mặc đi.”

“Nhưng...”

“Mặc.”

Lặng lẽ cầm bộ váy vào trong phòng, Mạch Nham phải đi tắm cho mình thật sạch sẽ. Bởi vì, cô không muốn làm hỏng chiếc váy này.

Theo lời chỉ dẫn của Dịch phu nhân, Hoa Lệ thành công đến được biển www, nơi mà Dịch Từ Hiền đang ở. Hoa Lệ mỉm cười thật tươi, nếu như cô không nghe nhầm thì bác gái bảo khu biển xinh đẹp trên đảo này là Dịch Từ Hiền mua để tặng cho một người. Và cô nghĩ, người đó nhất định là mình. Bởi vì sao ư? Bởi vì cô là người phụ nữ xứng với anh nhất, là kim đồng ngọc nữ sinh ra có nhau, vì nhau. Hơn nữa, từ trước đến nay bên cạnh Dịch Từ Hiền ngoài cô ra đều không có người phụ nữ nào khác.

À, khoan đã. Gần đây ngoại trừ việc làm trong tập đoàn hình như anh ấy còn ra nhập vào làng giải trí nữa đúng không nhỉ? Không những thế anh còn trở thành Ảnh đế vạn người thích, và bên cạnh còn có một con vịt xấu xí luôn ở bên cạnh làm việc cho anh, có đúng không nhỉ?

Càng nghĩ, mặt mày Hoa Lệ càng đen ngịt. Giờ đây cô thật sự rất muốn gặp và giết con đàn bà đó. Dám ở bên cạnh và quyến rũ Từ Hiền, đáng chết, tất cả các người đều đáng chết.

Hoa Lệ đột nhiên dừng lại. Đôi mắt híp thành một vòng, đôi môi bị hàm răng cắn bật ra máu. Người phụ nữ đang ở dưới biển kia là ai? Không phải bác gái nói ở đây chỉ có một mình Từ Hiền thôi sao?

Dưới ánh nắng chói chang là một hình ảnh thiếu nữ cực kì xinh đẹp. Cô có đôi mắt đen to tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, đôi môi mỏng xinh đẹp đang mỉm cười thật rạng rỡ. Trên người cô là bộ váy xanh dương bắt mắt làm nổi bật lên nước da trắng hồng, mái tóc được bện theo kiểu búp bê đang đưa theo từng bước nhảy của cô.

“Cô là ai?”

Bỗng nhiên có tiếng người vang lên khiến cho Mạch Nham suýt chút nữa ngã nhào. Rõ ràng ở đây chỉ có cô mà thôi, vậy tại sao lại có tiếng người cơ chứ?

Nhanh chóng quay người lại, Mạch Nham sững người khi nhìn thấy cô gái trước mắt. Mái tóc vàng óng ả như búp bê, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, đôi mắt xanh dương trong veo không chứa chút bụi. Bộ váy trắng trên người càng tăng thêm cho cô gái vẻ cao quý, xinh đẹp đến kì lạ.

Hoa Lệ cũng không giữ được bình tĩnh khi nhìn thấy Mạch Nham đang đến chỗ mình, bàn tay đang xách túi nắm chặt lại.

Nhìn xa, cô gái Phương đông này không có gì đặc biệt. Nhưng khi nhìn gần, cô mới thấy tất cả ngũ quan tương xứng trên khuôn mặt tạo cho cô gái có một điểm hút hồn kì lạ. Mà, bộ váy xanh dương kia nhìn cũng thật là quen mắt.

“Cô biết tôi sao?”

Vì sợ cô gái Phương tây đang đứng trước mặt mình không thể nói được tiếng Trung Quốc nên Mạch Nham chủ động chào hỏi trước bằng tiếng anh.

“Không cần phải ra vẻ trước mặt tôi, tôi biết Tiếng Trung, không cần cô phải phô trương nói tiếng nước ngoài với tôi.”

Giọng nói the thé của Hoa Lệ làm cho Mạch Nham ngây người. Hình như cô gái này vừa mới gọi mình bằng tiếng Trung thì phải, ôi thật là!!! Dù giọng nói có chút cao ngạo, nhưng Mạch Nham cảm thấy cô gái trước mắt đặc biệt đáng yêu.

P/s: Mọi người, nếu như thấy truyện của ta hay thì nhớ votes đó.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Ai?”

Dịch Từ Hiên thò tay vào túi quần, cầm chiếc điện thoại lên, một môi nói.

“Từ Hiên, là mẹ, con không lưu số của mẹ vào máy sao?”

Dịch Từ Hiên nhũm mày, anh cầm chiếc điện thoại lui ra xa. Số điện thoại này đối với anh chẳng mấy quen thuộc, anh làm sao có thể nhớ được người mẹ đã bỏ đi 10 năm trời không một lần gọi điện về cơ chứ? Thật nực cười.

“Sao? Bà gọi tôi có chuyện gì?”

Ngọc Linh Lung ở đầu dây bên kia đờ người khi nghe thấy giọng nói đặc biệt khó chịu cùng mất kiên nhẫn của con trai mình. Căn bản bà chỉ biết mặt con trai của mình qua báo chí mà thôi, nhưng thật không ngờ điều phải trả cho sự vô tâm của bà là giọng nói lạnh lùng của Dịch Từ Hiên.

“Con trai, Hoa Lệ đã về rồi.”

Bà khe thờ dài, giọng nói không dấu được sự vui vẻ. Nếu có thể tác hợp được cho Dịch Từ Hiên với Hoa Lệ, vậy người được lợi tất nhiên là Ngọc Linh Lung rồi. Còn nếu như không thể...

“Cô ta là ai?”

Tất nhiên anh không muốn đang trong giờ làm việc của mình mà bị người khác cắt ngang với một việc không hề quan trọng. Dơ mu bàn tay lên, miệng Dịch Từ Hiên nhếch lên một đường cong vui vẻ. Sắp rồi, chỉ còn vài tiếng nữa thôi.

“Từ Hiên, sao con có thể quên con bé cơ chứ? Con bé chính là vị hôn thê của con?”

Ngọc Linh Lung thật sự không hài lòng về việc Dịch Từ Hiên đã quên Hoa Lệ. Nhưng biết làm sao được khi mà Dịch Từ Hiên căn bản chưa từng thấy mặt “vị hôn thê” tương lai của mình?

“Tôi bận.”

Túttttt...

Tiếng tút kéo dài làm cho Ngọc Linh Lung ở bên kia sắc mặt đen kịt. Bà không thể ngờ đứa con trai của bà lại có thể đối xử với bà như vậy. Dù bà là người sai khi không đoái hoài gì đến nó, nhưng ai là người gửi tiền để cho nó sống qua ngày cơ chứ? Phận làm con nó còn chưa gọi đến cho bà một cú.

Dịch Từ Hiên sau khi tắt điện thoại khuôn mặt đều ngưng trọng. Nếu như sự việc năm đó thật sự liên quan đến việc Mạch Nham bị mất trí nhớ, vậy thì...hắn sẽ giết tất cả những kẻ liên quan đến vụ việc đó. Kể cả người mẹ “yêu quý” của anh.

“Boss, đoàn làm phim gọi đến.”

Thư kí Trần đứng ở một bên cả người đều mềm nhũn. Chậm rãi đưa điện thoại đến bên tay của Dịch Từ Hiên rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

“Có chuyện?”

Đạo diễn Trần ở đầu dây bên kia tức sắp ói máu rồi. Bây giờ là lúc ông đang như kẻ ăn mỳ, vừa phải chạy trốn khỏi ma quỷ của Tổng giám đốc Phong Thị, vừa phải chạy trốn tiền vay nặng lãi mà ông đã nhốt thời vụ tay quá trán.

“Từ Hiên, tôi sai rồi, cậu hãy giúp tôi lần này đi.”

Ông không biết lí do vì sao tổng giám đốc Phong thị lại hủy đi tiền đồ cùng địa vị của ông trong giới Showbiz, sau đó rồi sai người giết ông. Đêm hôm đó ông đang vui mừng đợi tin vui Trần Mỹ Ngọc câu được con rùa vàng thì xuất hiện trước mắt ông lại là thi thể lạnh như băng của Trần Mỹ Ngọc cùng đôi mắt trợn trắng tràn đầy hận thù.

Ông làm sao có thể bình tĩnh nổi khi nhìn thấy thân thể lạnh lẽo của Trần Mỹ Ngọc cơ chứ? Ngay lúc đó ông đã thu dọn tất cả quần áo cùng đồ đạc để chạy trốn.

“Giúp? Ông đang nói chuyện cười với tôi đấy à?”

Dịch Từ Hiên không may dao động trước giọng nói the thé gào khóc của Trần đạo diễn. Lúc trước hắn đã nói rồi không phải sao? Một là thay đổi nhân vật nữ chính thành Mạch Nham, hai là bộ phim sẽ ngừng chiếu. Dù không biết vì lí do gì mà Phong Từ Dạ ra tay với đạo diễn Trần. Nhưng Dịch Từ Hiên lại cảm thấy đây là lần đầu tiên Phong Từ Dạ làm được việc có ích.

“Từ Hiên, cứu tôi, mau cứu tôi.”

Trước mắt đạo diễn Trần bây giờ là một mảng tối mịt, bàn tay lạnh lẽo vuốt từ cổ chân ông vuốt lên làm cho ông suy chút nữa bất tỉnh. Mạnh chân dẫm vào bàn tay đang nắm lấy chân mình, máu me từ người đó bắn tứ tung lên mặt của ông.

Và người đó không phải là ai khác chính là Thiên Linh, á tình nhân mà ngày nào ông cũng tìm cách bỏ lên giường. Là người phụ nữ mà chính mồm ông ta nói yêu thương nhất.

“Aaaaaaaaaaaaaa”

Dịch Từ Hiên vứt điện thoại lên bàn. Bàn tay ôm bó hoa hồng vào người. Nhanh chóng gửi cho Mạch Nham một tin nhắn đầy nghiêm túc.

“Nham Nham, tôi sẽ đợi em ở khu vườn sau nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cô là ai? (1)

Hoa Lệ cầm lấy chiếc điện thoại đang reo chuông ở bên cạnh, đôi mắt hơi lóe lên ánh sáng kì dị nhìn vào chiếc màn hình. Khóe miệng xinh đẹp cong lên một đường, bàn tay thon dài nhanh chóng đánh một dãy chữ

"Em biết rồi, Từ Hiên."

Dịch Từ Hiên ở bên kia sau khi xem xong tin nhắn thì tắt máy lại. Nhanh chóng gấp điện thoại để lên trên bàn, đôi mắt tràn ngập ánh sáng nhìn bó hoa hồng xinh đẹp trước mắt. Lần này hắn sẽ tạo ra một bất ngờ lớn để Mạch Nham phải xiêu lòng và đồng ý làm bạn gái hắn.

Dịch Từ Hiên vui vẻ nghĩ về một tương lai xa vời của mình và Mạch Nham.

Cầm chìa khóa ở trên bàn lên, Dịch Từ Hiên nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Bây giờ đây mới là điều cần thiết nhất.

"Tổng giám đốc, anh...anh"

"Tôi đi ra ngoài một lát."

Không để Thư kí nói xong, Dịch Từ Hiên đã thô lỗ cắt ngang. Thư kí đau đầu ôm lấy trán của mình, tổng giám đốc nhà các anh vốn dĩ rất bình thường

nhưng sau khi gặp cô trợ lý Mạch Nham kia liền đột nhiên "kì lạ", thời gian tổng giám đốc nhà anh đến Tập đoàn ngày một thưa dần, cũng có thể nói là tất cả đều dành cho công việc Ảnh đế với mục đích gặp được cô tiểu trợ lý kia.

Ôi, anh thật sự không muốn sống nữa!!!

Sau khi ra khỏi trụ sở Dịch thị, Dịch Từ Hiên lại phải nghĩ ngợi về việc chọn xe để đi đến chỗ Mạch Nham. Nếu như không nhầm thì anh chưa hỏi Nham thích loại xe gì thì phải?

Dịch Từ Hiên cau chặt mày, bộ dáng không biết phải làm sao. Cuối cùng, anh quyết định quay lại để hỏi thư kí riêng của mình về vấn đề này. Và thế là Thư kí Trần mang theo sợ hãi đi vào phòng tổng giám đốc

"Cô thích loại xe như thế nào?"

Dịch Từ Hiên nghiêm túc hỏi cô thư kí trước mắt. Trần Lệ nước mắt rơi đầy mặt, tổng giám đốc hỏi cô vấn đề này làm gì a?

"Tôi...tôi thích lamborghini"

"Lamborghini?"

Dịch Từ Hiên nhíu mày, có chút không hài lòng với câu trả lời này của Trần Lệ. Đôi môi mấp máy

"Cô ấy không thể thích loại xe này."

"Cô ấy? À, tổng giám đốc, có phải anh muốn tặng xe cho vị mỹ nữ nào đúng không? Nếu như anh không biết sở thích của cô ấy thì có thể lên google."

"Google?"

"Đúng vậy tổng giám đốc, ở trên đó chắc chắn sẽ có thứ ngài muốn tìm. Nếu như không có chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài trước ạ."

Và tất nhiên sau khi lợi dụng xong Dịch Từ Hiên sẽ vô tâm mà đuổi đi, anh phẩy tay, ra hiệu cho thư kí lui ra ngoài.

Dịch Từ Hiên nghiêm túc lên tìm chị google để kiểm thử mình cần tìm. Dịch Từ Hiên quyết định đi chiếc Ferrari đỏ rực, chiếc xe mà các vị mỹ nữ thích để đến chỗ Mạch Nham.

Mang theo hưng phấn ngập tràn, Dịch Từ Hiên vui vẻ phóng nhanh đi.

Ở bên kia Hoa Lệ cũng vui vẻ không kém. Cô mở tủ ra, chọn bộ đồ thích hợp để mặc lên người. Sau khi chọn được bộ váy mình ưng ý, Hoa Lệ liền hưng phấn không thôi.

Vậy là cô sắp được gặp lại Dịch Từ Hiên rồi, lần này cô sẽ làm cho anh yêu cô. Còn cô gái tên Mạch Nham gì đó kia không thể giữ lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lý Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cô là ai? (2)

Dịch Từ Hiên ở sau lưng nhẹ nhàng đặt bó hoa hồng đầy gai xuống, lặng lẽ tiến đến gần "Mạch Nham". Dịch Từ Hiên đầu óc như muốn nổ tung khi cánh tay vừa chạm đến vai của "Mạch Nham". Anh nắm lấy bả vai của cô, mạnh mẽ quay người cô lại, giọng nói như rít lên.

"Cô là ai? Mạch Nham đâu?"

Khi Hoa Lệ đang vui vẻ chờ cái ôm nóng bỏng đầy dịu dàng của Dịch Từ Hiên thì bị động tác này dọa sợ. Đôi mắt xinh đẹp trừng lớn, sợ hãi đối mặt với ánh mắt như muốn giết người của anh.

"Dịch Từ Hiên, anh làm sao vậy? Mạch Nham là ai?"

Hoa Lệ mân môi, giọng nói dịu dàng đầy trách móc. Nhẹ nhàng như vậy, yếu đuối như vậy, đáng yêu như vậy nhưng tâm trạng của Dịch Từ Hiên bây giờ rất là con mẹ nó chó chết thế nên không thèm để ý nhiều đến cô ta, trực tiếp nắm chặt lấy chiếc cằm thon gọn.

"Đừng có giả ngu với tôi. Nói mau, Mạch Nham đâu rồi?"

Dịch Từ Hiên nắm chặt như muốn quai hàm của Hoa Lệ gãy ra, không thêm để ý đến bộ dáng đau đớn nháu mày của cô ta, anh mạnh tay hất thẳng Hoa Lệ ra xa rồi đứng đứng bỏ đi.

Hoa Lệ đôi mắt thâm đẫm nước, yếu đuối chống tay để đứng lên. Đôi mắt quét ngang qua tấm thiệp bên trong bó hoa hồng tươi tắn, ngay khi cô ta sắp chạm vào thì đã có một bàn tay mạnh mẽ nhanh như chớp lấy trước. Dịch Từ Hiên sát khí đằng đằng nhìn Hoa Lệ, cắn răng nói:

"Đây là của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lạc

Mạch Nham đứng đó, nước mắt lăn dài. Cô đã biết là chính mình không nên vọng tưởng tới anh, nhưng biết làm sao đây? Hình như trái tim cô đã bắt đầu có sự chuyển biến khi đứng trước mặt anh rồi. Dù biết mình chỉ là một con vịt ngu ngốc có mơ tưởng hảo huyền với con thiên nga cao quý trên kia, nhưng cô vẫn cố giữ chuyện đó ở trong lòng. Nhưng đến hôm nay, ngày mà bộ mặt xấu xí của cô bị vạch trần đã đến, đúng như lời Hoa Lệ đã nói, cô không xứng đứng bên cạnh Dịch Từ Hiên. Lọ lem không bao giờ có thể thành một đôi với Hoàng Từ được, người hợp với Hoàng Từ chỉ có công chúa mà thôi.

Cả thân thể mềm yếu trượt xuống, Mạch Nham dí đầu mình vào đầu gối. Cô mệt quá, thật sự rất mệt. Cô có thể ngủ một chút không? Ngủ rồi sẽ không sao nữa...không sao nữa.

Dịch Từ Hiên chạy như điên đi tìm Mạch Nham. Cố gắng nghĩ lại những nơi Mạch Nham thường xuyên lui đến, anh không thể nào chấp nhận được việc này. Rõ ràng anh đã bảo cô ở đó và đừng đi đâu cơ mà? Chẳng lẽ ông trời không muốn tâm nguyện mười mấy năm qua của ta thành hiện thực sao? Anh muốn nắm tay cô, muốn ôm cô vào lòng, muốn xoa dịu lòng cô mỗi khi cô buồn, anh muốn hôn cô, muốn ở cùng nhà với cô, muốn cô ở cùng nhà với anh, muốn cưới cô làm người vợ hợp pháp của mình. Chẳng lẽ như thế cũng không được hay sao?

Mạch Nham, em đang ở đâu?

"Cạch"

Nhanh chóng mở cánh cửa nhà Mạch Nham ra, Dịch Từ Hiên chạy thật nhanh vào trong, giọng nói khàn khàn:

"Mạch Nham, em có ở đây không?"

"Mạch Nham"

"Mạch Nham"

Mở từng phòng ra, lật từng đồ lên, vẫn không thấy, Mạch Nham không ở đây, cô ấy không ở nhà, làm sao có thể? Nhìn bầu trời u ám, từng đám mây đen đang nổi lên mây tia chớp, Dịch Từ Hiên cảm thấy có điều không tốt sẽ xảy ra. Đặt nhẹ bàn tay lên ngực trái của mình, Dịch Từ Hiên thở dài một cái: Cái trái tim chết tiệt này, nó đã đập loạn xạ lên vì cô rồi. Mạch Nham, em đã cướp trái tim tôi đi rồi, vậy cả thân thể này tôi cũng sẽ dành tặng nó cho em. Tôi lấy cả tính mạng ra để đặt cược, tôi nhất định sẽ tìm ra em, sẽ cho em thấy trái tim phản nghịch bỏ chủ theo mỹ nhân này của tôi. Em sẽ là trái tim, còn tôi sẽ là cái xác bảo vệ nó.

"Lộp bộp...lộp bộp..."

Từng hạt mưa tí tách rơi xuống, giữa màn đêm vô tận không chút ánh sáng đó, thân thể Dịch Từ Hiên ướt nhẹp, anh lao như điên đi khắp mọi nơi, mọi chỗ để tìm ra người phụ nữ ác độc mang tên Mạch Nham.

"Nham Nham, em ở đâu?"

"Nham Nham"

"Nham Nham"

Trong không gian tĩnh lặng không bóng người đó, chỉ có tiếng gọi của Dịch Từ Hiên vang vọng, anh muốn tìm cô, ngay bây giờ anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, nói với cô rằng:"Mạch Nham, người phụ nữ không có trái tim này, tôi yêu em."

Mạch Nham co ro ngồi sát vào mặt tường,

"Lạnh, lạnh..."

Làn môi tím tái nặng nề nói ra từng chữ. Cô lạnh, lạnh lắm.

"Nham Nham, cậu không sao chứ?"

Lại là đứa bé ấy, cậu bé chạy nhanh tới trước mặt bé gái, giọng nói trẻ con mang theo sự quan tâm, lo lắng. Cậu cởi chiếc áo đồng phục của mình ra, khoác lên người bé gái rồi nở một nụ cười thật tươi.

"Nham Nham, không sao đâu, có tớ ở đây rồi."

Lại là đứa bé ấy. Cậu bé đáng yêu trùng tên với Đại Thần.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tìm

Dịch Tử Hiên dường như bị cạn kiệt sức lực, cả thân thể lung lay như muốn đổ. Không, không được. Anh không thể ngất được, Mạch Nham, trời như thế này thì giờ em đang ở đâu? Có phải bây giờ em đang rất lạnh không? Ngay lúc này anh phải cố gắng tìm cô, cô không thể có chuyện được.

Trong góc tối không chút ánh sáng, hơi thở của Mạch Nham dồn dập đến lạ thường. Cả thân hình nhỏ nhắn dính sát vào tường, tay chân đều run rẩy, bờ môi hồng hào bây giờ đã tím tái, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Mạch Nham đã yếu ớt từ khi còn nhỏ, những người bạn cùng lứa tuổi có thể bị cảm lạnh một phần nhưng cùng cơn mưa ấy, cô có thể sẽ chết. Lần này là lần đầu tiên Mạch Nham phải chịu cái lạnh cắt da cắt thịt lâu đến vậy, cả thân thể dường như không cử động được nữa, linh hồn dường như đã lìa khỏi thể xác.

Mạch Nham giờ đây không còn ý thức được chuyện gì nữa, thứ cô biết bây giờ chỉ có lạnh, lạnh và lạnh.

"Con trai, bây giờ con đang ở đâu?"

Dịch phu nhân ở đầu dãy bên kia như muốn chọc thủng màng nhĩ của Dịch Tử Hiên. Bên cạnh giọng nói the thé đó còn có những tiếng khóc thút thít yếu ớt, đôi mắt Hoa Lệ giờ đã đầm nước mắt. Bộ dáng hoa lệ đầm mưa làm cho Dịch phu nhân đau lòng.

"Tút...tút...tút"

Dịch Tử Hiên căn bản đã dần mất đi ý thức, tất cả giác quan dường như biến mất, cả người lao đảo bước đi như Zombie (sorry mọi người vì đã so sánh ảnh với Zombie), nhưng ngay khi nghe thấy giọng nói the thé của "mẹ" mình qua điện thoại cả người anh bừng tỉnh. Đôi mắt híp lại, hơi lóe lên một chút ánh sáng. Cô gái tên Hoa Lệ đó nhất định liên quan đến việc Mạch Nham mất tích. Nếu ý nghĩ của anh là đúng, vậy thì...anh sẽ trừ khử những chương ngại vật này. Bởi vì chúng là thứ sẽ làm cho anh không thể cưới được Mạch Nham về nhà.

Cô ấy yếu ớt như vậy, trời lại mưa tầm tã như thế này. Khoan...trời mưa sao? Như nhớ ra điều gì, Dịch Tử Hiên nhanh chóng chạy đi.

Khi đã chạy được một đoạn đường khá dài, Dịch Tử Hiên mới nở một nụ cười chua chát. Đúng vậy, nơi anh nghĩ tới chính là nơi ngày xưa anh đã lấy chiếc áo khoác của mình để che cho cô khi trời cũng mưa to như thế này. Nhưng tất cả kỷ ức của cô đã mất hết rồi còn đâu, tại sao anh lại có thể ngu ngốc nghĩ rằng cô sẽ chạy đến đó mà ngồi cơ chứ? Một người kỷ ức ngày xưa căn bản đã mất hết không thể nào có thể đến nơi mình đã từng đến được.

Ý nghĩ của Dịch Tử Hiên nhanh chóng bay đi mất khi anh nhìn thấy bóng dáng yếu ớt nhỏ bé của người phụ nữ. Cô co ro nằm đó, Dịch Tử Hiên cảm thấy tim mình như ngừng đập. Mạch Nham, Mạch Nham của anh, em không thể có chuyện gì.

Sơ hãi ôm chặt Mạch Nham vào người, Dịch Tử Hiên không giống như những đứa trẻ khác mà lay người bất tỉnh dậy, anh chạy như bay xuyên qua cả làn mưa lớn.

Dưới bầu trời đêm u tối bão bùng, có hai người ướt nhẹp đang chạy, anh dường như tràn trề sức sống cho dù đã bị cảm mạo. Bởi vì, cả thế giới của anh đang ở trong lòng anh.

Thế giới nhỏ bé này, anh sẽ bảo vệ nó, thế giới to lớn mà anh đang tạo dựng chỉ là vì thế giới riêng của anh thôi.

Thế giới nhỏ mang tên người con gái anh yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thử thách (1)

Ngay khi mang được Mạch Nham về nhà với bộ dáng ướt nhẹp thì toàn thân Dịch Từ Hiên đã mệt mỏi muốn chết. Anh hơi nghiêng người đặt Mạch Nham lên giường, cả người yếu ớt trượt xuống. Anh cố gắng rút điện thoại trong túi quần ướt át của mình ra, nhưng khổ nỗi là chẳng có chiếc điện thoại nào có thể xoẹt được khi ướt cả. Mấy Dịch Từ Hiên nhứ chặt lại, bất đắc dĩ lê cả thân mình đến tủ quần áo, cố gắng tìm ra đồ Mạch Nham có thể mặc được.

Lấy ra chiếc áo sơ mi trắng dài mà mình thích nhất đi đến bên giường. Mấy Dịch Từ Hiên lại nhứ chặt, bàn tay đang cầm chiếc áo hơi run rẩy, khuôn mặt trắng bệch hiện lên một tầng đỏ hồng. Bây giờ anh đang kích động muốn khóc, dù là anh và cô cái gì không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, nhưng sự thật là khi đứng trước người con gái mình yêu, căn bản cả người anh đã bị giật điện một cách kì lạ.

Nhìn người con gái nhỏ nhắn đang nhắm mắt lại, Dịch Từ Hiên quyết tâm đến gần, nhưng ngay khi bàn tay thon dài sắp sửa chạm vào cái áo ướt sũng của cô thì đột nhiên cô quay cả người lại, làm cho bộ ngực căng đầy dí vào tay của anh.

"Hít"

Hơi thở nhanh chóng trở nên dồn dập, Dịch Từ Hiên cảm thấy cả người nóng kinh khủng, bộ phận nào đó cũng đã có phản ứng.

"Lạnh"

Mạch Nham nhẹ nhàng rên lên một tiếng. Cả thân thể dịch đến bên người anh, hơi thở ấm nóng dồn dập phả mạnh vào mu bàn tay của anh. Dịch Từ Hiên cả kinh, nhanh chóng áp chế ham muốn dâng trào xuống, đôi mắt xanh sâu thẳm nhắm chặt lại.

Dù Dịch Từ Hiên biết cho dù có nhắm mắt hay không thì chính mình cũng sẽ bị tiểu yêu tinh này câu hồn nhưng anh thật sự không còn cách nào khác, anh làm sao có thể đứng im mà nhìn người con gái mình yêu yếu ớt khổ cực cơ chứ?

Giống như không cảm nhận được tâm tình của Dịch Từ Hiên, Mạch Nham không biết vô ý hay cố ý mà lại dựa cả người vào bàn tay của anh, cái áo mềm mại đã bị cời một nửa vì động tác của Mạch Nham và bàn tay đang nắm chặt của Dịch Từ Hiên mà kéo ra hai phía.

"Xoạc"

Việc đang diễn ra tất nhiên là Mạch Nham vô tội bởi vì cô đang bị ngất đi và chỉ cử động theo bản năng, nhưng việc "vô ý" này đã làm cho Dịch Từ Hiên chết đứng.

Khi vừa nghe thấy tiếng xoạc của chiếc áo, Dịch Từ Hiên đã phản xạ theo tự nhiên mà mở to đôi mắt của mình ra. Đôi mắt không chút phòng bị ấy đã bị tê liệt bởi khung cảnh trước mắt.

Mạch Nham đang dựa cả đầu vào tay Dịch Từ Hiên, chiếc áo bị xé rách làm cho cả người trắng ngần của cô bại lộ giữa không khí, đôi môi cô đang nở một nụ cười thật tươi. Giống...giống như mỉm cười vì đạt được mục đích.

Cả người Dịch Từ Hiên run rẩy, đôi mắt nhắm chặt lại, bàn tay nhanh chóng rút ra khỏi đầu của Mạch Nham, bàn tay nhanh như gió kéo rách chiếc áo của cô, rồi mặc áo sơ mi của mình vào

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trại Li Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thử thách (2)

Gương mặt Dịch Từ Hiên đỏ bừng, hô hấp dồn dập. Anh chậm rãi nhắm mắt lại, hazz, anh tưởng với định lực bao lâu nay của mình là có thể dễ dàng vượt qua công việc này một cách dễ dàng cơ chứ? Ấy vậy mà...

Thực ra trong lòng Dịch Từ Hiên cũng biết là chính mình không thể làm như không thấy dụ hoặc của cô gái nhỏ trước mắt này được, bởi vì anh biết cô khác với những người khác.

Lũ phụ nữ anh không yêu và người phụ nữ anh yêu. Có sự cách biệt rất là lớn.

Thôi, tạm gác chuyện phụ nữ anh yêu với phụ nữ anh yêu, có định lực với không chịu được dụ hoặc này đã. Bây giờ anh phải thay quần áo cho cô kiểu gì? Không phải là chỉ cần mỗi một chiếc áo mặc trên người đâu, mà kể cả chiếc quần dài ôm trọn bộ mông mềm mại kia cũng phải thay ra, còn cả...đồ lót nữa.

Cắn chặt răng vào môi, Dịch Từ Hiên chỉnh lại tư thế ngủ cho Mạch Nham, ít nhất anh cũng phải tránh được cái xoay người không an phận của cô, nếu như xảy ra một lần nữa, anh nhất định sẽ không thể cưỡng lại được mà lên giường với cô ngay tức khắc. Khụ...

Đợi một lúc sau vẫn chưa thấy Mạch Nham động đậy, Dịch Từ Hiên thở một tiếng nhẹ nhõm. Anh không nhắm mắt giả người sảm sờ gái nhà lành nữa, bàn tay thon dài nhẹ nhàng kéo khóa quần cô xuống, dù khuôn mặt đã đỏ bừng, suy nghĩ không an phận cũng đã trôi dạt, nhưng khi chạm vào cái quần ướt sũng dính nhom nhóm thì những cái đó liền vụt tắt.

Không cần phải kiêng dè nữa, Dịch Từ Hiên nhanh chóng kéo chiếc quần của Mạch Nham xuống, cho dù không cưỡng lại được vẻ đẹp dụ hoặc này đi chăng nữa thì anh cũng không muốn chính cái định lực tối này làm cho cô chết rét. Chiếc quần đã ẩm ướt như thế này rồi, nếu như anh còn để tâm vào những chuyện không đâu nữa thì cô bị cảm lạnh là cái chắc, đến lúc đó thì có hối hận cũng muộn.

Khuôn mặt Dịch Từ Hiên trắng bệch, bàn tay run rẩy kéo chiếc quần chặt ướt át xuống dính chặt vào người cô xuống. Đáng chết, may mắn vì anh đã đưa cô lên giường, cho cả người cô vào chiếc giường kingsize to lớn rồi đắp chiếc chăn dày lên người rồi, nếu không thì với thân thể yếu ớt này cô gái nhỏ - người phụ nữ của anh có lẽ sẽ chết vì lạnh mất.

Nếu như định lực kém, không chịu được dục hỏa đang bùng lên trong người thì anh cũng có thể đi tắm nước lạnh, nhưng anh sẽ không để sự vô lại đó của mình giết chết cô.

Khi kéo chiếc quần ướt sũng xuống tận gót chân, đôi mắt của Dịch Từ Hiên dần dần nhắm lại. Nhanh chóng xong việc rồi đi tắm nước lạnh thôi, mau chóng đi tắm nước lạnh thôi

Thử thách này của Mạch Nham, còn lâu Dịch Từ Hiên anh mới qua được.

Nhẹ nhàng cầm lấy cổ chân nõn nà của cô rồi cho nó duỗi thẳng ra sau đó nhanh chóng để đôi chân nhỏ xinh luồn qua chiếc quần ống rộng. Nếu như, chiếc quần này lại là quần bó, vậy thì...

Âm thầm thở ra một hơi, Dịch Từ Hiên cảm chiếc quần chật rãi bước vào phòng tắm. Bàn tay thon dài động khê chiếc áo sơ mi trắng để nó che đi phần thân thể nóng bỏng của cô gái rồi chum chần lên.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: H nhẹ

Author: Dịch Từ Hiên

Vò đầu bứt tai đi ra ngoài, Dịch Từ Hiên lặng lẽ thờ dài đi đến bên giường. Ôm nữ nhân từ dưới đất lên, cô làm sao biết được bộ dáng ốm bệnh của cô mẹ người như thế nào, nhìn chăm chăm vào Mạch Nham một lúc, Dịch Từ Hiên không tự chủ được mà cúi người hôn đôi môi đỏ mọng của người trong lòng.

"Ưm..."

Mạch Nham rên nhẹ một tiếng, thân hình nóng bỏng tựa quây, bàn tay mềm mại không xương vòng qua cổ anh, đầu lưỡi theo đó mà đáp lại anh. Dịch Từ Hiên nặng nề thờ dốc, nhanh chóng xông vào xâm chiếm vùng

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 25: Không thể quên

Author: Dịch Từ Hiên

"Cạch"

Cửa phòng ngủ được mở ra, hai bóng dáng lần lượt tiến vào. Ngọc Linh Lung đưa mắt đánh giá khắp căn phòng, đầu gật gù tỏ ý vừa lòng. Ngay khi bước vào Hoa Lệ đã chú ý đến mái tóc dài đen mượt lộ ra ở trên giường. Thanh âm có chút run rẩy: "Bác gái, người nhìn kia." Ngón tay mảnh dẻ chỉ thẳng vào giường, nơi Mạch Nham đang nằm.

Ngọc Linh Lung nhủ mảy, bà nghiêm mặt đi đến bên giường, ngay khi câu nói sắp phát ra thì bị giọng nói trầm thấp của người đàn ông chặn lại: "Hai người đi ra khỏi phòng của tôi ngay."

Hai người phụ nữ đồng thời quay đầu lại. Dịch Tử Hiên đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần jean đen làm nổi bật lên thân hình thon dài mà cao lớn, bàn tay đang xách hai túi đồ ăn nặng.

"Tử Hiên, con nói ngay cho mẹ biết người trên giường là ai hả?" - Ngọc Linh Lung gần từng tiếng, khuôn mặt già nua vì tức giận mà đỏ bừng, nhìn vào không khác gì đất khi đốt.

"Nói? Bà nghĩ bà là ai?" - Dịch Tử Hiên khinh thường lên tiếng. Anh đi đến bên giường, bỏ hai túi đồ nặng chịch xuống đất, giọng nói dịu dàng mà ôn nhu: "Nham Nham"

Anh chậm rãi vén chăn lên lộ ra khuôn mặt thanh tú của người con gái, mái tóc đen dài óng mượt, đôi môi mỏng, làn da trắng nõn không tì vết. Cảm chiếc khăn đã rơi xuống giường từ lúc nào ra, anh cẩn thận giặt sạch rồi gấp lại gọn gàng để lên trán cô, chỉnh lại chiếc chăn nhún nhúm.

"Đi ra ngoài nói chuyện." - Dịch Tử Hiên hôn nhẹ vào trán cô, giọng nói lạnh lùng xa cách làm người ta không rét mà run. Vụ án năm đó chắc chắn liên quan đến mẹ anh, điều này anh biết. Anh đã từng nói, chỉ cần kẻ nào dám động đến người anh yêu thì anh sẽ cho chúng trả một cái giá thật đắt, điều này cũng không ngoại lệ với hai người trước mắt.

"Tử Hiên, con." - Ngọc Linh Lung chỉ ngón tay thẳng vào mặt anh, lồng ngực vì tức giận mà phập phồng. Một màn lúc này làm cho Ngọc Linh Lung và Hoa Lệ tức giận vô cùng.

Hoa Lệ nhận ra người phụ nữ này là kẻ lúc ấy ở trên bãi biển, nếu không phải vì cô ta thì làm sao á bị Tử Hiên đẩy ngã cơ chứ? Tất cả đều là do cô ta, cô nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Hóa nhần kim tinh của Dịch Tử Hiên đâu phải chỉ để ngắm, cái nắm tay lộ đầy gân xanh của Hoa Lệ chọc thẳng vào mắt anh. Khẽ hừ một tiếng, mắt phượng câu lên nhìn á, dám hận Mạch Nham nhà anh, muốn đánh chủ ý lên cô ấy? Á đàn bà này sẽ là người anh giết đầu tiên.

Dịch Tử Hiên nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, trả lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

"Tử Hiên, con á đó là hồ ly tinh nơi nào?" - Ngọc Linh Lung không thể chịu nổi nữa, giọng nói the thé vang lên.

Bây giờ Dịch Tử Hiên mới cảm thấy may mắn khi mình đã để các căn phòng đều cách âm. Nếu không như vậy chắc bây giờ Nham Nham của hắn giặt mình tỉnh giấc mất.

"Choang" - Dịch Tử Hiên đập mạnh vào bình sứ cách đó vài mét, chiếc bình cổ vỡ toang ra, máu từ tay anh chảy xuống, hòa lẫn với giọt nước vốn có trong bình tạo nên một khung cảnh vô cùng đáng sợ.

"Tôi đã nói rồi, bà không có tư cách hỏi tôi câu đấy. Ngay bây giờ nếu như bà còn nói tiếp một câu như vậy tôi liền không ngại vạch trần bộ mặt của bà rồi đưa bà ngồi tù đâu." - Dịch Tử Hiên lạnh lùng nói. Bàn tay đầm đìa máu được anh đút vào trong túi quần, khuôn mặt hiện lên lãnh ý dày đặc.

"Nhưng không sao, tôi đây sẽ nói cho bà biết cô ý là ai. Mạch Nham là người phụ nữ của tôi và cũng chính là phu nhân nhà họ Dịch, cô ấy là tiểu yêu tinh tôi yêu."

Ngọc Linh Lung thông người, bà không tin nổi mà trừng mắt nhìn anh. Giọng nói the thé có phần dịu đi nhưng vẫn làm người ta chói tai: "Mày nói cái gì cơ? Tao chẳng làm gì mà phải sợ hãi mày cả. Vạch trần cái gì? Mày yêu con hồ ly tinh đó? hahahahaha"

Hoa Lệ ở bên cạnh đã hét chói tai chạy đi, lòng bàn tay bị cô ta ghim đến chảy máu, đôi gót để ở bên ngoài cũng bị cô ta vứt lại.

Dịch Tử Hiên cười lạnh. Mỗi vậy mà đã không chịu nổi rồi? Vậy thì trò chơi phía sau sẽ thú vị lắm đây.

"Vụ án 10 năm về trước chắc bà cũng biết đúng không? Mẹ Mạch Nham đã bị chết vì tai nạn xe, ba cô ấy thì bị nghi nặng." - Dịch Tử Hiên dịu dàng cười, đôi mắt híp lại lộ ra sự đáng yêu không thể tưởng (À: Achs, đây là cách nghĩ của ta. Con trai ta như hồ ly tinh giả hoạt bảo vệ con dâu làm tim ta đập thành thịch.)

Nhìn thấy nụ cười man rợ của Dịch Tử Hiên, thân thể Ngọc Linh Lung run rẩy. Vụ án 10 năm về trước? Mạch Nham? Khuôn mặt già nua trắng bệch không còn giọt máu, cố gắng vịn vào bàn mà đứng lên.

"Vụ án 10 năm gì chứ? Mày đang muốn nói cái gì?" - Cố gắng giả bộ bình tĩnh và tỉnh táo nhưng câu nói lại đứt quãng mang theo sự run rẩy.

"Tôi chỉ muốn nói 1 câu: tốt nhất là bà không liên quan sâu vào việc ấy, nếu như người đứng sau màn dàn dựng mọi việc thật sự là bà, vậy thì tôi sẽ dùng trăm ngàn phương pháp tra tấn mà áp dụng lên người bà. Bà có hiểu ý tôi không? Dịch phu nhân." - Dịch Tử Hiên mỉm cười, anh ngồi xuống ghế sofa, mặt đối mặt với Ngọc Linh Lung.

"Mày, mày..." - Ngọc Linh Lung phun ra một ngụm máu tươi, run rẩy chỉ ngón tay vào Dịch Tử Hiên, đôi mắt tối sầm xuống.

"Bảo vệ, đúng vậy, ở đây là một vị phu nhân bị ngắt, chú có thể lên đưa bà ấy đi bệnh viện hộ cháu được không?" - Dịch Tử Hiên nhẹ giọng nói qua điện

thoại, đôi mắt lạnh băng vẫn nhìn Ngọc Linh Lung chằm chằm, khóe môi gợn lên nụ cười đắc ý đặc biệt đáng yêu. (Au: Ta không có ý!!!!)

Bảo vệ khu biệt thự nhanh chóng chạy đến, bọn họ hiếu kì nhìn vị phu nhân nằm ở dưới sàn rồi lại đưa mắt nhìn Dịch Từ Hiên, nếu như vị phu nhân này vào nhà Ảnh đế Dịch mà ngất thì chứng tỏ hai người này có quen biết, nhưng...thôi, dù sao cũng không liên quan đến bọn họ.

Dịch Từ Hiên luôn đứng một bên đáp lại họ bằng một nụ cười xinh đẹp, tuấn nham bừng sáng.

"Được rồi, tôi sẽ sắp xếp về công ty một chuyến." - Hàn Thiên ở đầu dây bên kia khi nghe thấy giọng nói thập phần ôn hòa của Dịch Từ Hiên liền không tự chủ được rung mình một cái. Nhất định tên kia vừa làm chuyện xấu gì rồi tâm trạng mới vui vẻ đến vậy. Chẳng lẽ hai người bọn họ...

Dịch Từ Hiên nhìn theo bóng lưng của Ngọc Linh Lung, bộ dáng sợ hãi của bà ta thật thú vị!!!!

Anh quay người, lặng lẽ đi rửa bàn tay của mình, rồi thay một cái quần mới.

Bọn họ sao có thể quan trọng hơn công cuộc theo đuổi tình yêu của anh?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Dịch Từ Hiên quyến rũ mê người

Author: Dịch Từ Hiên

Kí ức về buổi tối hôm qua Mạch Nham vẫn nhớ rõ. Đối với cô đây chính là cú sốc không thể tưởng, nhưng ai đó thì lại vui vẻ nhảy tung tung khi thấy Nham Nham nhà mình vẫn nhớ rõ cả hai đã ân ái. [điendanlequydon](#)

Khi nghe thấy Boss Hàn gọi điện kêu về công ty trái tim Mạch Nham dường như muốn nhảy ra ngoài. Ách, đã xảy ra quan hệ với nghệ sĩ công ty nhà người ta nên Mạch Nham rất biết điều ngoan ngoãn thay quần áo đi với Dịch Từ Hiên. Đây gọi là làm chuyện xấu có tật gặt mình.

"Alo, ừ, tôi biết rồi." - Dịch Từ Hiên băng qua nói chuyện đôi câu với Hàn Thiên. Tâm tình của anh hào tốt, muốn cùng người khác nói chuyện cũng không phải là khó.

"Nam thần" - Giọng nói lí nhí của Mạch Nham vang lên, đôi mắt to tròn nhìn thẳng xuống đất, không dám nâng đầu lên.

"Ngẩng đầu." - Anh nhẹ nhàng nói, giọng nói không quên mang theo chút nghiêm khắc để dọa con mèo nhỏ nào đó ngoan ngoãn nghe lời.

Mạch Nham xoắn xuýt không trả lời. Bây giờ cô hận không thể tàng hình để tránh thoát đôi mắt nóng bỏng của anh, rõ ràng cô tự biết mình không xứng với anh nhưng dù thế Mạch Nham vẫn không áp chế được trái tim đang nhảy loạn trong lồng ngực. [đđlqđ](#)

Khi đã yêu rồi thì chỉ cần nhìn thấy người đó tim cũng không tự chủ được mà loạn nhịp, hận không thể ngất ngốc đứng ở bên người đó mà mỉm cười ngắm nhìn. Đó chính là tâm tình của Mạch Nham lúc này. Biết rõ không thể sa đoạ, không thể để Dịch Từ Hiên lần chiếm trái tim mình, nhưng thứ tình cảm đó vẫn không nhanh không chậm mà tiến vào, lần chiếm toàn bộ.

Dịch Từ Hiên nhẹ nhàng nâng khóe miệng, đôi mắt tỏa sáng nhìn thẳng vào người con gái đang mê man lạc vào ý nghĩ của chính mình. Hắn biết Mạch Nham yêu thích mình, khi chuyện như thế xảy ra sẽ nghĩ đến những thứ vớ vẩn đầu tiên chứ không phải là tức giận, hận thù. Nhưng yêu thích vẫn mãi chỉ là yêu thích nếu như hắn không tự động tiến đến xâm lấn trí óc cô. Hắn nhất định sẽ làm cô yêu hắn, bỏ hết những ý nghĩ cản trở tình cảm của hai người ra khỏi đầu cô. [điendanlequydon](#)

Cho dù là một người đàn ông nhưng Dịch Từ Hiên vẫn muốn áp dụng phương thức nếu như em không đồng ý ở bên cạnh tôi, tôi sẽ chết ngay cho em xem. Nhưng tất cả chỉ là nghĩ mà thôi. Việc này có thể sẽ làm cho cô ấy càng hoảng loạn hơn và không dám đối mặt với hắn nữa.

"Nham Nham, chúng ta đi thôi." Dịch Từ Hiên thở dài, dù giờ đây tình cảm của hai người vẫn chỉ nhích hơn được một chút nhưng không sao, hắn sẽ từ từ làm cho Nham Nham đổ vì mình.

"Vâng." - Túi hành lí bị Dịch Từ Hiên xách đi ở phía trước, bóng lưng cao lớn che đi ánh nắng gay gắt làm cho Mạch Nham không tự chủ được mà tiến nhanh đến rúc xuống cái bóng của anh. [điendanlequydon](#)

Hai bóng người đan xen vào nhau, Dịch Từ Hiên nhếch môi, cố gắng bước chậm lại để che đi dáng người nhỏ nhắn của Mạch Nham.

~Công ty giải trí Mỹ Đức~

Mạch Nham lon ton chạy vào phòng, sắp xếp ngăn nắp đồ dùng ở trên bàn vào. Mang chiếc khăn lông ở trên giá xuống mà lau sạch cái ghế ngồi.

Dịch Từ Hiên vui vẻ nhìn một màn trước mắt, chậm rãi đặt mông xuống ghế, đôi mắt dịu dàng nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn chạy loạn xạ khắp phòng.

"Dịch ảnh đế" - Stylist bình tĩnh tiến đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng gạt đầu chào hỏi. Diendanlequydon

Dịch Từ Hiên nhú mồm, giọng nói lạnh lùng: "Không cần". Nhìn về mặt đồ đạc không hiểu gì của hai người phụ nữ, anh đứng lên cầm lấy khăn tay mềm mại ở trong túi áo ngực ra lau mồ hôi trên trán cho Mạch Nham. Bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy cánh tay cô làm cô muốn động đậy cũng không được.

"Em cảm thấy tôi cần phải trang điểm sao?" - Dung nhan họa thủy dí sát vào mặt cô, gần đến nỗi Mạch Nham có thể nhìn thấy từng lông tơ nhỏ trên khuôn mặt anh tuấn. Vài lọn tóc trên trán rũ xuống, anh mỉm cười dịu dàng nhìn cô. ddieendanlequydon

"Không, không." - Mạch Nham lắp bắp trả lời. Dịch Từ Hiên đẹp trai ngồi ngồi, khi trang điểm cũng chỉ cần tô thêm một ít son môi là được. Nhưng giờ đây Mạch Nham cảm thấy anh đẹp đến nỗi không thốt nên lời, không cần phải phụ trợ thêm bất cứ thứ gì nữa.

"Vậy là được rồi, chúng ta đi thôi." - Anh hài lòng nhìn khuôn mặt ngu ngơ của cô.

Ánh đèn nhấp nháy rọi sáng. Thân hình cao lớn thon dài của người đàn ông xuất hiện, hôm nay anh mặc bộ vest đen, áo khoác đã sớm cởi ra, hai chiếc cúc áo sơ mi trắng lộ ra khuôn ngực rắn chắc. Anh giống như một bậc đế vương lạnh lùng đối diện hết thảy, bộ dáng cao quý điềm tĩnh.

Khôe môi mỏng hiện lên nụ cười quyến rũ, núm đồng tiền đáng yêu xuất hiện, đôi mắt đào hoa đảo quanh một vòng, dđlqđ

Tất cả những người nói chuyện âm ỉ liền một thoáng im bất, đôi mắt ngu ngơ nhìn anh, người đàn ông chậm rãi tiến đến ghế ngồi của mình, hai chân đan vào nhau, lộ ra vẻ lười biếng mà quyến rũ

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Phong Dịch - Thiên Vương kiêm tình địch?

Author: Dịch Từ Hiên

"Xin hỏi, Dịch ảnh đế, đạo diễn Lý nói anh sẽ là người đóng vai nam chính trong "Anh với em, hợp rồi không thể tách ra", điều này có đúng không?" - Cô nàng phóng viên tri thức lắp bắp. Hazz, đứng trước mỹ nam, con một sách như cô cũng luống cuống cả tay chân, nhìn gần cô càng thấy ảnh đế đẹp đến nín thở. ~Dịch Từ Hiên~

"Đúng vậy." - Nhẹ nhàng trao cho cô nàng một nụ cười rất đồi là dịu dàng, Dịch Từ Hiên nhẹ nhàng nói. Anh hơi cúi người xuống, đối diện với khuôn mặt như cà chua chín của nàng phóng viên: "Nhưng nữ chính không phải là Lam Vũ Hồng."

Tiếng nói trầm thấp chui vào trong tai mỗi người, anh cúi đầu xuống như muốn thì thầm với cô phóng viên nhưng câu nói lại bình tĩnh như lúc đầu, ngay cả âm lượng cũng không giảm đi.

"Việc...việc này..." - Đạo diễn Lý không chịu nổi ánh mắt như dao găm của Lam Vũ Hồng, toàn thân căng thẳng. Ai nói cho ông biết tiểu tử tông này đang muốn làm gì đi? Rõ ràng trước đó anh đã đồng ý cả kịch bản lẫn nữ chính trong phim rồi kia mà...Sao giờ lại?!

"Vậy Dịch ảnh đế, tôi có thể hỏi anh lí do tại sao không?" - Cô phóng viên sau khi hỏi xong liền lui về phía sau, nhường chỗ cho phóng viên kế tiếp. Có thể nói là những buổi họp báo phim hay gặp mặt với Fan của Dịch Từ Hiên hết sức im lặng, không phải bởi vì bọn họ không muốn nhao nhao lên mà là Dịch Từ Hiên ghét ồn ào.

Hiên Viên hội cũng biết nam thần nhà họ không thích náo nhiệt và ồn ào nên trong những lần được gặp tận mặt Dịch Từ Hiên vẫn không nhao nhao lên, bọn họ còn cảnh cáo những kẻ ồn ào, làm cho Dịch Từ Hiên tức giận thì họ sẽ đi đánh hội đồng. Chính vì vậy mà tất cả phóng viên được cử đi phỏng vấn Dịch Từ Hiên đều được Chủ tịch gọi lên để dặn dò "tận tình", làm cho tiểu tử tông này tức giận thì mấy tiểu phú bà Hiên Viên hội sẽ làm sập luôn công ty của bọn họ. Ai nói người ta toàn là những tiểu thư, phu nhân giới thượng lưu cơ? Gia thế cùng tiền tài của những người đó đủ để chết bọn họ rồi.

"Phải cần lí do sao?" - Tuấn nhan như ngọc bày ra bộ mặt ngu ngơ. Phóng viên nam cũng không nói gì, cậu ta lắc đầu, tỏ ý đã hỏi xong rồi bước xuống dưới. Hazz, cái gì mà phải cần lí do sao? Nữ minh tinh đình đám nhà người ta bị mất mặt giữa đám đông như thế này...lần này đáng báo bọn họ lại phải nghĩ câu trả lời thích hợp rồi, ghi câu nói độc nhất của Dịch ảnh đế lên chắc chết!!!

Khuôn mặt mềm mại của Lam Vũ Hồng biến thành một cục, bàn tay phía dưới bàn cũng nắm chặt, vài giọt máu cũng theo ngón tay mà nhỏ xuống. Cô ta có gì không bằng những diễn viên trước đóng cùng Từ Hiên chứ? Cô không thể nuốt trôi con tức này, rõ ràng cô ta mới là người hợp với anh nhất...chắc chắn anh đã bị con hồ ly tinh nào quyến rũ rồi, chắc chắn là vậy! ~Dịch Từ Hiên~

"Cái...Dịch ảnh đế, tôi có thể hỏi nữ chính lần này là ai không?" - Một nam phóng viên cố gắng bình tĩnh nuốt nước bọt xuống cổ họng. Từ khi làm phóng viên tới giờ, cậu ta chưa bao giờ gặp phải ai khó gần hơn vị tiểu tử tông kia, luôn luôn trả lời theo ý mình, tự tiện đối kịch bản, ngừng đóng phim, đối nữ chính...vậy mà khi lên QQ, Hiên Viên hội luôn đổ bùm bặt thét lên Dịch Dịch/Dịch tông/Tiểu Dịch anh thật soái, thật lạnh lùng, thật khí phách. Cậu chắc

chấn người già người trẻ trên thế giới đều bị khuôn mặt kia mê hoặc rồi...thật là

"Nhất định phải nói sao?" - Khuôn mặt hại nước hại dân lại ngu ngơ, biểu cảm rất chi là...đáng ghét. Huhuhu, ai có thể nói cho bọn họ biết Dịch ảnh để sao có thể như vậy a? ~Dịch Từ Hiên~

"Nói vậy là tiền bối đã quyết định được nữ chính rồi sao?" - Phong Dịch nở nụ cười quyền rũ, chống cằm lên tay, biểu cảm rất chăm chú. Hắn cảm thấy Dịch ảnh để này rất có ý tứ nha, luôn luôn làm những điều không tưởng khiến người khác học máu, nhưng hắn vẫn chưa đoán ra được, lí do mà Mỹ Đức không tham gia vào vụ này, để Dịch Từ Hiên lộ mặt.

"Ừ" - Dịch Từ Hiên thật thành gật đầu, đôi mắt quyền rũ mang theo ý cười liếc qua cô gái đang đứng bên trong ngõ ra, không ai để ý hành động này của Dịch Từ Hiên, nhưng hóa nhân kim tinh của Phong Dật lại lóe sáng, hắn nghiêng đầu nhìn xem người Dịch ảnh để vừa liếc qua là ai.

Cô gái kia....

Đạo diễn Lý đau lòng ngồi im, không ai giữ mặt mũi cho ông cả, video này bị tung lên thì ông biết phải trốn mặt vào đâu bây giờ? Hai tiểu tử tông kia ông đều không thể động, Lam Vũ Hồng là thiên kim của Lam thị, Dịch Từ Hiên lại là người mà ai cũng nói ông không thể động đến. Có ai hiểu cho người đứng giữa như ông không?

Như bình thường khi tham gia vào những đợt phỏng vấn Dịch Từ Hiên, đám phóng viên đại tài giờ đây không còn lời nào để nói. Tất cả đều im lặng đến đáng sợ, bọn họ thật áp lực khi gặp vị tiểu tử tông này a. Không tính đến những thực tập, những người phỏng vấn Dịch Từ Hiên luôn là những trụ cột của các công ty, nhưng tất cả cũng như không, phân nửa thời gian đều đứng ngu ở đấy. Hỏi được hai hay ba câu là quá lắm rồi.

"Tôi thấy mọi người đều mặt mũi giống tôi rồi, câu hỏi cũng đã hỏi xong, buổi họp báo phim "anh với em, họp rồi không thể tách ra" đến đây là kết thúc." - Dịch Từ Hiên ưu nhã đứng dậy, không quan tâm đến vẻ mặt của mọi người mà nói một tràng dài, thông thả thối lui.

Ách, thôi vậy. Bây giờ là thời gian bọn họ nên về nghĩ câu trả lời của Dịch ảnh để trong buổi họp báo lần này, mỗi lần họp báo đều không quá 30 phút, đến tình tiết của bộ phim cũng không hỏi được vậy mà lướt xem vẫn đạt kỉ lục trong mấy tuần liền, tất cả đều là bình luận tích cực. Bọn họ không hiểu nổi khẩu vị của các em gái cùng các bà mẹ hồng ở đâu nữa...

~....~

Phong Dật nhanh chân đi theo Dịch Từ Hiên. Khuôn mặt xinh đẹp của người con gái vẫn không hề thay đổi, luôn làm cho trái tim hắn không tự chủ được mà loạn nhịp. ~Dịch Từ Hiên~

"Xin chào em, anh là Phong Dật" - Bàn tay thon dài chìa ra trước mắt Mạch Nham không để ý đến biểu cảm kinh ngạc của cô mà nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé của cô, khuôn mặt đẹp trai rực sáng, điện_đanlequydon

"Vâng. Tôi, tôi là Mạch Nham." - Lần đầu tiên có người nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng như vậy ngoại trừ nam thần, điều này làm cô không quen.

Khuôn mặt yêu nghiệt u ám, anh vút bàn tay đang nắm chặt lấy tay Mạch Nham ra, nhanh chóng cầm chiếc khăn tay trong ngực áo lau sạch sẽ từng ngón tay cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tiểu tình nhân xưa kia?

Author: Dịch Từ Hiên

Phong Dịch không tức giận trước thái độ thô lỗ mà Dịch Từ Hiên dành cho mình, bởi giờ đây trái tim anh đang nóng rất lên vì cô gái trước mắt rồi. 10 năm, đúng 10 năm anh đi khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của cô gái mà anh yêu thương. Anh không thể ngờ lần này đáp ứng đúng "anh với em, họp rồi không thể tách ra" lại có thể gặp được cô. Đây chắc chắn là duyên phận rồi.

"Tiểu Nham, em còn nhớ tôi không?" - Phong Dịch thiếu chút nữa nhảy căng lên, nhưng vì giữ hình tượng trước mặt ai đó nên chỉ khoa chân múa tay để biểu đạt tâm tình phấn khích của mình lúc này.

"Tôi biết, anh là cái người Phong Dịch ở trên TV" - Mạch Nham gật gù, khuôn mặt bình tĩnh nói mình có "biết" anh. Cô không hiểu được vì sao người này đang an tĩnh bày ra phong thái ung dung cao quý như tuyết liền ngàn năm lại bỗng nhiên "năng động" đến thế.

Phong Dịch thờ dài, 10 năm đối với hai người đều là một khoảng thời gian khá dài, bởi cô là ánh sáng chiếu xuống thế giới tăm tối nhất của anh lúc ấy, là thiên thần cứu rỗi cuộc sống của anh, vậy nên, người có nghĩa vụ phải nhớ nhất định là anh, chỉ cần anh nhớ cô, tìm cô và theo đuổi ánh sáng ấy là được rồi.

Dịch Từ Hiên nhăn tít mặt mày, khuôn mặt âm u tản ra hàn khí. Anh nhất định sẽ nói cho Hàn Thiên để anh ta từ chối việc đóng bộ phim này, tên Phong Dịch đáng ghét kia là ai? Cái gì mà Tiểu Nham? Tên Nham Nham là thứ để người gọi à?

Mạch Nham đỡ đầu nhìn hai người đàn ông sát khí ngùn ngụt trước mắt, chẳng lẽ nam thần nhà cô vừa gặp người tên Phong Dịch kia liền hứng thú? Ừm, đáng người khá tốt, khuôn mặt cũng rất tinh xảo, chỗ nào chỗ ấy đều rất tốt nhưng so ra vẫn kém Nam Thần nhà cô...

Nhất định là nam thần giới tính không ổn định rồi, anh đóng nhiều phim như thế mà chưa xuất hiện scandal với nữ diễn viên chính lần nào, lịch sử làng giải trí của anh thanh bạch đến kì lạ. Chắc trước đó vì muốn định lại giới tính nam nữ của mình nên nam thần mới xảy ra quan hệ với cô thôi nhỉ? Ách, rõ ràng với một hủ nữ điển hình như cô thì đây rõ ràng là một việc tốt, nhưng không hiểu sao trái tim lại có chút âm ỉ...

"Cái này, nếu không có chuyện gì thì em đi trước nhé?" - Mạch Nham nhẹ nhàng mở miệng. Ở đây có hai người đàn ông đang liếc mắt đưa tình với nhau, nếu như cô ở lại làm bóng đèn thì không tốt lắm. Nhanh chóng cáo lui về phía cánh gà thì tốt hơn a

"Nham Nham/Tiểu Nham" - Giọng nói trầm thấp của hai người đàn ông làm trái tim Mạch Nham mềm nhũn. Thấy chưa, thấy chưa, cô vừa nói muốn đi một cái là nhận được ánh mắt cảm động mang theo tia dịu dàng của hai người ngay. Bỗng nhiên cô cảm thấy câu nói lần trước của nam thần thật không đáng tin chút nào, cô đâu có chỗ nào ngốc chứ? Rõ ràng hiểu ý người thế cơ mà...

Mạch Nham nghĩ vậy liền nhanh chóng thối lui luôn, không để ý đến ánh mắt ngờ vực của hai người đàn ông. Bóng dáng nhỏ nhắn biến mất sau cánh cửa làm không khí âm u lại như lúc ban đầu.

Phong Dật híp mắt, con ngươi màu nâu nhạt lóe lên tia ánh sáng không dễ phát hiện. Với giác quan thứ 6 của đàn ông, anh chắc chắn vị Ảnh Đế vạn người mê này có tình ý với Tiểu Nham nhà anh. Mà hình như mèo nhỏ ngốc nghếch vẫn không phát hiện ra.

"Dịch ảnh đế, anh thích Tiểu Nham?!" - Câu nói này của Phong Dịch là một sự khẳng định. Khóe môi nhếch lên nụ cười động lòng người, Phong Dịch yêu mị cong người chống cằm ngồi xuống ghế.

"Phong thiên vương, cậu quen Nham Nham?" - Phượng mẫu cong cong, tràn ngập ý cười giá rét. Hừ, dám để ý đến vật nhỏ của anh...

"Dịch ảnh đế, tôi khuyên anh một câu nha, tôi với Tiểu Nham đã quen biết nhau lâu rồi. Nói trắng ra là tôi với em ấy đã ở bên nhau lâu rồi." - Cong cong khóe mắt, Phong Dật nhẹ nhàng nói. Anh không có thói quen úp úp mở mở, nhất là với tình địch của mình.

"Phong thiên vương, tôi cũng muốn nói với cậu là tôi với em ấy đã quen nhau lâu rồi, chắc chắn không kém thời gian của cậu." - Dịch Từ Hiên gằm nhẹ, giọng nói tràn đầy vẻ tự tin "thái quá".

"Vậy tôi sẽ chờ, Dịch ảnh đế." - Phong Dật ưu nhã nghiêng người đi qua Dịch Từ Hiên, không hề quên mà vỗ vai anh vài cái.

Dịch Từ Thiên cau mày, ánh mắt bắn ra tia hàn khí: "Tôi cũng chờ xem."

Phủi phủi bả vai bị Phong Dật vỗ, Dịch Từ Hiên nhếch môi. Mạch Nham chỉ có thể là của anh, mãi mãi là như vậy!!!

~...~

Những hạt mưa lớn âm âm trút xuống. Mái hiên rách nát bị đập mạnh mà thùng vài chỗ.

Bé gái gầy gò nở nụ cười đáng yêu nhìn bé trai đang ngồi xồm dưới đất. Cô bé vỗ nhẹ vào bả vai cậu, không đợi cậu mở miệng liền nói: "Dật Dật, vậy cậu nói cho tớ về ước mơ của cậu đi."

Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng truyền vào lỗ tai cậu. Cậu ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen nhìn thẳng vào cô bé. Tiếng nói nhỏ nhẹ như hòa vào tiếng mưa ngoài kia: "Tớ có tư cách để nói đến ước mơ sao?"

Cô bé nghiêng đầu, mở chu lên, hình như không nghe thấy câu nói của cậu. Cô nói to lên: "Tớ có ước mơ đấy, trước kia tớ muốn mình có thể làm một cô giáo để gọi tên những đứa bé lên bảng đọc bài, khi đó còn có thể lên tiếng răn dạy nữa. Nhưng giờ tớ nghĩ lại rồi, tớ muốn làm một phi hành gia để bay khắp vũ trụ, tìm những nơi vui vẻ và tốt đẹp mà mọi người chưa biết đến. Mẹ tớ còn nói ước mơ này quá lớn lao, nhưng nó cũng là một thứ để ta cố gắng trưởng thành hơn trong tương lai."

Cậu giật mình, tránh đi ánh mắt long lanh như ngàn ngôi sao tỏa sáng của cô. Cậu lẩm bẩm: "Cậu thấy mình có thể trở thành một diễn viên không? Tớ rất thích diễn."

"Có chứ. Tớ thấy cậu thật đẹp trai, cậu nhất định sẽ làm được diễn viên." - Cô bé không biết đẹp trai là gì, cũng chẳng biết diễn viên là gì. Nhưng mẹ nói, nếu bé quý người nào thì có thể khen người đó là đẹp trai, nhưng nhất định chỉ được nói với bạn nam, bởi vì bạn nữ chỉ có thể dùng từ xinh đẹp. Lúc đó bởi vì cô bé về hỏi mẹ là đẹp trai là gì, bởi vì muốn tròn tránh nên bà nói đó là vốn từ dành cho con trai, khi con yêu mến người đó thì có thể nói 2 từ này. Chắc bà cũng không thể ngờ đứa con gái nghịch ngợm của mình lại nhớ những thứ đó.

"Vậy, vậy sao?" - Cậu cảm nhận được gò má mình nóng lên. Ngay khi đó, cậu nhìn thấy được phía sau nụ cười đáng yêu của bé gái là một chiếc cầu vồng bảy màu xinh đẹp. Những tia nắng chiếu xuống, khuôn mặt lem nhem của người trước mắt cậu đẹp đến lạ lùng. Khi đó, một loại cảm giác không nói thành lời dần nảy nở trong tim cậu.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Li Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Bày mưu tính kế mang thỏ sa lưới (1)

Author: Dịch Từ Hiên

"Ừ, tớ với anh ta dự định sẽ kết hôn vào tháng sau." - Lâu Vũ Tinh nhẹ nhàng nói. Đưa mắt nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh mình, con người hít lại.

"Thật tốt quá. Vũ Tinh, cậu không biết tình cảm của anh ta dành cho cậu nhiều như thế nào đâu. Ánh mắt không gọn sóng tràn ngập sùng kính cùng mê luyện đó. Ồi, thật hâm mộ chết mất..." - Mạch Nham lớn tiếng kêu lên. Trường quay đang im ắng, vì câu nói lớn tiếng này của cô càng im lặng hơn, bầu không khí quý dị bao trùm khắp căn phòng.

Nhận ra sự khác lạ của mọi người, Mạch Nham mặt mày trắng bệch, cô dơ điện thoại ra xa, hối lỗi nói: "Xin lỗi mọi người, tôi sẽ ra ngoài nói chuyện."

Ai da, thật ngượng chết mất.

Thân ảnh nhỏ nhắn của Mạch Nham biến mất trước tầm mắt của mọi người. Vài nữ diễn viên không ưa Mạch Nham túm tụm vào nhau nghị luận sôi nổi, những câu nói không mấy tốt đẹp vang lên, kèm theo đó là tiếng cười khúc khích.

Tròng mắt sâu xa của Dịch Từ Hiên lóe lên tia lệ quang. Anh chậm rãi đứng dậy, ưu nhã vút khăn lông lên mặt bàn, bàn chân sai bước về nói Mạch Nham vừa biến mất.

"Từ Hiên, cậu định đi đâu vậy? Đến giờ khởi máy rồi." - Phó đạo diễn Vương Ưu lớn tiếng hét. Ông chạy đến chỗ anh, thân thể béo tròn núng nính mỡ lung lay.

"Không có gì, tôi chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành thôi." - Dịch Từ Hiên không mặn không nhạt nói, giọng điệu lạnh nhạt khiến Vương Ưu không nhận ra được gì. Rõ ràng vừa rồi còn tốt mà, ai là người chọc vào tiểu tử tông này chứ? Thấy chưa hả, những kẻ làm đạo diễn như bọn ông đều mang mệnh khổ mà...

"Được, được, vậy cậu ra ngoài hít thở không khí trong lành đi." - Tiểu tử tông này không phải là người ông có thể chọc, nếu như bây giờ ông khẳng khẳng giữ người lại thì trước khi bị công chúng ném đá ông đã bị các công ty lớn nhỏ đuổi thẳng cổ rồi. Thật không biết lai lịch của Dịch ảnh đế này như thế nào mà khiến cho tất cả sợ hãi đến thế nữa...dù sao đây cũng không phải việc ông có thể quản, thôi vậy.

Khóe miệng Dịch Từ Hiên cong lên, nụ cười như gió xuân phảng phất khắp căn phòng. Giờ đây, thời gian như dừng lại, những tiếng ồn ào cười đùa im bật, tất cả đều dùng đuôi mắt si mê nhìn phong cảnh xinh đẹp trước mắt.

Nhấc bước chân dài, Dịch Từ Hiên ưu nhã bước ra ngoài.

~...~

"Thế sao?" - Lâu Vũ Tinh nhẹ nhàng đáp. Dù việc kết hôn ngoài ý muốn này khiến cô rất khó chịu, nhưng không sao, kết hôn cũng có thể ly hôn. Việc này không cần gấp gáp, sớm muộn gì cô cũng thoát khỏi tên Phong Tư Dạ kia. Chỉ cần nhìn thấy hán cô cũng đã chán ghét đến cực điểm rồi huống chi là sống chung một nhà đến cuối đời. Cô mới không muốn chết sớm như vậy...

"Bao giờ tớ mới gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình nhỉ? Thật đau lòng quá đi..." - Mạch Nham ai oán kêu, cô không biết câu nói của mình đã chui thẳng vào tai Dịch Từ Hiên. Vẫn vô tư nói lớn, ai oán trời đất

"Tên Dịch Từ Hiên kia không phải chân mệnh thiên nữ đời cậu sao? Nữ hán tử của tôi?" - Lâu Vũ Tinh dịu dàng nói, cô cảm thấy mình phải rời khỏi đây ngay thôi, ngồi ngây ngốc ở đây nói chuyện thì đến khi tên đó tỉnh dậy cô không thể rời đi được.

"Ai, ai nói chứ? Anh ấy chỉ là nam thần của tớ thôi, không phải chân mệnh thiên nữ gì đó, thật kì cục mà" - Mạch Nham kêu lớn. Nghe thấy giọng điệu pha chút ngượng ngùng khó nhận ra của Mạch Nham, Lâu Vũ Tinh bên kia khẽ mỉm cười. Cô nhóc này đã rơi vào lưới tình rồi.

"Thật thế hả? Nhưng tớ thấy hai người rất thân nhau đó." - Lâu lâu mới trêu được Mạch Nham một lần, giờ nghĩ lại mới để ý, lâu lắm rồi hai người chưa có gặp mặt. "Tiểu Nham Nham, chúng ta gặp mặt đi, hiếm khi mới có một lần."

Lên tiếng dụ dỗ, Mạch Nham nhui mày suy tư. Giờ nam thần ngày càng nổi, hơn nữa còn đang khởi chiếu bộ phim mới nữa, cô không thể rời khỏi anh ngay lúc này được. Huống chi, việc chăm sóc anh chỉ có mình cô mới làm được. Đang định lên tiếng từ chối, giọng nói nam tính của Dịch ảnh đế vang lên: "Tôi cho phép em nghỉ một ngày."

Mạch Nham giật mình quay đầu, sợ hãi lùi ra phía sau để kéo dài khoảng cách của hai người. Giọng nói không được tự nhiên: "Nhưng, nhưng như vậy thì anh phải ở một mình đó..."

Thấy biểu cảm tức cười của cô, Dịch Từ Hiên xoa cằm suy tư nhìn chăm chăm vào khoảng không: "Vậy tối nay em chỉ cần đến nhà tôi mang đồ ăn tối là được rồi."

"Đến, đến mang đồ ăn tối?!" - Mạch Nham lấp bắp. Hình ảnh xấu hổ lại hiện rõ mồn một trong đầu khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lựng, nhìn qua giống như một trái cà chua chín mọng.

"Đúng vậy nha, buổi tối khi về nhà rất là mệt, em không thể để anh tự nấu đồ hay ra ngoài ăn được." - Dịch Từ Hiên đáng thương nói.

"Vậy được rồi." - Dù sao nam thần cũng có Phong thiên vương rồi, mình đây chỉ là vật ngáng đường thôi, nói không chừng ngay khi tiến vào cô sẽ nhìn thấy cảnh đau mắt trẻ con ý chứ...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bày mưu tính kế mang thổ sa lưới (2)

nhân nhìn Phong Tư Dạ.

Phong Tư Dạ vội vàng bỏ đĩa xuống, dịch ghế lại gần chỗ cô, khuôn mặt đáng thương hề hề: "Vũ Tinh, đừng như vậy, lần sau anh sẽ rút kinh nghiệm." Khuôn mặt anh tuần nghiêm túc, giống như đang muốn thề trời thề đất nếu không anh sẽ bị ngũ mã phanh thây hay cái gì đó đại loại như vậy.

"Hừ"

"Ai ya, hai người không thấy lũ FA như tôi đang ngồi đây à, đừng có cãi cọ như vợ chồng mới cưới nữa. Thật muốn chọc mù mắt tôi mà." - Giọng điệu than vãn ai oán trời đất đã mở.

Dù sao bây giờ cô vẫn rất cần Phong thị hỗ trợ, dù cuộc hôn nhân thương mại này sẽ không có hồi kết, nhưng cô vẫn không thể không chế mình khi đối diện với Phong Tư Dạ được. Trước đó lên giường với hắn là một thú vui, giờ đây là một loại bắt buộc. Khi làm xong, cô hận không thể chùi sạch mọi góc ngách trên cơ thể mình, nhờ đâu bị nhiễm HIV thì toi.

"Ừm, lần sau tớ sẽ chú ý." - Lâu Vũ Tinh không cam lòng mở miệng, câu nói cứng nhắc đầy lạnh lùng.

Phong Tư Dạ cười tươi rói nhìn cô, tuần nhan như ngọc sáng bừng lên. Cuối cùng Vũ Tinh cũng chấp nhận anh rồi, trước mặt bạn thân, cô ấy không hề chối bỏ mối quan hệ của hai người. Như vậy thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bày mưu tính kế mang thổ sa lưới (3)

Author: Dịch Từ Hiên

Xoa xoa cái bụng đang căng phồng của mình, Mạch Nham thỏa mãn ợ một tiếng rõ to. Khuôn mặt mềm mại đơ ra. Môi hồng mấp máy với người phục vụ bên cạnh: "Có thể cho tôi ly nước không? Nước dừa càng tốt"

Cô nàng phục vụ gật đầu, nhanh chóng đi ra ngoài. Lâu Vũ Tinh nghiêng đầu, đôi mắt quyến rũ lóe lên tinh quang, giọng nói rét lạnh: "Tiểu Nham Nham, vậy mà lúc gặp nhau cậu dám nói mình không thích uống nước dừa? Hừm?"

Mạch Nham cười cười, nụ cười cứng nhắc còn khó coi hơn cả khóc. Tiếng nói mềm mại pha chút tủi thân: "Tại lúc đó tớ chẳng có đồng tiền nào trong túi cả, đối với người mới gặp lần đầu mà biểu hiện ra mình quá ham ăn thì ai muốn kết thân nữa chứ? Hơn nữa lúc ấy cậu còn đóng giả làm người phục vụ quán nước cơ mà? Ai mà biết cậu là đại phú bà?"

"Hazz, lúc đó tớ cũng có nói mình là người phục vụ quán nước đâu? Chỉ đột nhiên thấy buồn chán nên đi giúp bà cụ đang bị ốm không thể làm việc thôi. Tóm lại là cậu dám nói nước dừa không ngon gì cả, chê cả ngày về nó." - Lâu Vũ Tinh ai oán kêu lên.

"Ách, đây là lí do lúc đó cậu không đếm xia đến tớ trong vòng 1 tháng đấy à? Không phải chứ..." - Đôi mắt to tròn của Mạch Nham trừng lớn, nếu nói đúng ra thì giống như hai cái mắt trâu đang trợn trừng...

"Chẳng sao cả, nếu có cùng sở thích này thì chúng ta cũng dễ dàng chọn món chọn đồ." - Lâu Vũ Tinh vô tư nói, đôi mắt long lanh nhìn cốc nước dừa lấp lánh lung linh đang để trên khay của người phục vụ. */Dịch Từ Hiên/*

"Ai, lâu rồi không uống, giờ tớ vẫn cảm thấy nó chính là chân mệnh thiên tử đời mình." - Mạch Nham thở dài nói, miệng nhỏ không hề dừng lại.

"Vũ Tinh, đây." - Không khí trôi nổi Phong Tư Dạ cuối cùng cũng được lên tiếng, hần cảm chiếc cốc xinh đẹp đến trước mặt Lâu Vũ Tinh, về mặt lấy lòng.

"Thật là tuyệt quá" - Lâu Vũ Tinh liếm môi, khuôn mặt yêu nghiệt vì quá vui vẻ mà đỏ hồng, trái tim Phong Tư Dạ tăng tốc.

"Ting"

Mạch Nham thò tay vào túi áo, là tin nhắn của nam thần: "Về nhanh đi, anh đói!", không hiểu sao Mạch Nham lại tưởng tượng ra khuôn mặt đáng thương của Dịch Từ Hiên, câu nói này có bao nhiêu nũng nịu thì bấy nhiêu nũng nịu. Điều này thật khiến lòng người mềm nhũn.

"Tớ phải về trước đây, nam thần nhà tớ gọi." - Mạch Nham ôm bụng, khoe môi xinh đẹp cong lên.

"Cái gì chứ, anh ta nói đêm mới cần sang đưa đồ mà, bây giờ còn sớm thế này..." - Lâu Vũ Tinh đứng bật dậy, điệu bộ không thể tin tưởng nổi nhìn chăm chăm chiếc điện thoại trong tay Mạch Nham.

"Cái này, bình thường mình đều là người làm, à không, là người mua đồ ăn cho nam thần, bây giờ không có người ở bên cạnh, ai là người sẽ mua đồ ăn cho anh ấy chứ? À mà cậu không cần phải tiền tớ đâu, tớ về bằng Taxi là được rồi, dù sao cũng phải nhường lại không khí thân mật cho hai người, làm bóng đèn thật không tốt chút nào" - Mạch Nham hi hi nói.

"Không được, làm sao tớ có thể để cậu về một mình chứ?/Vậy thì cảm ơn em, Mạch Nham" - Câu nói vang lên cùng một lúc nhưng ý nghĩa lại ngược nhau. */Dịch Từ Hiên/*

Lâu Vũ Tinh nhếch môi, đôi mắt u ám nhìn Phong Tư Dạ, cả người cô toát ra vẻ lạnh lùng. Dám xen vào cuộc sống của cô, Phong Tư Dạ, anh thật không biết vị trí của mình là gì sao? Lâu Vũ Tinh rất chắc chắn, cho dù có kết hôn cô cũng sẽ ly hôn với hắn, cô là kiểu người muốn thu mọi thứ vào trong tay, không bao giờ muốn lưu những thứ không nghe lời hoặc không trong tầm kiểm soát của mình.

"Phong Tư Dạ, anh phải biết rằng chúng ta vẫn chưa kết hôn, mà cho dù có kết hôn thì anh cũng không có quyền xen vào cuộc sống riêng tư của tôi. Không cần anh phải đưa tiền cho mẹ, anh cứ an ổn lái xe về công ty mà kiếm thêm tiền đi, chỗ tiền bù vào khoản trống trong Lâu thị không nhỏ đâu, tôi với Mạch Nham sẽ bắt Taxi đi về." - Lâu Vũ Tinh mỉm cười, nụ cười không đạt tới đáy mắt.

Trái tim như bị ai đó bóp chặt, hần không thể đẩy dũa, khuôn mặt anh tuần tái nhợt, bàn tay cũng thông xuống, thân hình cao lớn run rẩy: "Vũ Tinh, anh không có ý này..." - Anh lắp bắp nói, tiếng nói trầm thấp mang theo tia run rẩy cùng nước mắt.

"Vũ Tinh, cậu làm sao vậy, Tư Dạ chỉ muốn tốt cho mình và cậu thôi mà." - Mạch Nham cầm lấy tay cô nàng, giọng nói gấp gáp, cô không thể tin được Lâu Vũ Tinh sẽ nói câu đã thương Phong Tư Dạ như vậy, nhìn hắn ta cô liền biết, câu nói vô tâm của Lâu Vũ Tinh thành công làm hắn quần quai.

"Chẳng có gì cả, đây là sự thật, cậu biết mà, việc tớ không muốn người khác xen vào việc của mình đó, đó là cảm kị." - Lâu Vũ Tinh nhún vai, biểu cảm tươi cười.

"Cậu..." - Mạch Nham nhú mị, cô rất ghét cách hành xử này của Lâu Vũ Tinh.

"Tư Dạ, anh sẽ không trách người ta đúng không?" - Lâu Vũ Tinh đáng thương cầm lấy bàn tay ấm nóng đang run rẩy của hắn, cô nở nụ cười xinh đẹp.

"Sẽ không" - Phong Tư Dạ cố gắng mỉm cười, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay mình.

"Thấy chưa, tớ đã nói rồi mà. Thôi, đừng để ý đến việc này nữa, tớ sẽ lái cậu về." - Lâu Vũ Tinh buông tay Phong Tư Dạ ra, chẳng quan tâm đến đôi mắt không điểm tiêu cự của Phong Tư Dạ. */Author: Dịch Từ Hiên/*

"Không cần đâu, tớ đã nói rồi, tớ sẽ tự về" - Mạch Nham thở dài, dù sao cũng là bạn thân, Phong Tư Dạ trước kia cũng là tra nam có cả đồng tình nhân, Mạch Nham cô còn không thích người như vậy nữa là Lâu Vũ Tinh.

~...~

"Tiểu Nham Nham, để tớ đưa cậu về." - Lâu Vũ Tinh dậm chân, khuôn mặt kiên quyết.

"Tớ đã nói rồi" - Mạch Nham bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn cô nàng bước bình ở phía sau mình.

Vù

Chiếc xe bóng loáng nổi tiếng thế giới dừng lại phía sau Mạch Nham, chưa để cô nói hết câu giọng nói trầm thấp của người đàn ông đã chui vào trong tai ba người: "Để tôi đưa cô ấy về."

Mạch Nham kinh ngạc quay lại, giọng nói trầm thấp này rất ấm áp, nhưng không hề giống giọng của nam thần.

Cửa xe mở ra, khuôn mặt yêu nghiệt xuất hiện trước mắt ba người, anh cười nụ cười trăm hoa đua nở, chân dài bước xuống xe.

"Phong thiên vương?" - Mạch Nham kêu lớn. */Tứ Hiên/*

"Đúng vậy, là tôi." - Phong Dịch bỏ kính râm xuống, đôi mắt xinh đẹp mang ý cười nhìn Mạch Nham.

Rất đẹp, đó chính là ý nghĩ trong lòng Mạch Nham lúc này.

Người nam thần thích thật là đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trại Li Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hiểu lầm?! (1)

Author: Dịch Tứ Hiên

"Cái này, hình như không được ổn cho lắm thì phải..." - Mạch Nham cười nhẹ, nụ cười khó coi hơn cả khóc. Sao cô có thể để Thiên Vương nhà người ta chờ mình về cơ chứ? Cho dù hắn muốn nhưng cô không muốn có được không!!!

"Không sao, tôi sẽ không để em phải rơi vào hoàn cảnh khó xử" - Phong Dịch ưu nhã cười, con ngươi màu lam mê người hiền hòa, môi anh gợn lên: "Nhưng đây là Dịch ảnh để bảo tôi tới đón em, không đón được người tôi sẽ chết thảm đấy!"

Nam thần? Đôi mắt đen láy quét một vòng quanh người Phong Dịch, nam thần không phải tin tưởng anh ta quá rồi chứ? Nhờ anh ta làm việc hộ như vậy có ổn không?

"Thế nào?" - Phong Dịch dựa người vào cửa xe, mắt hoa đào nhìn theo hai kẻ đã đi xa. Thật biết tức thời...

"Vũ Tinh, như vậy có ổn không?" - Phong Tư Dạ giả bộ nàng đầu ngoan hiền quay đầu lại nhìn hai người đang đứng nói chuyện ở đằng sau, bình thường Vũ Tinh rất quan tâm cô nhóc này cơ mà, lần này sao lại dễ dàng để Mạch Nham lại cho tên da trắng kia vậy?

"Không cần phải lo. Chỉ cần thẳng nhóc kia dám động đến một sợi tóc của Tiểu Nham Nham, tôi sẽ lột da hắn. Hừ, cái loại công tử bột yếu mềm vô dụng..." - Lâu Vũ Tinh khinh thường nói. Thật tình cô cũng không muốn để mỹ nhân nhà mình lại cho tên xấu xí kia đâu, nhưng cho dù cô có ở lại đây thì con mèo nhỏ vẫn khẳng khái đòi bắt Taxi về nhà, thôi thì để thẳng nhóc kia lôi mèo nhỏ nhà cô về vậy. Cô việc gì cô chỉ cần lột da, uống máu, nuốt xương hắn là xong: "Hơn nữa tôi đã để thiết bị theo dõi ở dưới để giày của hắn rồi, cũng phải người đi theo luôn, có việc gì liền xông ra làm thịt cả nhà hắn."

Phong Tư Dạ rùng mình, khuôn mặt tao nhã mê người lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Vậy giờ chúng ta cùng nhau về nhà nhé? Ba anh rất muốn gặp em"

"Phong Tư Dạ, hiện giờ tôi đang rất bận, không thể đi làm mấy việc này được. Nếu như không muốn thì chúng ta có thể dừng tiệc kết hôn này sang tháng sau, năm sau. Tôi ok cả."

Phong Tư Dạ im lặng. Khuôn mặt yêu nghiệt như bị co rút lại, chậm rãi xoa nhẹ lồng ngực.

Lâu Vũ Tinh dịu dàng mỉm cười, chỉ là ý cười không đạt tới đáy mắt.

~...~

"Vậy làm phiền anh, Phong thiên vương." - Mạch Nham hi hi ngồi xuống ghế phụ, cố gắng không để ý đến bộ dáng vui mừng như vớ được vàng của người trước mắt. Không ổn, thật không ổn chút nào.

Đột nhiên mùi hương bạc hà mát lạnh xông thẳng vào mũi, Mạch Nham đờ người nhìn Phong Dịch "chăm chút" cái đai an toàn cho mình. Khuôn mặt không nhìn được mà phấp phỏng, môi cô mấp máy, muốn nói nhưng lại thôi.

"Cảm ơn" - Mạch Nham cúi đầu, mái tóc đen nhánh che đi khuôn mặt cô, làm Phong Dịch không nhìn ra được biểu cảm trên khuôn mặt thanh tú.

Anh ưu nhã mỉm cười: "Không có gì, đây là việc tôi nên làm."

Chiếc xe từ từ chuyển bánh, Mạch Nham ngó ngó khuôn mặt đẹp đẽ của anh hồi lâu rồi thở dài một tiếng, Phong Dịch nghe thấy vậy liền quay đầu lại: "Nham Nham, làm sao vậy?"

Mạch Nham trợn mắt, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ lắc đầu. Cô quay mắt ra ngoài cửa xe, hưởng thụ làn gió mát lành buổi trưa, đầu óc thanh tỉnh lên không ít. Thôi vậy, dù gì cũng chỉ là tên tôi, gọi Nham Nham Tiểu Nham hay Nham Thạch gì đó cũng chẳng sao cả. Hazzz...

Phong Dịch nhìn qua gương chiếu hậu, anh nhướn mày nhìn về mặt an tĩnh của người trong lòng, trái tim dường như được dịu lại.

Cũng bởi vì đi một quãng thời gian khá dài nên mí mắt bỗng nhiên nặng trĩu, rõ ràng gió vẫn đang đập thẳng vào mặt nhưng sự buồn ngủ vẫn cứ kéo đến. Cô ngáp một cái thật dài, bàn tay thon nhỏ xoa xoa mắt.

"Nếu em buồn ngủ thì cứ ngủ đi, lúc nào đến tôi sẽ gọi." - Phong Dịch thấy cô như thế thì dịu dàng nói. Thanh âm trầm áp như violin làm cho cô cảm thấy yên tĩnh lạ thường, cô chẳng từ chối ý tốt của anh nữa, đuổi người về phía sau.

Phong Dịch nhìn khuôn mặt an nhàn khi ngủ của cô, bỗng không khống chế được mà bật cười. Thật là, sao cô có thể không có một chút phòng bị với người khác giới như thế chứ. Lại còn là người luôn muốn tiếp cận cô.

"Thật dễ nghe"

Giọng nói mớ mang theo chút mềm mại như gãi ngứa vào lòng anh. Anh dừng xe lại, thân hình thon dài nhoài qua, một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trán cô thiếu nữ đang chìm trong giấc mộng đẹp.

"Ngủ ngon, Nham Nham" - Anh vén lọn tóc trên trán cô sang một bên, thanh âm chứa sự sùng nịnh.

"Ừm"

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hiểu lầm?! (2)

Author: Dịch Từ Hiên

"Ừm..." - Cô gái nằm trên giường đuổi mình, thân thể nhỏ nhắn cuộn tròn lại, mí mắt giật giật.

"Mèo nhỏ, sáng rồi, dậy thôi." - Phong Dịch lay lay vai cô, tuấn nhan như ngọc được ánh sáng chiếu vào, mông lung mà xinh đẹp đến kì lạ.

Hai mắt giống như bị dính chặt vào nhau, nhom nhóp dính. Bỗng, một bàn tay lạnh toát kẻ vào khóe mắt cô, nó dịu dàng dụi đi ghỉ mắt bám dính thành một cục, dù mắt vẫn đang đóng chặt, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự quen thuộc đến kì lạ.

"Tiểu Dịch?" - Mạch Nham mơ màng gọi. Giọng nói nhẹ nhàng như gãi nhẹ vào tim hần.

"Nham Nham, em nhớ lại rồi sao?" - Bàn tay đang kẻ trên má cô run run, Phong Dịch không khống chế được sự xúc động lan tràn trong lòng. Mạch Nham đã nhớ lại rồi, cô đã nhớ lại quãng thời gian khi hai người ở bên nhau rồi.

Mạch Nham không hiểu gì cả, cô nhìn gương mặt không mấy xa lạ trước mắt, cô thật không nhớ nổi vừa rồi mình nói gì mà lại khiến cho người trước mắt kích động như vậy.

"Phong thiên vương, đây là đâu?" - Mạch Nham quan sát căn phòng. Nó được trang trí rất đẹp, tạo cho người ta cảm giác ấm cúng của một gia đình, cho dù mới lần đầu bước chân vào nhưng vẫn thấy gần gũi lạ thường.

"Nham Nham?" - Ánh sáng trong mắt hần dần tối đi, bộ dáng như con hổ nhỏ đang mất hết khí lực, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Bóng dáng cao lớn thon dài chiếu ngược vào mắt, hôm nay Phong Dịch mặc một chiếc áo phông ngắn tay và một chiếc quần jean đen, mái tóc mềm mại hơi xù nhẹ, dù không còn bộ dáng phong lưu phóng khoáng như công tử đào hoa nhưng Mạch Nham lại cảm thấy rất thích nhìn thấy hần như thế này. Rất trẻ trung, nhìn vào cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Mạch Nham không nhận được mà rướn người lên, bàn tay nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại của hần, ngón tay luồn vào giữa những lọn tóc, mon mon da đầu hần.

Phong Dịch không nghĩ tới cô sẽ làm hành động như vậy, khuôn mặt thanh thoát ngu ngơ nhìn cô, đôi mắt hẹp dài dường như không đào hoa như trước mà lại rất trong sáng. Cô không nhận được mà chạm nhẹ vào khuyên tai màu đen ở vành tai hần, vân vê nó như muốn tìm thú vui.

"Sao vậy, Phong thiên vương?" - Mạch Nham tà ác cười cười, hai tay dơ ra hai bên, nắn nắn xoa xoa gò má mịn màng: "Tôi có thể coi đây là em đang sàm sỡ tôi không?"

Phong Dịch nhướn mày, đáy mắt hiện ra ý cười nhẹ. Dịu dàng như thế, bao dung như thế, nhưng Mạch Nham lại chẳng thấy khác thường ở đâu cả. Cô mỉm cười, buông thông tay xuống: "Được thôi."

"Vậy em nên bồi thường cho tôi chứ nhỉ?" - Phong Dịch được một bước lại lấn lên một thước, biểu cảm hề hề trên mặt thật sự đáng yêu vô cùng, nếu như có thể thì Mạch Nham rất muốn bóp bóp cái bản mặt họa thủy kia.

"Được thôi, chỉ cần không phải là phóng hỏa giết người, bán tôi, ăn thịt tôi thì ok hết." - Mạch Nham vô tư nhún vai.

"Bán? Ăn thịt?" - Phong Dịch nghiêng đầu, vài lọn tóc rơi xuống bên má, che đi đôi mắt hút hồn người.

"Đúng vậy, ngày xưa mẹ tôi đều nói, nếu như con còn làm vậy nữa mẹ sẽ bán con đi, sau đó người ta sẽ ăn thịt con, nhai rôm rộp trong miệng." - Mạch Nham híp mắt, con ngươi đen lấy như tỏa sáng, xinh đẹp rạng người.

Phong Dịch đờ người nhìn chằm chằm vào cô, đáy mắt bằng phẳng như bị làn sóng lướt qua, nhấp nhô mà lóe lên tia sáng kì dị. Sự việc năm đó hẳn đã điều tra được, chỉ là...

"Thôi, tôi đói rồi, có gì ăn không vậy?" - Mạch Nham ưỡn người, duỗi lưng gập người. Làm ra vài động tác cơ bản mà mình thường dùng.

"Vậy em đáp ứng tôi rồi. Hãy gọi một tiếng Dịch đi nào!" - Phong Dịch nâng ly nước hơi đục màu, ở trong còn có miếng màu trắng trôi nổi.

Ừc, Mạch Nham lén lút nuốt nước miếng xuống cổ họng. Cô chu miệng lên, không tình nguyện kêu: "Dịch"

"Ừm, ngoan" - Phong Dịch để ống hút vào trong cốc cho cô, bàn tay lấy đôi dép bị bay ở đằng xa đến.

Mạch Nham vui vẻ uống, ai nói cho cô biết Dịch đây là biết cô muốn uống nước dừa hay là vô ý nha? Thôi, dù sao chỉ là khác cách gọi đi thôi, thay vào đó là được uống đồ uống mình thích nhất, ôi, đời còn gì tuyệt hơn thế?

"Rồi, mau đi làm vệ sinh đi rồi cùng nhau xuống ăn bữa sáng." - Phong Dịch xoa đầu cô. Mắt lạng lẹ dõi theo cái lưỡi hồng mềm mại đang liếm liếm khoe miệng.

"Được, vậy anh xuống trước đi." - Ngón tay chọc vào trong cốc, cô lòi miếng cùi dừa mềm mại ra, híp đôi mắt to tròn lại, dơ nó lên mà thả vào trong miệng.

Ôi, thật ngon quá đi

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lý Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trừng phạt (1)

Author: Dịch Từ Hiên

Mạch Nham không dám ở lại đây lâu. Rõ là chỉ muốn nằm ngủ một chút thôi, vậy mà tỉnh dậy đã là sáng hôm sau rồi...

"Nham Nham, giờ em đi đâu để tôi đưa em đi." - Phong Dịch chống cằm cười nhẹ với cô.

"Không cần đâu, em tự bắt xe về là được, nếu không sơ suất bị paparazzi chụp được cái gì thì sẽ có ảnh hưởng không tốt." - Mạch Nham khéo léo từ chối.

"Vậy sao? Nhưng tôi tình nguyện lên trang nhất với em nha." - Phong Dịch nháy mắt.

Hắn đứng lên cầm lấy kính cùng với mũ lưỡi trai ra. Vẫy vẫy tay với cô: "Nếu vậy thì để tôi tiễn em ra ngoài."

Mạch Nham nhẹ giọng ừm một tiếng, cô cũng trùm kín mít người lại để tránh được cái gì thì tránh, cùng lắm nếu lên trang nhất thì tiêu đề sẽ là cô bạn gái bí ẩn của Phong Thiên vương chứ không không phải là: Chẳng lẽ trợ lý của Dịch ảnh đế là bạn gái của Phong Thiên Vương.

Nghĩ sao thì cũng thấy nam thần sẽ giết mình.

"Cạnh"

Bốn mắt chạm nhau.

Khóe miệng cô cứng đờ, độ cong từ từ giảm xuống. Nước bọt trong cổ họng trượt thẳng xuống, cô sợ hãi nhìn về phía người đàn ông tuần tú đang dụ

dàng nhìn về chỗ mình. Thật là, sao cô lại liên tưởng đến việc chồng bắt gian vợ ngoại tình vậy chứ?

"Dịch ảnh đế, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi." - Phong Dịch ngả ngón đi đến chỗ anh, khuôn mặt đẹp hơn cả phụ nữ mang theo sự vui vẻ nhìn anh.

"Thật trùng hợp, Nham Nham và Phong thiên vương đều ở đây sao? Tôi đang tự hỏi cuộc gặp mặt của chúng ta là duyên phận hay nghiệt duyên?" - Dịch Tử Hiên vẫn tựa vào thành cửa kính, ánh mắt đảo quanh hai người, đôi mắt thâm thúy.

"Nam, nam thần." - Mạch Nham lí nhí kêu. Chân cô vẫn đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

"Nham Nham sao vậy? Em mau lại đây đi chứ, nguyên một ngày không gặp nhau rồi mà em không nhớ tôi sao?" - Dịch Tử Hiên nhướn mi, khóe môi nở nụ cười.

"Nhớ, nhớ chứ, tất nhiên là nhớ rồi." - Mạch Nham như chú cún vẫy đuôi chạy đến bên người anh, đôi mắt to tròn hiện lên sự vui vẻ.

Anh câu môi, đặc ý nhìn Phong Dịch vẫn ưu nhã đứng ở một bên. Anh lấy tay xoa mạnh tóc cô, khiến nó rối tung lên nhưng cô vẫn không dám kêu ca.

"Phong Dịch, đừng để tôi thấy anh liên quan đến Nham Nham lần nữa, lần sau tôi không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu." - Dịch Tử Hiên cười cười nhìn hắn, nhưng trong mắt không có một tia ấm áp.

"Làm sao đây, tôi không thể làm chủ được trái tim mình." - Phong Dịch cười vô lại nhìn anh.

Mạch Nham ở một bên âm thầm thu nhỏ sự hiện diện của mình. Cô xin rút lại câu nói lúc nãy, đứng ra phải là bắt quả tang bạn trai mình gian díu với người khác phải thì đúng hơn...

"Còn đứng đó làm gì? Lên xe!" - Dịch Tử Hiên gầm nhẹ, mắt vẫn nhìn chằm chằm Phong Dịch, ngọn lửa bùng cháy.

Mạch Nham chạy thật nhanh lên xe, âm thầm phù hộ cho chính mình sẽ được chết nguyên vẹn.

"Tôi không cần biết anh có làm được hay không làm được, điều quan trọng là anh nhất định phải quản trái tim mình cho tốt, nếu không đừng trách tôi móc nó ra." - Dịch Tử Hiên gầm từng tiếng.

"Ôi, sợ quá!" - Phong Dịch cũng không muốn làm quá lên, anh lắc đầu vẫy tay chào Mạch Nham rồi kèm theo một nụ hôn gió quẹo rữ về phía Dịch Tử Hiên.

Nhìn bóng lưng cô đơn của hắn (Mạch Nham nghĩ vậy), Mạch Nham cảm thấy mình chính là người cảm gậy chia rẽ uyên ương, thật sự quá tội lỗi.

Cả một chặng đường dài cả hai đều không nói chuyện, bầu không khí quý dị bao trùm khiến cho Mạch Nham sợ đến run cầm cập. Có khi nào nam thần sẽ tức giận đến nổi mà ném cô cho sư tử hay cái gì đó đại loại như thế ăn thịt không?

"Nam thần, em sai rồi, anh đừng tức giận." - Sai mà biết sửa mới là đứa bé ngoan.

"Kít"

Bởi vì thắng phanh gấp nên suýt nữa cái đầu đang cúi xuống của cô đập thẳng xuống.

"Nói, sai ở đâu?" - Dịch Tử Hiên cười tà nhìn cô. Nhìn anh ung dung như vậy nhưng ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt kia vẫn dễ dàng nhìn ra.

"Em không nên đồng ý lên xe của Phong Dịch, không nên ngủ ở trên giường của anh ấy, không nên ngu ngốc không cảm nhận được tình cảm của anh đối với Phong..." - Cô chưa dứt lời đã bị một cái hôn mạnh mẽ của Dịch Tử Hiên áp tới.

Anh mạnh mẽ khuấy đảo trong miệng cô, đầu lưỡi của anh như muốn nuốt trọn cô, nước bọt của hai người trộn lẫn vào nhau đều bị anh mút hết vào miệng mình, tay anh ôm lấy sau gáy cô, kéo sát cô về phía mình. Ngực hai người dính sát vào nhau, mồm hai người cũng cọ nhẹ. Trong không gian chỉ còn lại sự thờ dốt của Mạch Nham cùng với tiếng chóp chép của nước bọt tạo lên bầu không khí kích thích trí óc anh.

Anh chỉ muốn trừng phạt cô một chút thôi nhưng khi tiến vào trong rồi thì lại không cưỡng lại được, khuôn miệng ngọt lịm khiến anh mê đắm, bây giờ anh chỉ muốn trừng phạt người phụ nữ ngu ngốc này, tình cảm của anh rõ ràng rành rành như vậy mà cô lại không nhận ra, thật là tức chết anh mà...

Mạch Nham khó thở, ngay khi anh buông tha cái miệng nhỏ nhắn của cô thì không khí mới trở lại. Cô yếu ớt dựa vào vai anh, thờ dốt.

Anh nghiêng đầu, nhẹ nhàng liếm vết nước trên môi cô đi, cắn cắn ngậm ngậm.

Bàn tay không tự chủ được mà luồn vào trong áo cô, làn da mềm mại như của em bé khiến anh yêu thích không muốn buông tay. Sờ từ cái rốn nhỏ xinh rồi trượt lên trên, cảm nhận sự run rẩy của cô khiến anh càng thêm hưng phấn, dễ dàng cởi bỏ áo lót của cô ra, anh nhẹ nhàng chui vào trong xoa nắn một bên ngực to tròn, tay kia cũng không rảnh rỗi bắt đầu cởi bỏ cúc áo của mình, anh nâng miệng cô lên, chiếc lưỡi lại bắt đầu quấn lấy nhau, khuôn ngực cứng rắn của người đàn ông mát xa trên khuôn ngực của cô.

Cô hốt hoảng muốn đẩy anh ra, đôi mắt mông lung bùng tình: "Không, không nên..."

"Tại sao lại không nên? Hừm..." - Anh cắn nhẹ vành tai cô, bàn tay nắn bóp hai bầu vú căng tròn, ngón tay khoi khoi nụ hoa khiến cho nó cứng rắn lên.

Cô không kịp nói thêm cái gì đã bị khuôn miệng của anh chặn lại, thân thể cô bị anh đè lên, trước đôi mắt kinh hoàng của cô, anh nhanh tay cởi bỏ chiếc áo sơ mi của mình ra. Thân hình trắng kiêu hiện ra trước mắt cô, anh nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô để lên ngực mình, giọng nói khàn khàn trầm thấp chứa đầy lửa dục: "Ngoan, cho em sờ."

Đôi chân thon dài của anh chui vào giữa hai chân cô, chiếc ghế mềm mại bị lún xuống, Mạch Nham không nhìn được mà rên nhẹ, tiếng rên nhỏ quẩn rữ như gãi ngứa vào lòng anh.

Áo phong trắng bị vén lên cao để lộ ra áo lót màu đen tuyền, anh cởi chiếc áo lót ra, bầu ngực sữa đầy đã nảy lên, lộ hoàn toàn trước mắt anh, hai nụ hoa xinh đẹp đã sớm cứng rắn ở trong không khí lạnh lẽo đứng thẳng. Anh cúi đầu xuống, ngậm lấy nụ hoa hồng nhạt, đầu lưỡi đảo quanh nó, anh mút một cái sau đó liền day day hai phát. Mạch Nham không tự chủ được mà ưỡn người về phía trước, nụ hoa được đẩy vào trong miệng anh, đôi môi được sủng ái.

Bàn tay to lớn vuốt ve, xoa nắn bầu ngực sữa bên kia, nắn nắn nụ hoa hồng quẩn rữ, anh hết ngậm bên trái rồi lại ngậm bên phải, cắn cắn mút mút khiến Mạch Nham thoải mái vô cùng, đôi mắt cô đã sớm mê ly.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lý Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trừng phạt (2)

Author: Dịch Từ Hiên

Mắt anh thâm thúy nhìn chằm chằm vào cô, bàn tay như khối lửa nóng xoa bóp thân thể cô, khiến cho cô rên lên vì sung sướng. Sự động tình của cô được anh thu hết vào trong mắt.

Anh nắm lấy quai hàm của cô, chiếc lưỡi nhanh chóng chui vào trong, dây dưa với đầu lưỡi của cô, anh càn quét từng góc ngách, tiếng nước bọt dâm nĩ vang lên.

Anh ngẩng đầu, liếm quanh khóe miệng mình một lần, sau đó không tự chủ được mà cho một ngón tay vào miệng của cô. Sự ẩm áp bỗng chốc bao bọc lấy đầu ngón tay khiến anh rên lên.

Mạch Nham kích động di chuyển người, cô ra sức liếm mút ngón tay của anh, hai bàn tay thì đặt lên cơ ngực rắn chắc của anh mà xoa nắn, cô ô ô vài tiếng mà nắm lấy hai đỉnh hồng của anh.

"Nham Nham, Nham Nham của anh." - Dịch Từ Hiên thều thào vào tai cô. Khuôn mặt hai người áp sát vào nhau.

Cô run rẩy dưới thân anh, đôi môi hồng hào phát ra những tiếng nức nở, thân dưới hai người hoàn toàn cọ sát vào nhau, chỉ còn cách một lớp vải đen mỏng.

Bàn tay hấn dò lên trên, chuẩn xác nắm lấy bầu ngực sữa của cô mà xoa nắn, miệng thì nuốt hết những tiếng nức nở của cô, khiến cho cô run rẩy vì kích tình. Bàn tay kia lần mò xuống u cốc bí mật, cách một lớp vải mỏng, anh đưa một ngón tay vào trong, xâm lấn vùng đảo nguyên xinh đẹp khiến cả người cô tê tê dại dại. Ngón tay ma sát một vòng ở bên ngoài, anh cảm nhận cánh hoa đang run rẩy, tiết ra mật ngọt thơm lừng khiến ánh mắt anh tối đi. Anh lách qua vật cản phía trước, di chuyển thẳng về nơi u cốc mềm mại đến yêu kiều.

Thân thể Mạch Nham co quắp, cô run rẩy cuộn người lại, cố gắng tránh thoát bàn tay xấu xa của anh, miệng cô rên lên những tiếng kêu mềm mại khiến tâm can Dịch Từ Hiên tê dại, trái tim anh mềm nhũn: "Ngoan nào, tôi nhất định sẽ làm cho em sướng khoái."

Dịch Từ Hiên cười vô lại, anh cúi xuống, miệng ngậm lấy đỉnh vú nhỏ hồng, trước sự tấn công mạnh mẽ của anh, mật hoa ướt át cuối cùng cũng động tình, và bầu ngực căng tròn cũng theo đó mà đứng thẳng, đỉnh hồng mê người được cô đẩy vào trong miệng khiến anh tham lam mút mạnh mấy cái, để lại ấn kí đỏ hồng.

Trước sự vuốt ve dịu dàng của anh, vách tường mềm mại co rút, anh khuấy đảo u cốc của cô, không lâu sau hương vị ngọt ngào liền chảy ra, thấm ướt ngón tay của anh.

Dịch Từ Hiên ngẩng đầu, không hôn thì mút, không mút thì cắn khiến da đầu cô tê dại, anh hưởng thụ sự động tình của cô, ba ngón tay không hề kiêng dè mà lần lượt cắm vào trong, Mạch Nham hét lên một tiếng, nị nhân như tơ mờ màng nhìn anh, bàn tay ôm chặt lấy cổ anh, cô ưỡn người lên, u cốc cũng theo đó mà mút chặt lấy ba ngón tay to lớn của anh, Dịch Từ Hiên muốn thỏa mãn cô trước nên ra sức làm việc trên người cô, lưu lại những ấn kí đỏ sạm ái muội.

Anh ghé vào bên tai cô, trầm thấp nói: "Nham Nham, mở mắt ra." - Lỗ tai Mạch Nham run lên, cô yếu ớt mở mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt điển trai

đang phóng đại trước mắt mình. Dịch Tử Hiên mở miệng cắn nhẹ vào cánh môi mỏng ướt át mê người, ba ngón tay rút ra khỏi người cô khiến cô hét lên một tiếng sáng khoái, miệng huyết đang bị lấp đầy đột nhiên trống rỗng khiến cho cô không kịp thích ứng, hương thơm ngọt ngào cứ thế chảy thẳng ra, anh dơ tay lên, tay kia ôm lấy đầu cô để cô đối mặt với mình, trước cái nhìn đầy mơ màng của cô, anh liền đưa ba ngón tay đầy ắp hương thơm vào miệng mà mút mạnh, ánh mắt si mê như rơi vào tìm Mạch Nham, khiến cho đầu óc cô thanh tỉnh lên không ít, cô sợ hãi nhìn chăm chăm vào anh, cả người co giật. Chỉ thấy anh vô cùng hài lòng mà gò má ửng đỏ: "Thật ngọt."

Đầu Mạch Nham như bị nổ tung bởi câu nói của hắn, anh không để cho cô nói gì đã cúi đầu xuống lưỡi giao lưỡi với cô. Mùi ngai ngái tanh tanh ở trong khoang miệng khiến cho cô kinh hoàng giãy dụa. Anh giữa lấy đầu cô, tay anh nắm lấy tay cô, để bàn tay mềm mại vào chỗ tiểu tử đang ngẩng cao đầu, anh mỉm cười nhìn vào mắt cô, một tay bắt cô âu yếm tiểu Tử Hiên đang cương cứng, tay kia lại lần mò vào trong u cốc bí hiểm.

Mạch Nham không dám mở mắt ra, cô cắn chặt môi, gò má trắng nõn vì động tình mà càng thêm ửng đỏ mê người, tay cô khẽ động, nhẹ nhàng vuốt ve đồng tử đang động dục, bàn tay mềm mại xoa nắn khiến Dịch Tử Hiên thỏa mãn rên mạnh, ngực anh phập phồng, gò má ửng đỏ.

Anh động người, hạ thân nhẹ nhàng mà sát cửa huyết mềm mại, Mạch Nham sợ hãi nhắm chặt mắt, u cốc khẽ run lên vì phấn khích.

Đồng chí tiểu Tử Hiên phát cao lá cờ quyết chiến quyết thắng, nó chậm rãi tiến vào hang động thần kì đang run lấy bầy, anh ôm lấy eo cô, để hai chân của cô quấn lấy eo mình còn anh thì ngồi thẳng trên ghế, mái tóc đen ngắn bị cô nắm chặt lấy, anh nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng cô, trấn an: "Ngoan, chút nữa thôi, sẽ không đau đâu."

Mạch Nham cắn chặt môi, im lặng gật đầu, cô ra sức nắm chặt lấy tóc anh, bờ ngực mềm mại dí vào khuôn ngực rắn chắc của anh, đỉnh hông của hai người chạm vào nhau.

Tiểu tử kia đã sớm động dục, được anh nhẹ nhàng cho tiến vào nơi ẩm ướt mềm mại khiến nó phấn khích không thôi. U cốc chậm rãi bị vật to lớn lấp đầy, anh đẩy eo, đâm mạnh vào trong, Mạch Nham đau đến hết lớn, nước mắt chảy dài theo khóe mắt. Dịch Tử Hiên đau lòng liền gò má cô, lau đi những giọt nước mắt mặn chát: "Không đau, không đau đâu, một chút là ổn rồi."

Bởi vì anh va chạm quá mạnh khiến cho Mạch Nham sáng khoái rên lớn, móng tay sạch sẽ gọn gàng bấu chặt lên da đầu anh, cả người cô ngửa ra phía sau, ngực sữa được anh âu yếm mà cứng rắn.

Cảm nhận sự giao hòa chặt chẽ của hai người, Dịch Tử Hiên khoái cảm rên lên, hang động ẩm ướt giữ chặt lấy đồng chí của Dịch Tử Hiên mà mút, anh đâm sâu vào trong cô, mạnh mẽ phun ra.

"Aaaaaaaaaaaaaaa"

Mạch Nham hét lớn một tiếng, Dịch Tử Hiên cố gắng vận động thêm một chút nữa rồi chậm rãi ôm cô vào lòng.

Hazzz, thật thỏa mãn.

Vuốt ve khuôn mặt mềm mại đã sớm ướt đầm của cô, Dịch Tử Hiên đau lòng thơm nhẹ một cái vào trán cô, để cô lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trí nhớ (1)

Author: Dịch Tử Hiên

"Tình?" - Dịch Tử Hiên cười nhẹ nhìn cô, ánh trắng nhe nhẹ chiếu lên khuôn mặt điển trai khiến vẻ đẹp xuất trần cảm dục càng thêm mờ ảo, anh tựa như vì sao tinh tú rực sáng trên bầu trời, dù thế nào cũng không thể chạm vào được.

Mạch Nham ngồi dậy, thân thể ề ề khiến cô nhú chặt lông mày, không chỉ chân tay mà ngay cả nửa người dưới đều giống như bị xe tải đè qua.

"Từ từ thôi." - Anh buông quyền sách xuống, cẩn thận nâng cô ngồi dậy, bàn tay thuần thực xoa bóp bờ vai cùng cánh tay cho cô. Mạch Nham nhìn chăm chăm vào anh, gò má trắng nõn dần trở nên ửng hồng. Cô cắn chặt răng, thêu thảo: "Anh...anh"

Nhìn ngón tay thon dài mảnh khảnh đang chỉ thẳng vào mình, Dịch Tử Hiên liền cúi đầu, anh mở miệng ra, ngậm lấy ngón tay mảnh mai của cô, anh khẽ động đầu lưỡi, liếm láp xung quanh.

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy mê người nhìn cô, thấy vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi của cô khiến anh càng thêm vui vẻ, ra sức gặm nhấm ngón tay của cô.

Mạch Nham run rẩy rút tay của mình về, cô thật sự không biết mình nên làm gì vào lúc này. Cô vậy mà không chỉ làm cùng với nam thần mà còn tận hai lần. Rõ ràng cô đã trốn tránh anh rồi, nhưng tại sao cuối cùng dẽ vẫn vào miệng cạp?

"Em đói chưa? Chúng ta đi ăn cái gì nhé?" - Dịch Từ Hiên không để ý đến suy nghĩ của cô, lòng anh đang được một dòng nước ấm áp vây quanh, xuân tâm nở rộ, làm gì còn tâm trạng để mà suy nghĩ nhân sinh cuộc sống như cô

"Nam thần, chuyện kia...chúng ta..." - Mạch Nham khó khăn nói ra.

Dịch Từ Hiên ôm lấy ngực trái của mình, tay kia ngắt chiếc mũi xinh xắn của cô, giả bộ đau lòng: "Nham Nham, em đúng là quá vô tâm, rõ ràng đã cướp đi lần đầu tiên lần thứ hai, thứ ba của tôi rồi mà còn giả bộ nữa. Tôi đang đợi em nói chịu trách nhiệm với tôi." - Anh dịu dàng vén tóc cô ra phía sau, hạ môi hôn lên trán cô.

Mạch Nham nhích người sang một bên, cô ngại ngùng cúi gầm mặt xuống. Đôi mắt to tròn mờ lớn, chẳng lẽ anh là người thay đồ cho cô sao? Bộ Hello Kitty màu hồng nhạt này nhìn thật ngây thơ, từ nhỏ đến giờ cô ghét nhất là loại màu sắc này.

Thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào bộ đồ mình mua, Dịch Từ Hiên thấp thỏm hỏi: "Nham Nham, em thích không?"

Mạch Nham hơi nhú mi, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, khuôn mặt bầu bĩnh bình tĩnh: "Em không thích màu hồng, nói đúng hơn là rất ghét nó."

Dịch Từ Hiên ngăn người, trong lòng mắng thầm tên Hàn Thiên ngu xuẩn nào đó. Hắn dám nói phụ nữ thường hay thích những màu sáng sủa, cảm giác đáng yêu thơ ngây, còn giới thiệu cho anh tên đàn ông chuyên thiết kế đồ nữ nữa chứ, đúng là đồ biến thái, đồ ngu xuẩn.

Mạch Nham không muốn xát muối lên anh, cô cười nhẹ: "Nhưng bởi vì là anh mua nên em cũng thích."

Dịch Từ Hiên gượng cười, anh muốn nghe cô nói: Em rất thích nó, cảm ơn anh, Hiên. Sau đó cô kiễng người lên, trao cho anh một nụ hôn ngọt ngào.

Giấc mộng vỡ vụn.

"Chúng ta sẽ ăn cơm ở nhà sao?" - Mạch Nham nhìn quanh phòng anh, cô rất ngượng ngùng nhà.

"Không, chúng ta sẽ ăn ở bên ngoài." - Dịch Từ Hiên ôm cô vào lòng: "Chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn đồ Trung. Tôi biết một chỗ rất tuyệt."

Mạch Nham hơi đẩy anh ra, nhảy xuống giường, chạy nhanh vào nhà tắm. Cô không dám ở một mình với nam thần nữa, thì ra là anh không bị gãy, huhuhu, cô đúng là ngốc mà.

Không để ý đến chiếc cửa đã bị đóng chặt, anh nói lớn, câu nói vọng thẳng vào tai cô: "Em không chịu trách nhiệm với tôi thì tôi sẽ chịu trách nhiệm với em" Sau đó liền đắc ý đi xuống giường.

Mạch Nham ở trong phòng tắm đầu như bị bốc hỏa. Trái tim đập mạnh trong lồng ngực, giống như muốn thoát ra ngoài vậy.

Nghe tiếng cửa đóng chặt, Mạch Nham thở phào một hơi. Bỗng nhiên mắt cô mở to, đảo quanh phòng tắm một lần cô liền thấy bộ váy tím được gấp gọn ở trên gác. Lần trước suýt chết trong phòng tắm đó.

Từ từ đã, phòng tắm? Cô ngồi xồm xuống, hai tay ôm chặt lấy đầu, hàng vạn kí ức như thủy triều đập thẳng vào trong não khiến đầu cô ong lên. Cái gì vậy chứ? Cô muốn biết, muốn biết những thứ đó là cái gì. Tại sao lại là nhà tắm, đã có chuyện gì xảy ra?

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa"

Cô hét lên một tiếng thật dài. Chiếc xe tải, vũng máu, những lời thì thào, tiếng gào khóc, sự đau đớn...

Bàn tay đang cầm chổi của Dịch Từ Hiên rơi xuống đất, anh sợ hãi chạy thẳng vào phòng cô.

Cửa phòng tắm vẫn đóng chặt, không hề có tiếng nước chảy, không có tiếng động nào làm cho Dịch Từ Hiên toát mồ hôi lạnh. Anh đau đớn ôm lấy ngực trái, tay kia gõ cửa: "Nham Nham, em có sao không? Nham Nham, Nham Nham..."

Tiếng gọi của anh càng ngày càng lớn làm cho Mạch Nham đang đau đớn trong mộng cũng phải trở về thực tại, cô yếu ớt trả lời lại anh: "Nam thần, em không sao." Giọng nói ngắt quãng, hơi thở hỗn hển kèm theo tiếng nức nở nhỏ khiến cho Dịch từ Hiên vui mừng khôn xiết.

Anh nhẹ giọng lại, cố gắng không kích động đến cô, bàn tay vẫn gõ nhẹ vào cửa: "Nham Nham, đừng sợ, mở cửa cho anh."

Mạch Nham yếu ớt chống người, cô run rẩy cầm lấy khóa cửa, vặn nhẹ.

"Cạch"

Cả người cô ập xuống, đầu óc cũng vì thế mà tỉnh táo hơn, những ngón tay trắng bệch của cô níu chặt lấy cánh tay anh. Thân thể bủn rủn như bị ngàn con kiến cắn khiến cho cô nức nở trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Li Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Dịch Tử Hiên nói yêu

Author: Dịch Tử Hiên

Cô ngẩng đầu lên, hốc mắt bởi vì khóc quá nhiều mà trở nên đỏ ửng, mũi nhỏ sụt sùi mấy cái, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào anh. Mãi đến lúc sau, khi Dịch Tử Hiên khấn trương mà đỏ mặt thì cô mới nhỏ giọng nói: "Hôm nay anh không đi làm à? Bộ phim sắp khai máy rồi mà?"

Dịch Tử Hiên cười cười, thì ra là cái vấn đề này, anh còn tưởng việc gì cơ chứ. Trước hết anh không nên hỏi về vấn đề vừa nãy của cô, chắc rằng cô đã có lại trí nhớ rồi, như tên bác sĩ kia nói thì đến một lúc nào đó, khi nào cô đồng ý tiếp nhận tất cả kí ức về thì lúc đó cô mới có thể có lại trí nhớ.

"Em không cần lo lắng, máy quay đã khai máy lâu rồi, nhưng hôm nay tôi xin nghỉ một ngày, chắc hẳn đạo diễn để diễn viên phụ quay trước. Dù gì nam nữ chính cũng đều không có, cho dù muốn quay cảnh chính cũng không được."

"Không có nam nữ chính?" - Mạch Nham khó hiểu nhìn anh, Dịch Tử Hiên ôm cô đến bên giường, mạnh mẽ như vậy làm cô muốn giãy dụa khỏi lòng anh cũng không được.

"Nữ chính là em, nam chính là tôi." - Dịch Tử Hiên đi vào phòng tắm, tay anh cầm chiếc khăn mặt ẩm ướt ra, nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

"Em, em là nữ chính?" - Mạch Nham cảm thấy mình sắp điên rồi. Nam thần có biết anh ấy đang làm cái gì không?

Dịch Tử Hiên an nhàn làm việc, anh không ngẩng đầu lên, giọng nói trầm thấp: "Tôi đã nghĩ đến việc này từ trước rồi, nhưng chỉ là lúc đó có kẻ không biết tức thời, nhưng dù sao thì bộ phim này là phim cuối cùng mà tôi đóng. Sau đó tôi sẽ về hưu để cưới vợ sinh con."

Mạch Nham há miệng, cô không nghe nhầm chứ, cái gì mà bộ phim cuối, về nhà cưới vợ sinh con? Nam thần nhà cô...

"Em không cần phải nghĩ nhiều, chờ tôi làm xong việc nên làm rồi lúc đó sẽ cưới em về nhà." - Dịch Tử Hiên híp mắt, anh vẫn nhớ có kẻ vẫn đang cản con đường hạnh phúc của anh. Đã hơn 10 năm rồi, anh sẽ không đợi nữa đâu, kẻ nào dám cản đường anh lấy vợ, anh sẽ giết hết.

Hôm nay đầu Mạch Nham bị mấy tảng đá to lớn đập thẳng vào đầu khiến cô u mê không phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa rồi. Cô cảm thấy nam thần nhà mình rất rất không bình thường. Nghĩ vậy, cô liền dơ bàn tay lên, kiểm tra trán của anh.

Dịch Tử Hiên bất đắc dĩ lấy tay cô xuống, anh dịch người cô ra phía ngoài giường, để hai chân cô thõng xuống. Anh cầm lấy bàn tay của cô, một chân quỳ xuống nền nhà, đôi mắt xanh nhạt màu dịu dàng nhìn cô, khoe môi anh nhếch lên thành một đường cong, anh cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên mu bàn tay cô: "Nham Nham, tôi yêu em, rất yêu."

Cô ngẩn người, khoe mắt bỗng chốc ửng hồng, ngón tay thon dài tinh tế của anh lau đi những giọt nước mắt của cô, anh hôn nhẹ lên nó một cách dịu dàng, ân cần giống như đang động vào một trân bảo vô giá: "Nham Nham, chuyển về đây ở với tôi nhé? Được không?"

Nhìn khuôn mặt đẹp trai tràn đầy hy vọng của anh, cô nhẹ nhàng nức nở, cô không nghĩ nam thần sẽ làm ra hành động như thế này, lại càng không nghĩ đến việc anh sẽ nói yêu cô và muốn cùng cô ở dưới một mái nhà. Điều này rất hạnh phúc, hạnh phúc nhất trong mười mấy năm qua.

"Vậy, vậy thì sự nghiệp của anh?" - Anh mới làm ảnh đế chưa được nổi mấy năm, chương trình truyền hình và phim cũng rất ít. Anh còn trẻ như vậy, cô không muốn anh sẽ vì mình mà bỏ qua sự nghiệp còn đang đang dở.

"Nham Nham, em đừng coi tôi thành nam thần của em. Tôi chỉ là một người đàn ông không từ thủ đoạn để cưới người phụ nữ mình yêu về nhà, ước mơ lớn nhất đời tôi chính là em, tôi muốn em, cần em. Muốn mỗi khi thức dậy đều có em bên cạnh, muốn em là người phụ nữ duy nhất quan tâm tôi và tôi rất rất muốn ngủ với người phụ nữ của mình suốt quãng đời còn lại. Mạch Nham, em có thể làm người phụ nữ đó không? Tôi thật sự rất cần em." - Dịch Tử Hiên mỉm cười, nụ cười dịu dàng, khuôn mặt anh mờ ảo, đôi môi mỏng mấp máy.

Mạch Nham che miệng, cô nhìn anh đi ra phía tủ, lấy một chiếc hộp đen tuyền đến bên mình.

Anh mở chiếc hộp nhỏ ra, bên trong không là cái gì khác ngoài đôi nhẫn kim cương xinh đẹp. Chiếc cô bốn lá màu đỏ hiện ra trước mắt cô, nó được điêu khắc rất tinh xảo, quanh chiếc nhẫn nhỏ hơn khắc hai chữ trọn đời, còn chiếc nhẫn lớn hơn thì khắc chữ trọn kiếp.

"Nham Nham, em sẽ đeo nó chứ?" - Anh định vào ngày cuối cùng khi bộ phim công chiếu sẽ cầu hôn cô, nhưng cầu hôn trước cũng không sao cả, cho dù không được lãng mạn, nhưng anh sẽ cố bù lại vào lần sau. Bây giờ anh rất muốn cùng cô đeo chiếc nhẫn đôi này, nó sẽ là minh chứng cho tình cảm của anh và Mạch Nham.

Người ta nói cô bốn lá là biểu tượng của sự may mắn về bốn điều dù anh không biết may mắn về cái gì nhưng ít nhất nó cũng là thứ mà Nham Nham thích. Vì cô, anh không ngại đeo nó.

Tay cô run run, chiếc nhẫn mát lạnh được đeo lên khiến cô hơi run lên một chút. Cô run vì hồi hộp, run vì hưng phấn và run vì hạnh phúc.

Nam thần nói là anh yêu cô, nam thần nói anh cần cô.

"Trong bộ truyện yêu em đòi đòi kiếp kiếp của em có viết một câu mà nữ chính đã nói với nam phụ: Thật xin lỗi, tôi không cần một tình yêu bình dị đòi đòi kiếp kiếp, cái tôi cần là một tình yêu oanh oanh liệt liệt, dù ngay bây giờ chúng ta nói chia tay, tôi cũng rất miễn nguyện. Tôi không muốn một tình yêu mà người đàn ông của tôi coi tôi như tất cả những người phụ nữ khác, cái tôi cần là sự khác biệt, sự vượt trội. Và tôi lại càng không cần cứ việc gì xảy ra là người đàn ông của mình sẽ nghiêng về ai đúng ai sai, tôi tất nhiên sẽ không làm những việc khiến cho người đàn ông của mình thất vọng, nhưng người tôi cần là một người đàn ông luôn đứng về phía vợ mình, không cần biết đúng sai, phải trái. Bởi vì đó là người phụ nữ sẽ sống cùng hắn đến suốt quãng đời này, là người sẽ sinh con cho hắn, sẽ quan tâm hắn, vui buồn đều cùng hắn sẻ chia, đau khổ sẽ cùng hắn gánh chịu. Mà anh không đáp ứng được tất cả những yêu cầu trên của tôi, vậy thì tại sao tôi phải thích anh chứ?" - Dịch Tử Hiền dịu dàng nhìn cô, anh nghiêm túc nói: "Nham Nham, tôi sẽ vì em mà tạo nên một tình yêu oanh oanh liệt liệt, một tình yêu mà người người biết đến, người người ghen tị. Em vĩnh viễn là người phụ nữ tôi yêu nhất, là người phụ nữ duy nhất sẽ nắm tay tôi đi hết quãng đường gian truân phía trước. Không cần biết ai đúng ai sai, phải trái thế nào, tôi sẽ luôn đứng ở phía trước bảo hộ em, ở phía sau lo lắng cho em và ở bên cạnh nắm tay em. Em chính là người phụ nữ tôi nhận định, là người tôi muốn trải qua trọn đời trọn kiếp, tôi muốn làm nam chính trong câu chuyện của em. Vậy nên, Nham Nham, em hãy ở bên tôi nhé?"

Thân thể cô run lên, cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh, cô liền ngượng ngùng. Chắc cô không nên nói những câu ấy là do Tổng giám đốc Lâu thị viết đầu nhĩ, thật ra cô rất buồn cười câu tôi muốn một tình yêu oanh oanh liệt liệt. Cô không cần một tình yêu như vậy, nhưng nếu là tình yêu oanh oanh liệt liệt với nam thần thì cô nguyện ý. Nhưng với anh thì cô muốn cả thế giới này biết.

Cô cúi người xuống, vòng hai tay ra sau cổ anh, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự hạnh phúc ngập tràn: "Yêu anh, em rất yêu anh."

Dịch Tử Hiền ôm lấy cô, đầu anh dựa vào cổ cô: "Nham Nham, gọi Hiền."

Mạch Nham ngọt ngào cười: "Hiền, em yêu anh."

Anh vui vẻ nói: "Bảo bối, anh cũng yêu em, rất yêu."

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trợ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trái tim của hai người thuộc về nhau sẽ vẽ lên một bức tranh tuyệt đẹp của bến bờ hạnh phúc

Author: Dịch Tử Hiền

Mạch Nham dịch người, tay cô vung lên để đánh về phía con sói to lớn. Con sói trắng xinh đẹp như răng lớn về phía cô, đôi mắt xanh nhạt màu của nó chứa đựng sự sùng nịnh và dịu dàng nhìn cô. Mạch Nham ngăn ra, cô không biết nó định làm gì mình, nhưng bởi vì quá sợ hãi mà cô đã tát mạnh vào má trái của nó. Mặt nó nghiêng sang một bên, nhưng không hề vì hành động của cô mà tức giận, tay trên của nó cào lên ngực cô, lưu lại cảm giác ấm áp lên người cô làm cho cô run lên.

Cô giật nảy mình mở mắt ra, khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông phóng đại trước mắt cô, anh đang cúi đầu xuống, hai tay sờ soạng ngực cô, nắn nắn bóp bóp hai trái hồng đào đang nhô lên trước ngực cô.

"Aaaaaaa, sắc lang" - Mạch Nham nâng gối ném thẳng vào mặt anh, hai tay cô ôm lấy ngực mình, vẻ mặt hoảng hốt.

Dịch tử Hiền cười cười, anh nâng bàn chân nhỏ bé của cô lên, đặt một nụ hôn lên nó, giọng nói trầm thấp từ tính: "Chào buổi sáng, Nham Nham."

Mạch Nham co chân lại, cô nhử mi nhìn chăm chăm vào miệng anh rồi lại nhìn vào mu bàn chân mình. Khuôn mặt mềm mại hiện lên ráng mây đỏ hồng, cô lí nhí nói: "Thật bẩn."

Anh cười, lấy tay vén tóc cô lên: "Không bẩn, là của em nên không bẩn."

Mạch Nham ngượng ngùng cúi đầu, nam thần nhà cô toàn làm ra mấy điều khiến người khác kinh sợ, hơn nữa mỗi câu anh nói ra đều rất ngọt ngào, ngọt đến tận tâm can. Cô nắm chặt lấy chân, nhỏ giọng nói: "Từ...từ lần sau anh không cần phải làm như vậy, nếu muốn thì anh có thể hôn chỗ khác."

Nói xong một câu, đầu cô cũng sắp áp luôn xuống giường, vành tai ửng đỏ khiến anh muốn cắn một cái. Anh cúi xuống, ngậm lấy một bên tai của cô mà liếm.

Thân thể cô run lên, cô ôm lấy anh, nâng miệng anh lên rồi mạnh mẽ hôn xuống.

Hiếm khi được mỹ nhân chủ động, Dịch Tử Hiền liền để cô làm việc, anh nhắm mắt lại. Mạch Nham hôn qua loa một chút thì muốn lui ra, nhưng bị sói to ôm lấy, anh mở miệng ra, cạy răng cô, chui vào bên trong quần cô. Chiếc lưới hồng hồng không chống lại được sự dũng mãnh của anh liền ngượng ngùng tuân theo, cho dù cô vẫn có phần rụt rè không dám nhưng Dịch Tử Hiền không để ý, anh rất muốn cô chủ động, nhưng không muốn cô vì

thể mà phải mệt hơn, anh chỉ muốn cô hưởng thụ khoái cảm mà anh mang đến mà thôi.

Vị bạc hà thoang thoảng trộn lẫn với hương thơm của kem đánh răng khiến Mạch Nham si mê, cô ôm chặt lấy anh, thờ phỉ phò quần lấy lưỡi anh không buông.

Dịch Từ Hiên thấy má cô ửng đỏ liền buông ra, khoe miệng của hai người đều có sợi chỉ bạc, anh không do dự liếm khoe miệng của cô.

"Anh...anh đánh răng sao?" - Mạch Nham cảm thấy mình thật không ra sao, miệng người ta vừa thơm vừa sạch, miệng mình vẫn dính đầy nước dãi, không chỉ thế còn có mùi khó chịu khi đi qua đêm.

"Nham Nham, em đừng nghĩ nhiều, chỉ là tôi muốn đánh răng rồi hôn em mà thôi, như thế sẽ không sinh bệnh. Còn em thì không cần làm gì cả, mỗi sáng chỉ cần đợi nụ hôn chào buổi sáng của tôi là được." - Anh sủng nịnh nhìn cô, anh nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, những nụ hôn vụn vặt mà tràn đầy sự trân trọng cùng yêu thương khiến tim Mạch Nham ngọt như mật.

Bởi vì tối hôm qua vừa mới trải qua sự tỏ tình như mật ngọt của anh nên Mạch Nham nhìn thấy anh liền đỏ mặt. Dịch Từ Hiên cũng không nói gì, trong bữa ăn anh đều cầm tay cô, thỉnh thoảng ôm ôm hôn hôn một chút.

Tối qua bọn họ ăn cơm ven đường nên Dịch Từ Hiên rất lo lắng. Về nhà liền mang sữa nóng cho cô uống, ngủ bên cạnh thì loay hoay, khi cô đang chìm vào giấc ngủ thì cảm nhận được bàn tay ấm áp đặt lên trán mình, bởi vì quá buồn ngủ nên cô chỉ hơi hé mắt rồi lại nhắm lại ngủ tiếp. Việc này khiến cho Mạch Nham rất cảm động, từ trước đến nay không ai quan tâm cô nhiều như anh, kể từ lúc anh đến, trái tim cô liền không thuộc về mình. Có lẽ cô đã yêu về điển trai, sự ân cần, tính cách dịu dàng pha chút nóng nảy của anh từ rất lâu rồi.

"Alo" - Dịch Từ Hiên xoa tóc cô, trao cho cô một nụ hôn nhẹ lên trán rồi ra ngoài ban công nói điện thoại. Anh nói chuyện không đến năm phút thì quay lại, anh nói: "Chúng ta nên đến đoàn làm phim thôi, anh bị giục phiên chết rồi."

Mạch Nham rất ít khi thấy được vẻ mặt đáng yêu này của anh nên rất vui vẻ. Cô che miệng cười, tiếng cười thanh thúy làm cho Dịch Từ Hiên cũng vui vẻ theo.

"Ting"

Anh lấy điện thoại ra. Nụ cười trên mặt bỗng chốc trở nên lạnh xuống, anh cười cười đi ra ngoài. Mạch Nham thấy anh như vậy thì rất lo lắng. Chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Dịch Từ Hiên nhìn chằm chằm vào những tấm ảnh sắc nét trong điện thoại. Tấm đầu tiên là Mạch Nham đang ở ngoài cửa xe cười với Phong Dịch, tấm sau là lúc Phong Dịch mở cửa xe cho cô, lúc Phong Dịch cười với cô, lúc cô ngượng ngùng, lúc Phong Dịch nhào người qua thắt dây an toàn cho cô, nhưng vào mắt Dịch Từ Hiên lại thành anh ta ôm cô. Tấm cuối cùng là lúc Mạch Nham quá buồn ngủ mà thiếp đi trên xe.

Mắt anh dần lạnh xuống, nụ cười quái dị xuất hiện.

Anh ấn một dòng chữ gửi qua.

oOo

Anh dịu dàng mỉm cười ôm cô vào lòng, giọng nói bình tĩnh như thường ngày vang lên: "Nham Nham, hôm qua em ngồi lên xe Phong Dịch từ chỗ Lâu Vũ Tình về sao?"

Mạch Nham ngẩn người, người cô cứng đờ, khuôn mặt mềm mại trắng bệch. Dịch Từ Hiên vỗ nhẹ lên vai cô, anh đưa điện thoại của mình cho cô: "Nham Nham, em không cần căng thẳng, không có việc gì cả. Tôi chỉ muốn em giải đáp tôi mấy câu thôi, nếu như giữ lại trong người thì tôi sẽ bị phân tâm và không thể làm việc được, tôi rất ghen tị khi thấy em ở bên cạnh người khác. Kể cả Lâu Vũ Tình, Phong Từ Dạ cũng không ngoại lệ. Tôi thật sự muốn giấu em đi, chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy em." - Dịch Từ Hiên vui mặt vào cổ cô, hơi nóng phả vào khiến cô thấy ngượng ngùng, nhưng cô cũng không giãy dụa khỏi anh. Cô giang tay ra, ôm lấy cổ anh.

"Hiên, anh đừng như vậy, em với anh ta không có gì cả. Em yêu anh, rất yêu anh, vậy nên em sẽ không để cho anh phải mệt mỏi vì em. Sau này em sẽ chỉ ở bên anh, chỉ cười với anh thôi được không?" - Mạch Nham như đang dỗ dành trẻ nhỏ, cô nói xong một câu liền hôn vào miệng anh một cái, bốn mắt đối diện với nhau, phản chiếu hình ảnh của nhau.

"Nhưng anh vẫn rất lo lắng." - Dịch Từ Hiên làm nũng, khuôn mặt đẹp trai như vương tử của anh đáng yêu đến chết người.

"Hiên, anh nói gì vậy chứ? Em mới là người nên lo lắng mới phải, anh đẹp trai như vậy, ân cần và dịu dàng như vậy, anh yêu em như vậy. Em cảm thấy mình giống như thành cóc ghê ăn thịt phượng hoàng vậy. Cảm thấy rất không xứng với anh." - Mạch Nham cười cười, ánh mắt hiện lên vẻ mê mang cùng tự giễu.

"Nham Nham, em không cần lo lắng, dù sao chúng ta cũng chỉ cùng nhau đóng bộ phim mới này thôi. Sau đó anh sẽ dành hết tất cả thời gian để ở cùng với em. Em đừng nghĩ lung tung, quá khứ hiện tại và tương lai anh đều là của em. Không ai có thể cướp đi, bởi vì tôi rất yêu em, yêu đến nỗi không thể kiềm chế nữa rồi." - Nói xong anh liền ôm cô lên.

Màn hình điện thoại vẫn sáng trưng, ý nghĩ muốn dùng những tấm ảnh để chia rẽ hai người không thực hiện được.

Một đêm xuân trôi qua, những tia nắng buổi sớm chiếu lên bóng dáng hai người.

Trái tim của hai người thuộc về nhau sẽ vẽ lên một bức tranh tuyệt đẹp của bến bờ hạnh phúc.

oooo0000oooo

Truyện đã hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Trọ Lí Nhỏ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.